

Πάνος Κολιόπουλος

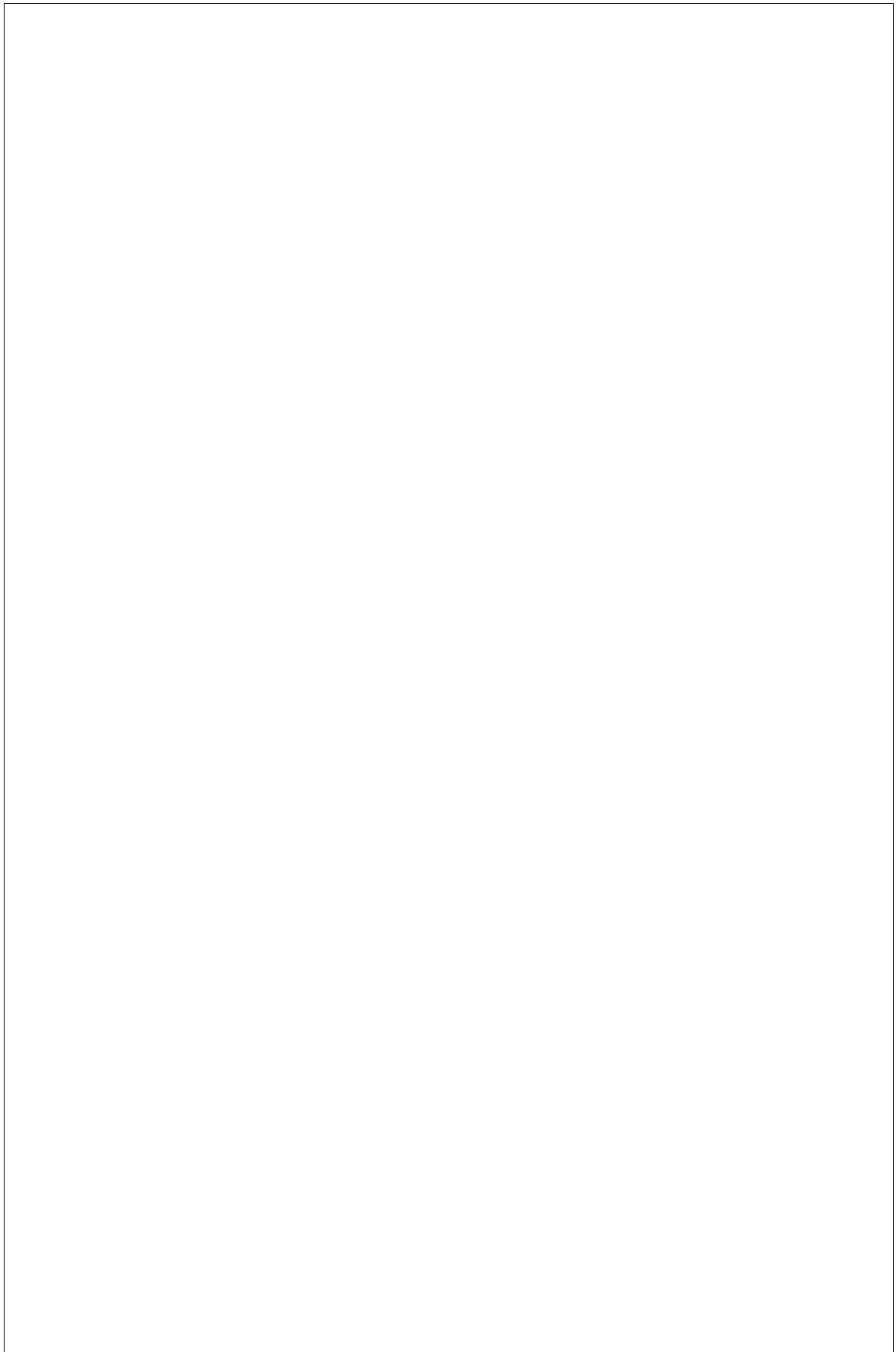
Ι, ΣΠΙΡΟΣ ΓΚΟΜΕΝΟΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'

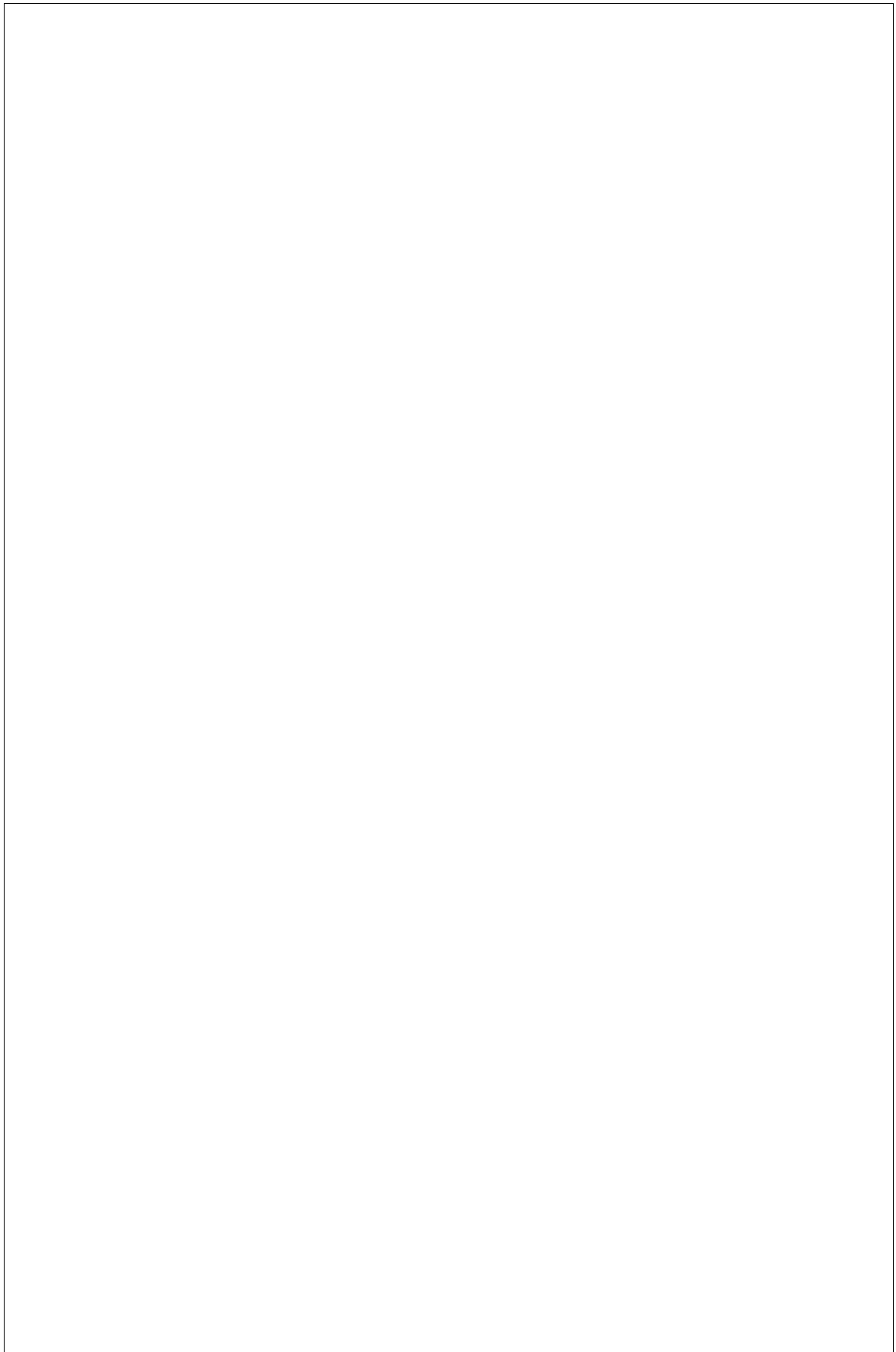

P. Coliopoulos
74

Midnight Publishing

I, SPIROS
ΓΚΟΜΕΝΟΓΕΩΓΡΑΦΙΑ
Μέρος Α΄

Πάνος Κολιόπουλος

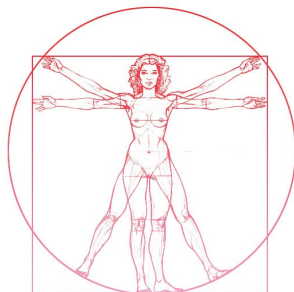
Ι, ΣΠΙΡΟΣ
ΓΚΟΜΕΝΟΓΕΩΓΡΑΦΙΑ
ΜΕΡΟΣ Α'

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

Midnight Publishing
Κέρυρα 2014

Copyright © 2015 Panos Coliopoulos
Σ. Δούσμανη 44
49100 Κέρκυρα
email: panflynn@otenet.gr

Περιεχόμενα

Προλεγόμενα, πριν μπούμε στο ψητό.....	9
--	---

Α΄ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

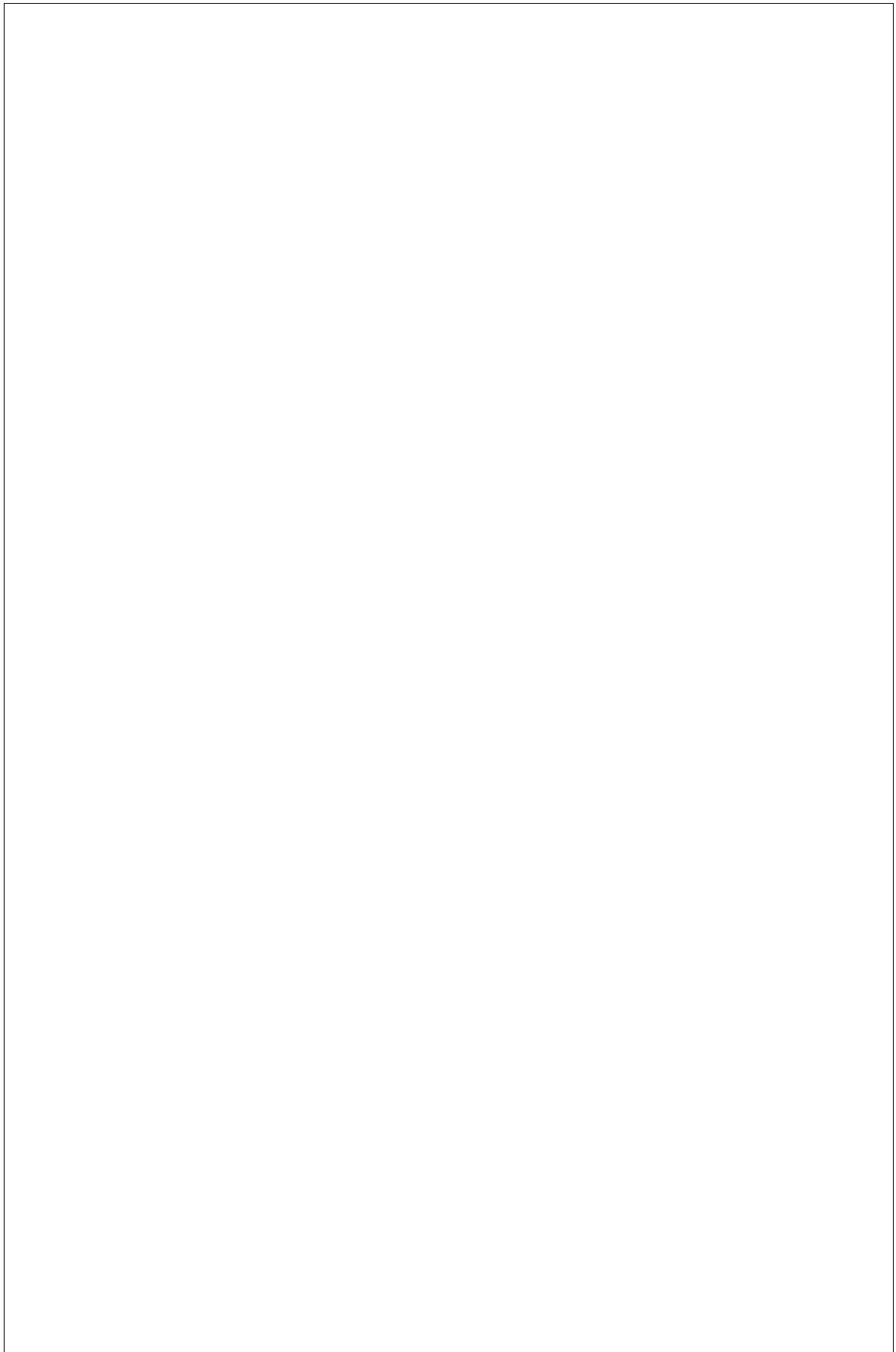
1) Η Σου από το Λίβερπουλ.....	15
2) Η Μισέλ απ' το Παρίσι.....	29
3) Η Ντονατέλα από το Μιλάνο.....	39
4) Η Φρίντα από το Άμστερνταμ.....	49
5) Η Κοντσίτα από τη Μπαρτσελόνα.....	59
6) Η Γκουντρούν από το Μόναχο.....	75

Β΄ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

1) Η Κίτσα από τα Τίρανα.....	93
2) Η Κούρβα από τη Βάρνα.....	105
3) Η Μπούμπα από την Πράγα.....	121
4) Η Γιούλα από την Οντέσσα.....	135
5) Η Λιούμπα από Μόσχβα.....	149
6) Η Νούραν απ' το Κουσάντασι.....	161

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΟΥΠΕΡ ΛΙΓΚΑ

1) Η Ίγκριντ από την Κοπεγχάγη.....	175
2) Η Λένα από το Όσλο.....	189
3) Η Πέτρα από το Ελσίνκι.....	199
4) Η Λίντα από τη Στοκχόλμη.....	211

Προλεγόμενα, πριν μπούμε στο ψητό.

Από τότε που κυκλοφόρησε ο πρώτος τόμος των απομνημονευμάτων μου, ακολουθούμενος πάραυτα από τον ουδέποτε εκδοθέντα δεύτερο, αμφότεροι και οι δύο έχοντας χτυπήσει νούμερα με άπειρα μηδενικά, έχω λάβει εκατομμύρια επιστολές, τηλεφωνήματα και ημαίηλ όπου το φιλοθέαμον κοινό με παρακαλάει γονατιστό να δώσω κι άλλα στην κοινή γνώμη, που ως γνωστόν διψάει για μάθηση και για φιλοσοφίες του τύπου που μόνο ένας Σπύρος ξέρει και μπορεί να διδάξει.

«Δώστα όλα, μεγάλε! Μη φείδεσαι κόπων και εξόδων, οι αναγνώστες σου απαιτούν να ξεστραβωθούν», μου λέει ο ένας.

«Αν δεν μάθουμε από σένα, από ποιον θα μάθουμε;», επιχειρηματολογεί ο άλλος.

«Εμένα όμως, παλιόπαιδο, δεν μ' έβαλες...», με μαλώνει η τρίτη.

Δίχιο έχουν οι άνθρωποι και τσου καταλαβαίνω, πλην όμως, αυτά που ζητάτε είναι δύσκολα πράγματα... Δεν γίνονται από τη μια στιγμή στην άλλη... Άντε, πιάνουμε χαρτί και καλαμάρι κι όποιον πάρει ο Χάρος! Χρειάζεται μια προεργασία, μια μελέτη, μια μεθοδολογία, να 'ούμ'.

Τουλάχιστον αυτό έμαθα από τη θριαμβευτική μου θητεία στο πολιτικό μετερίζι, όπου κληθήκαμε να φυλάξουμε Θερμοπύλες εμείς! Δεν φυγοπονήσαμε, δεν λακίσσαμε δίκην λαγών και κυρίως δεν μηδιάσαμε ποσώς.¹ Σιγά-σιγά και με το μαλακό. Να ωριμάσουν πρώτα οι συνθήκες, να μπει μία τάξις, να οργανωθούμε και κατόπιν να ασκώσουμε τα μανίκια και να στρωθούμε στη δουλειά μπήγοντας το μαχαίρι ως το κόκαλο.

Τώρα, εδώ που τα λέμε, σάματις άδειαζα και καθόλου με ούλες τση υποχρεώσεις κι ούλα τα τρεχάματα για το ημέτερο καλό, που μου προκύπτουν αφειδώς, ένεκα των πολλαπλών μου και ποικίλων απασχολήσεων, ώστε να έχω μυαλό να διδάξω; Όμως, η πίεση έχει γίνει αφόρητη κι έφτακα πια στο σημείο όπου η γενική κατακραυγή δεν μ' αφήνει σε ησυχία, υπό τύπον «φωνή λαού, οργή θεού», που λέει και το Ευαγγέλιο, οπότεν τι να κάμω... ποιώ την αναγκαία φιλοτιμία² και υποκύπτω.

Να σημειώσω στο σημείο αυτό ότι Χριστό τον έχω κάνει αυτό το ρεμάλι τον Κολιόπουλο, να στρώσει τον κώλο του να δουλέψει το υλικό που του 'χω παραδώκει –κασούνια ολόκληρα με χαρτούρα—αλλά όλο από αύριο σε αύριο με πάει, η κουφάλα, και προκοπή δεν γλέπω. Τελικά, τον κατάρφερα κάπως, αλλά μέχρι να πάρει μπρος τούτος εδώ ασπρίσαν τα μαλλιά μας. Τέλος πάντων, κάτι γένηκε και ιδού το αποτέλεσμα.

Στον τόμο αυτό, που κανονικά θα 'πρεπε να 'χει πάνω από χίλιες πεντακόσιες σελίδες, αλλά ας όψεται η κουλτουρολογοκρισία, έχω δομήσει το υλικό υπό τύπον πανεπιστημιακών ενοτήτων –γιατί μια μέρα, αυτό είναι σίγουρο, τούτα εδώ τα κείμενα θα διδάσκονται στα ΑΕΙ, ή να με φτύσεις εμένα! Το μάθημα αφορά φυσικά τη μελλοντική επιστήμη

1 Μάλλον «δεν μηδιάσαμε» θέλει να πει εδώ ο Σπύρος, αλλά πάλι δεν βάζω το χέρι μου στη φωτιά. (Σημ. Επιμελητή Έκδοσης).

2 Ίσως πάλι εδώ να θέλει να πει «ποιώ την ανάγκη φιλοτιμία», αλλά με κάθε επιφύλαξη. (Ο Επιμελητής ξανά).

της Γχομενογεωγραφίας –ανάγκη επιτακτική και άμεση να ιδρυθεί έδρα σε ούλα τα πανεπιστήμια– και είναι χωρισμένο σε γεωπολιτικές ενότητες η καθεμιά των οποίων επικεντρώνεται στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των γχομενών ανά χώρα προέλευσης.

Έτσι στην ενότητα άλφα καλούμεθα να μελετήσουμε τη γχομενογεωγραφία τση Ευρωπαϊκής Α΄ Εθνικής –όπως λέμε στο ποδόσφαιρο να 'ούμ'. Συμπεριλαμβάνει τση ομάδες Α΄ Εθνικής τση Ευρωπαϊκής Κοινότητας που εκπροσωπούνται από ένα χτυπητό και χαρακτηριστικό παράδειγμα, όπως π.χ. η Σού από το Λίβερπουλ αντανακλά ούλες τις Σούδες τση Αγγλίας (καθόσον άπαξες κι έχεις πάρει μία τση έχεις πάρει ούλες), η Μισέλ από το Παρίσι, ούλες τση Μισέλ τση Γαλλίας κλπ κλπ.

Στη Β΄ Εθνική έχουμε το δεύτερο πράμα, κάτι Αλβανίες, κάτι Βουλγαρίες, αλλά αυτό δεν πάει να πει ότι έτσι και παίζουν για το κύπελλο δεν μπορεί να κάνουν ζημιά και σε ομάδες τση Α΄ Εθνικής ακόμα. Μην το δένουμε κόμπο ότι ο Βύζας Μεγάρων οπωσδήποτε χάνει από τον Βάζελο, ε; Το αντίθετο θα 'λεγα.

Η άλφα ενότητα κλείνει φυσικά με τη Σούπερ Λίγκα, την αφρόκρεμα μ' άλλα λόγια, το ανφάν γκατέ! Όσοι ξέρουν από Σκανδιναβικές χώρες με καταλαβαίνουν ασκαρδαμυκτί.

Μετά, στον δεύτερο τόμο, περνάμε στην Αμερικανική Ήπειρο κι αφού ξενερώσουμε για τα καλά συνεχίζουμε με τον Τρίτο Κόσμο (γενικώς), που όμως μπορεί να είναι τριτοκοσμικός, αλλά συχνά με κάτι τέτοια νάααα! Όταν φτάσετε εκεί θα με θυμηθείτε.

Τελειώνουμε φυσικά με μια πατριωτική νότα, τουτέστιν τα ευλογημένα πάτρια εδάφη, τα επονομαζόμενα και Τέταρτος Κόσμος, όπου βλέπουμε να παρελαύνουν διάφορες περιπτώσεις πάνω στις οποίες ούλοι μας, σε μια στιγμή

αδυναμίας, κάποτε σκοντάψαμε. Την ενότητα αυτή θα μπορούσα, όπως καταλαβαίνετε, να έχω άνετα αποσιωπήσει, αλλά εδώ μάγκες τα λέμε ούλα και δεν κρύβουμε τίποτσι. Η αλήθεια θα λάμψει για μια ακόμη φορά κι ας μη μας συμφέρει και τόσο πολύ. Έχουμε χρέος για τση επερχόμενες γενιές.

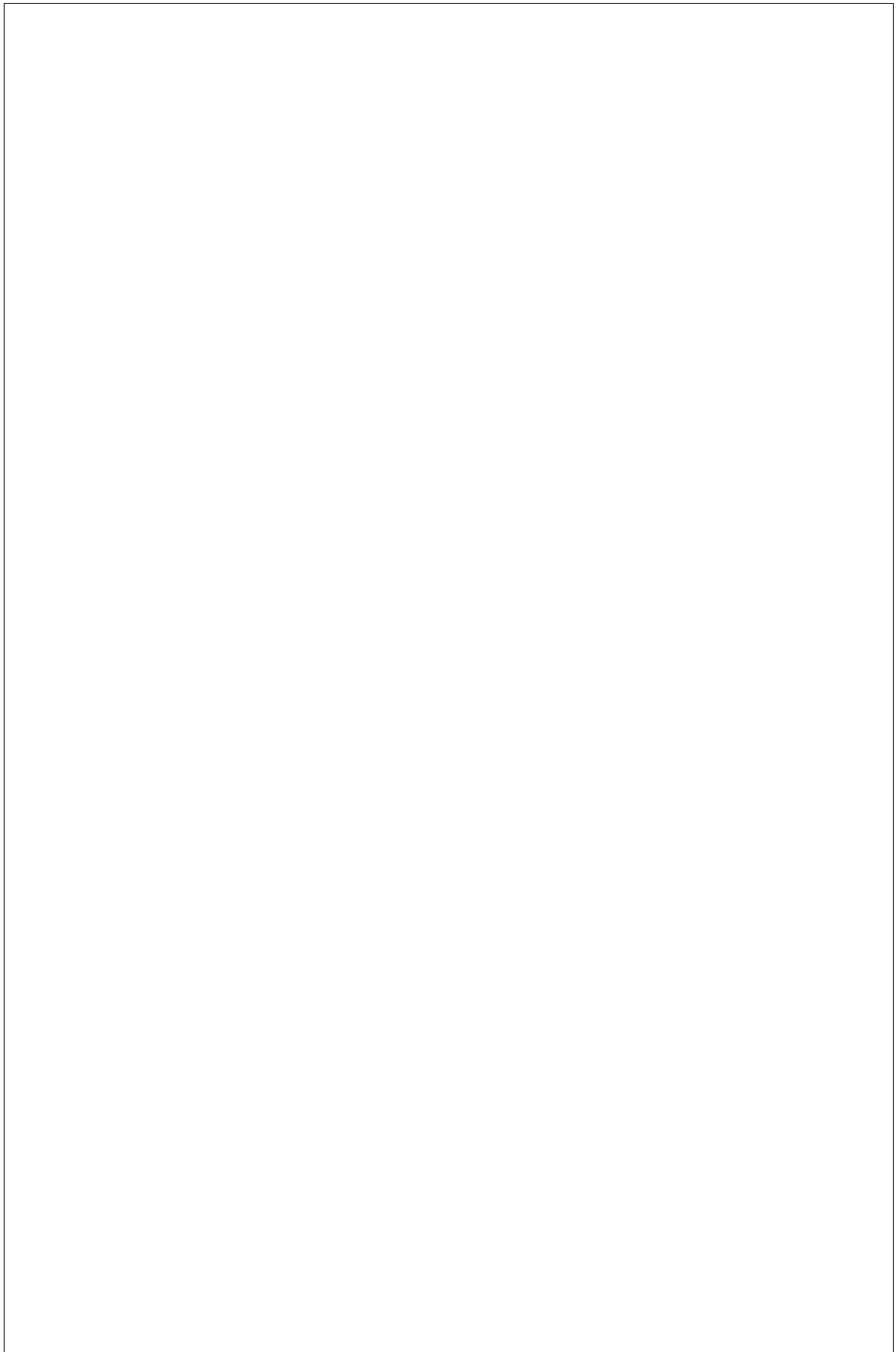
Δεν έχω ακολουθήσει χρονολογική σειρά γιατί δεν με βόλευε. Λέω όμως σχεδόν πάντα πότε περίπου έλαβαν χώρα τα συμβάντα κι όταν θυμάμαι αν ήτουνε BA (before AIDS) ή AA (after AIDS), γιατί έχει τεράστια σημασία.

Το οποίο, αβάντι μαέστρο!

Yours truly,
I, Spiros

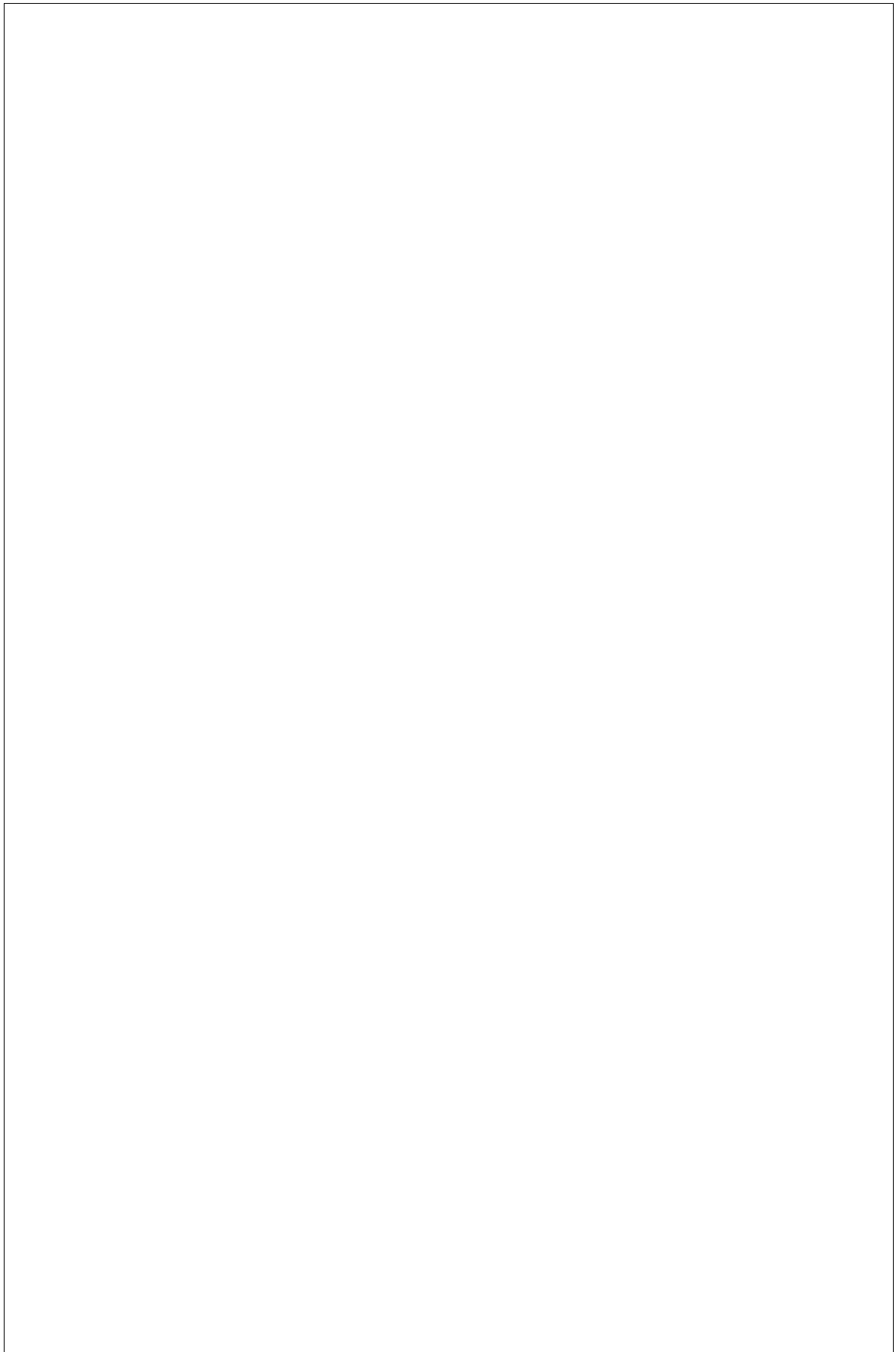
Α' ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

1) Η Σου από το Λίβερπουλ

Ήτουνε τον παλιό καλό καιρό. Τότε, στα γκλόριους σέβεντους, προς το τέλος, όταν η νύχτα δεν τελείωνε ποτές, το γλέντι σκόλαγε καλό Σεπτέμβρη κι ούλος ο κόσμος του 'δινε να καταλάβει λες και δεν υπήρχε αύριο. Κι εδώ που τα λέμε δεν υπήρχε, κι αν υπήρχε εμείς δεν το ξέραμε.

Ήτουνε τότε που οι Ιγγλέζοι-ρεμάλια έφταναν με τα τσάρτερ που δεν πρόκαμαν ν' ανεβοκατεβαίνουν Χήθροου, Γκάτγουϊκ, Λούτον - Κόρφου κι οι τουριστοπράκτορες, οι ταγαράδες, οι μπαριτζήδες και προπάντων οι νυχτατζήδες τσου Κορυφούς έτρεχαν κάθε πρωί στην τράπεζα για κατάθεση με πλαστικές σακούλες τίγκα στο χιλιάριο. Η Μπενίτσα, τα Μωραϊτικά, ο Κάβος... Γη τση Επαγγελίας! Τα μαγαζιά φίσκα ούλη μέρα κι ούλη νύχτα από τρελαμένους Ιγγλέζους που κατέβαζαν τση φτηνές μπύρες λες και θα 'πεφτε όπου να 'ναι η ποταπαγόρευση και δεν θα πρόκαναν. Πιοτί μέχρι τελικής πτώσης μιλάμε! Κυριολεκτικά! Τσου ήβλεπες να ξεραίνονται ξαφνικά, εκεί που στέκουνταν, στο μπαρ ή στη ντίσκο, στην άκρη του δρόμου, στα χαντάκια, παντού! Όσοι άντεχαν έριχναν ένα ξερνοβολητό και συνέχιζαν απτόητοι, μέχρι να ξεραθούν κι αυτοί-νοι. Μεγαλεία σου λέω!

Άντρηδοι, γυναίκες και ντιγκιντάγκες, όλων των ηλι-

κιών κι όλων των διαμετρημάτων σ' ένα ξεσάλωμα άνευ προηγουμένου –όποιος τα 'ζησε ξέρει.

Οι δικοί μας είχαν βρει το μήνα που τρέφει τσου δώδεκα! Και δεν μιλώ μόνο για τους μαγαζάδες... Ούλοι οι καλοί βολεύονταν. Καθόσον, έτσι κι έσκαγες Μπενίτσα μεριά, για παράδειγμα, μετά τση έντεκα ώρες το βράδυ, δεν υπήρχε περίπτωση να μη βολευτείς. Όρεξη να 'χες κι ότι ήθελες διάλεγες. Οι Ιγγλέζες, λιώματα, τέλεια φευγάτες, ούτε που καταλάβαιναν τι τσου γινόταν. Σαν καρέκλες σου κάθονταν, ρε παιδί μου! Μηδέν πρόβλημα κι ούτε μπίρι-μπίρι για ψήσιμο, ούτε τίποτσι. Τη βούταγες, τση τον φόραγες καλά-καλά και σου 'λεγε και 'φχαριστώ. Πάγαινες παρακάτω, τα ίδια, και πιο παρακάτω, ακόμα πιο ίδια. Σαν να χτυπάς γαρδέλια στο σύρμα μιλάμε ένα πράμα! Εκτέλεση εν ψυχρώ και ούλα στο πλαίσιο του νόμου και στο αθάνατο πνεύμα τση Ελληνικής φιλοξενίας, να 'ούμ'.

Μπούχιζες στο τέλος! Έχανες το λογαριασμό! Αυτήν εδώ τη βυζού την πήρα απόψε ή την έχω ακόμα στην καβάτζα; Τόσο πια!

Εμένα τώρα αυτό το αγώνισμα δεν με πολυέφτιαχνε, να πω τη μαύρη αλήθεια. Είναι σαν να ψωνίζεις από το σουπερμάκετ κρέας με κουπόνι αορίστου διαρκείας, ρε παιδί μου! Πόσο θα φας; Θα στομαχιάσεις στο τέλος; Αν δεν έχει την περιπέτειά του το πράμα, το ψηστήρι του το ωραίο, τση διάφορες τζιριτζάτζολες που επινοεί ο σερνικός εγκέφαλος προκειμένου να πορευτεί σεξουαλικά, τι να το κάμεις! Εκκλησίες κλέβεις, αλλά ο σκοπός και η μαγκιά είναι να χτυπήσεις τα κεντρικά τση *Union des Banques Suisses* και να την κάμεις με το κομπόδεμα αφήνοντας κι ένα μπιλιέτο, σαν τον Φαντομά... Μάγκες, τη δουλειά αυτή ελόου μου την έκαμα και λάβετε κι ένα κατοστάρικο να πιείτε ένα πέπερμιντ στην υγείά μου!

Πάγαινα βέβαια με την παρέα, να ξεδώσω κι εγώ σαν παιδί από τη σκληρή τη βιοπάλη, ούλη μέρα στο Λιστόν

και τση παραλίες, μπας και χτυπήσουμε καμιά πουρή μα-
τσό ξέμπαρκη, να βγάλουμε τον άρτιον ημών τον επιού-
σιον, αλλά με βαριά καρδιά.

Τη Σου τη γνώρισα ένα απ' αυτά τα βράδια το λοιπόν
στη Μπενίτσα. Καθώς πάγαινα να μπουκάρω στη ντίσκο
του φίλου μου του Ανέστη εκείνη έβγαινε με το σταθερό
βήμα του βατσιμάνου στο κατάστρωμα του παποριού σε
κατάσταση καιρού εννιά μποφόρια και βάλε. Μέτρια στο
ανάστημα ήτουνε, μέτρια φατσικώς, μέτρια στην εμφάνιση
γενικώς, αλλά με κάτι βύζους... νά! Το αδύνατό μου ση-
μείο, 'ντάξ', το παραδέχομαι! Πυροβολήστε με, ρε. Αμάρ-
τησα! Φόραγε το λοιπόν η εν λόγω Σου, ένα κοντό σορ-
τσάκι που άφηνε ούλα τα μπούτια όξω, κι ένα βρεγμένο
μπλουζί που αδυνατούσε, παρά τση φιλότιμες προσπάθειές
του, να συκρατήσσει το βυζικό γίγνεσθαι εξ' ολοκλήρου
εντός υφάσματος.

—Χάϊ, τση κάνω εγώ με την παροιμιώδη μου ευγένεια.

—Χάϊ δεν θα πει τίποτσι, μου απαντάει εκείνη που σε
άλλο «χάϊ» πήγε το θολωμένο τση μυαλό.

—Φέρστ τάϊμ ιν Κόρφου; ρίχνω εγώ την τυπική ατάκα.

—Yes, μου λέει.

—Χάου ντου γιου λάϊχ ιτ; περνάω εγώ στο παρασύνθη-
μα.

—I like it just fine, μου απαντάει και γυρνώντας δια-
κριτικά ρίχνει μια ρουκέτα ξερατό στο πεζοδρόμιο.

—Sorry, μου κάνει. Το φαγητό φταίει... Mouzaka and
calamares...

Κι ένα βαρέλι μπόμπα ζύθος, αλλά τέτοιες ώρες, τέτοια
λόγια!

Κάτω από άλλες συνθήκες θα την είχα κάμει κανονικά,
με πλάγια πηδηματάκια, έλα όμως που η αριστερή ρώγα
κόντευε να μου βγάλει το μάτι!...

—Μήπως ένας περίπατος σου κάμει καλό..., πρότεινα εγώ ιπποτικά.

—Αν δεν είναι μακριά εντάξει, μου λέει. Γιατί αν είναι μακριά σε γλέπω να με κουβαλάς...

Κοιτάζω γύρω... Τίγχα ο ντουνιάς... Πού να το πάω το λιώμα τώρα; Στην παραλία; Αμ θα φτάκει μέχρι εκεί;

—Νο πρόμπλεμ, τση λέω. Νά, εδώ παρακάτω... Να σε χτυπήσει ο αέρας τση θάλασσας...

—Μη μου λες για θάλασσα γιατί ανακατώνομαι..., με προειδοποίησε.

Την πήρα λοιπόν προστατευτικά αλλά μπρατσέτα, φρόντισα να ανιχνεύσω δια τση αφής και τσου βύζους που περίσσευαν... όλα καλά.

—Μι Σπύρος, αυτοσυστήνομαι.

—Me Sue...

Με τα χίλια ζόρια, σούρνοντας και τραβώντας φτάκαμε καμιά βολά στην παραλία. Κάμποσα ζευγαράκια κάναν τα δικά τσου στην άμμο, βρήκαμε κι εμείς ένα απάγκιο καθίσταμε. Εγώ δηλαδή κάθισα, η Σου σωριάστηκε ανάσκελα.

—Βέρυ νάϊς, τση λέω δείχνοντας τον σκοτεινό πλην ένα-στρο ορίζοντα, σαν τέλειος οικοδεσπότης που ήμανε.

—Nice, γρυλίζει η Σου. Nice...

—Μήπως κρυώνεις, μωρή; ενδιαφέρομαι εγώ αδράχνοντας την ευκαιρία να πασπατέψω λίγο τα προσφερόμενα.

—Μεθυσμένη είμαι, δεν είμαι βλαμμένη, ήρθε η απάντηση.

Σε δυο λεφτά ροχάλιζε του καλού καιρού. Τώρα;

Να την αφήνω εκεί στην κατάσταση που βρισκόταν και να επιστρέψω στο γλέντι δεν μου πήγαινε. Κι αν τύχαινε κάνας ανώμαλος, σεμνός οικογενειάρχης, απ' αυτούς που

είναι επίτροποι στην ενορία, αλλά που ούλο κι έχουν το νου τους να επωφεληθούν από σκοτάδι κι αναμπουμπούλα, και την έβρισκε έτσι, σε αφασία, την άχαρη; Αμαρτία δεν θα ήτουνε; Πάλι, να τη στήσω εκεί και να φυλάω σκοπιά, γερμανικό νούμερο, ζόρι το 'φερνα. Άναψα τσιγάρο, το σκέφτηκα από 'δω το σκέφτηκα από χει... Άει σιχτήρ, μια καλή πράξη το εξάμηνο δεν είναι και τίποτσι το φοβερό, το πήρα απόφαση να ξεραθώ κι εγώ παραπλεύρως και βλέποντας και κάνοντας. Και μετά, πού ξέρεις, μπορεί να ζωντάνευε τη νύχτα το πτώμα και να εορτάζαμε την επέτειο της Ανεξαρτησίας των Επτανήσων, λίγο ετεροχρονισμένα ίσως αλλά με την πρέπουσα κατάνυξη κι ενθουσιασμό —από μέρους μου τουλάχιστον ήμανε διατεθειμένος.

Το πτώμα όμως είχε άλλα σχέδια και μόνο όταν έσκασε ο καλός θεός το πρώτο φως τση ημέρας έδωκε και πάλι σημεία ζωής. Αυτό το κατάλαβα από τη σκουντιά που έφαγα στα πλευρά.

—Ξύπνα, ξημέρωσε, ήρθε το παράγγελμα.

—Γιατί, θα μοιράσουμε το γάλα; διαμαρτυρήθηκα εγώ, που, ως γνωστόν, το πρωί δεν είμαι και στα πολύ απάνω μου.

—Ποιος είσαι συ; ρώτησε απτόητη η Ιγγλέζα Σου κόβοντάς με υποψιάρικα.

—Δεν είμαι ο Σπύρος;

—Δεν είσαι;

—Είμαι.

—Α, καλά....

Δεν μου 'δωκε την εντύπωση ότι με θυμήθηκε, αλλά μετά τη χθεσινοβραδινή αφασία δεν ήτουνε να την παρεξηγείς. Την είδα να ψαχουλεύεται...

—Εσύ με κατούρησες ή μόνη μου τα 'κανα; ήρθε η αναπάντεχη ερώτηση.

—Εγώ πάντως κοιμόμανε ούλη νύχτα, είπα επιφυλακτικά.

—Α, τότενες μόνη μου θα κατουρήθηκα, συμπέρανε η φιλενάδα. Fucking booze!

Ασκήθηκε και σούρνοντας τα πόδια τση πήγε να μπει στη θάλασσα, έτσι όπως ήτουνε, με τα ρούχα. Σε λίγο μου ξανάρθε στύβοντας το φανελάκι. Οι βύζοι είχαν καλυφθεί κι αυτοί δεόντως, αλλά διαγράφονταν θεσπέσια, ένεκα το υγρό στοιχείο επί του υφάσματος. (Τι λέω ο ποέτας!!!).

—Πάμε για καφέ, είπε.

Κοιτάω το ρολόϊ... Πεντέμισι ώρες. Ποιος καφετζής ν' ανοίξει από το μαύρο χάραμα; Στη Μπενίτσα πάντως κανείς.

—Fucking Greeks! μουρμούρισε η Σου. Ούλο στην ξάπλα και στο πήδημα το έχουν το μυαλό τους κι από δουλειά μηδέν! Και θέλετε κι Ευρώπη, τρομάρα σας!

Μ' έπιαχε το πατριωτικό μου.

—Όταν εμείς χτίζαμε Παρθενώνες, μωρή, εσείς ησάστουνε ακόμα σκαρφαλωμένοι στα δέντρα και τρώγατε βελανίδια, είπα ξερά.

—Fuck your Parthenon, Spiros, εγώ θέλω καφέ, ήρθε η αναίσχυνη απάντηση.

Τι να σου κάνω, μωρή κότα, που έχεις ωραία μπαλκόνια, αλλιώς...

Όξω από τη ντίσκο του Ανέστη ήτουνε παρατημένα τα άπειρα κουτάκια μπύρας κι αναψυκτικών. Βρήκα μια κοκακόλα που δεν φαινόταν να είχαν σβήσει γόπες μέσα και τση την έδωκα.

—Είναι ξεθυμασμένη, είπε.

—Αυτό έχει το μαγαζί για την ώρα, απάντησα ξερά ανάβοντας τσιγάρο.

Την κατέβασε μονοκοπανιάς και ρεύτηκε.

—Τσιγάρο;

Τση πρόσφερα.

—Τίποτσι σε χόρτο δεν υπάρχει;

—Κι ο καπνός χορταράκι του θεού είναι, είπα αυστηρά.

Καπνίσαμε χωρίς άλλες κουβέντες καθισμένοι στο πεζούλι. Η Σου ήτουνε σαν το τρίο το καρό ένα πράμα! Με τση μπογιές από τα μάτια να 'χουν ρετζουλιάσει, με το μαλλί σαν σφουγγαρίστρα, με το χάλι τση το μαύρο... Αλλά οι βύζοι εκεί, απόρθητο φρούριο! Αγγελόκαστρο!

Λέω, πάει στο διάολο, τόσο κουπί για το τίποτσι;... Ας κάνουμε ακόμα μια προσπάθεια κι αν δεν καθίσει, χέστην και πάμε για άλλα.

—Δεν πάμε στο δωμάτιό σου ν' αλλάξεις που στάξεις νερά; τση προτείνω.

—Ποιο δωμάτιο; μου κάνει απορημένη. Χθες βράδυ ήρθα. Σάματις πρόκαμα να ψάξω για δωμάτιο;

Ωχ!

—Και τα πράματά σου πού τα 'φηκες, μωρή;

—Στο δωμάτιο τση φίλης μου, τση Τζούντυ.

—Ε, πάμε ν' αλλάξεις εκεί, πρότεινα με μισή καρδιά, γιατί δεν μας έβλεπα να βολευόμαστε περί το πονηρό κάτω από τέτοιες συνθήκες.

—Σάματις θυμάμαι πού;

—Δεν θυμάσαι!!! κόντεψα να πάθω κόρπο εγώ.

—Σε κάτι ενοικιαζόμενα ήτουνε, αλλά στο σκοτάδι ούλα ίδια φαίνονταν.

Μπλέξαμε.

—Και τώρα;

—Ε, καλά... Όταν ξυπνήσει η Τζούντυ θα κατεβεί για μπάνιο...

Τόσο άνετα!

Κοίταξα το ρολόϊ μου αμήχανος. Έξι παρά τέταρτο. Πότε θα σηκώνόταν η Τζούντυ να πάει για μπάνιο; Κατά τση πέντε τ' απόγιομα;

—Τι, βιάζεσαι;

—Όχι, αλλά...

—Πάμε λέω 'γω να ρίξουμε μια βουτιά και βλέπουμε; μου πρότεινε.

Κι έτσι ξανά-μανά στην παραλία και στη φιλόξενη αγκαλιά τση θάλασσας. Εγώ με το σώβραχο κι η Σου με τα εσώρουχα, γιατί γυρόφερνε ένας πολισμένος και δεν ήτουνε αυτές ώρες να πάμε μέσα για προσβολή τση δημοσίας αιδούς.

Για να μην τα πολυλογώ το μπάνιο κράτησε κάμποσες ώρες και το μόνο που κατάφερα ήτουνε μερικές επιπόλαιες κρούσεις υποθαλάσσιες, γιατί μέχρι να σπάσει ο πάγος είχαν αρχίσει να καταφθάνουν κι άλλοι λουόμενοι και σε λίγο είχαμε γίνει ούλοι μας μια χαρούμενη οικογένεια.

Τη Τζούντυ την πετύχαμε κατά τση τρεις το μεσημέρι σε μια ταβέρνα όπου τσάκιζε σαλάτες και μπύρες με μια παρέα αγουροξυπνημένων Ιγγλέζων. Καθίσαμε κι εμείς, πλακώθηκε η δικιά μου τση μπύρες, εγώ έκαμα κράτει, γιατί ένα κατοστάρικο είχα πάνω μου όλο κι όλο και δεν ήξερα πού θα μ' έβγαζε αυτή η ιστορία... Περί τη δύση του ηλίου η συντροφιά είχε γίνει λιώμα. Μερικοί πήγαν και σωριάστηκαν κάτω από κάτι ελιές, άλλοι ξεράθηκαν στην άμμο, εγώ να στύβω το μυαλό μου πώς να ξεμοναχιάσω τη Σου που είχε πιάκει μια ατέλειωτη πάρλα με τη φιλενάδα.

—Δεν πάμε ν' αλλάξεις; τση σφυρίζω σε μια ανάπαυλα.

—Γιατί; απορεί αυτή. Τώρα που στέγνωξα; Άλλωστε

σε λίγο θα πάμε στο μπαρ του Αποστόλης που προσφέρουν και free drinks.

—Κι άλλα ντρινκς! εξανέστην εγώ.

—Ε, αν δεν πιούμε τση διακοπές, πότε θα πιούμε; ήρθε η απάντηση.

Δεν γενόταν προκοπή!

—Καλά, εγώ λέω να την κάμω σιγά-σιγά..., είπα.

Η Σου δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα.

—No way, Spiros! αναφώνησε και κρεμάστηκε ναζιάρικα στο μυώδες μου μπράτσο. No way! Δεν σ' αφήνω εγώ! Θα δεις τι καλά θα περάσουμε....

Αμ δεν το 'βλεπα; Αλλά λίγο το βυζί που με πίεζε, λίγο που μου 'ρχόταν αμαρτία, μετά από τότση ταλαιπωρία, να φύγω άπραγος, έδωκα τόπο στην οργή.

Πήγαμε λοιπόν στου Αποστόλη το κουτούκι, ήπιαν κι εκεί τον Ιορδάνη ποταμό κι όταν ξεμπλέξαμε από κει ήταν βέβαια ώρα για ντίσκο. Για να μην τα ξαναπολυλογώ, όταν κατάφερα να ξεκολλήσω τη Σου κι από κει είχε πάει τέσσερις το πρωί, η Τζούντυ εξαφανισμένη, το ίδιο και το μονάκριβο κατοστάρικό μου, και η βυζού από το Λίβερπουλ ζωγράφιζε οχτάρια. Άντε πάλι ξερνοβολητά στα χαντάκια, άντε πάλι παραλία... Κι από ουσία φυσικά μεδέν.

Τση πεντέμισι ώρες η Σου επανήλθε στον μάταιο τούτο κόσμο.

—Τι ώρα είναι; μου κάνει.

—Πεντέμισι...

—Και τι μέρα;

—Τρίτη.

—Fuck! φωνάζει η βυζού και τινάζεται όρθια. Θα χάσω το αερόπλανο!

—Ποιο αερόπλανο; απορώ εγώ, θολωμένος ακόμα από τον υπαίθριο ύπνο.

—Το τσάρτερ για το Λίβερπουλ, τση εφτά! Fuck, fuck, fuck!... Και φτου, fuck, κατουρήθηκα πάλι! Ή μήπως με κατούρησες εσύ;

—Τα καταφέρνεις κι από μονάχη σου μια χαρά, δεν χρειάζεσαι βοήθεια, τση κάνω παγερά, γιατί είχα αρχίσει να τα παίρνω στο κρανίο.

—Ίσα που προκάνω να ξεπλυθώ, φωνάζει και την κάμει πάλι προς τη θάλασσα.

Σε δυο λεφτά ήτουνε πίσω.

—Μα καλά, εσύ δεν είπες πως ήρθες προχτές το βράδυ; απόρησα. Φεύγεις κιόλας;

—Από τον Κάβο ήρθα. Στην Κέρκυρα είμαι δέκα μέρες, μου απάντησε φουριόζικα δένοντας τα σαντάλια τση.

—Και τα πράματά σου;

—Συνεννοήθηκα χθες με τη Τζούντυ να μου τ' αφήκει όξω από την πόρτα στα ενοικιαζόμενα που μένει... Πάμε... Ίσα που προκάνω...

—Και πού θα το βρούμε το ενοικιαζόμενο τση Τζούντυς;

—Πίσω από τη ντίσκο είναι κάπου... Θα δω το σάκο και θα τον γνωρίσω...

Το λεωφορείο για την πόλη πέραγε τση έξι. Με την ψυχή στο στόμα τρέξαμε να βρούμε τον σάκο και μετά από μερικά ξεγυρισμένα «φακ, φακ, φακ» καταφέραμε να τον επισημάνουμε μέσα σε κάτι βατσουνιές. Δέκα «φακ» αργότερα προλαβαίναμε το λεωφορείο, ίσα που έκλεινε τση πόρτες. Με χίλια ζόρια κατάφερα να ψαρέψω κάτι ψιλά που είχαν απομείνει τση ταλαιπωρημένες μου τσέπες για τα εισιτήρια και κάμποσα «φακ» αργότερα τρέχαμε να προ-

κάνουμε μην κλείσει ο γκισές στο αεροδρόμιο. Ευτυχώς υπήρχε καθυστέρηση κι έτσι δεν χρειάστηκε άλλο τρεχαλητό και ταλαιπωρία.

Εκεί η Σου συνάντησε και μια άλλη φιλενάδα που ταξίδευε κι αυτή στην οποία και με σύστησε υπερηφάνως.

—This is Spiros, είπε. A genuine Greek god!

—My god! αναφώνησε η φιλενάδα, απευθυνόμενη στη Σου, όχι σε μένα. You are in such a terrible state!

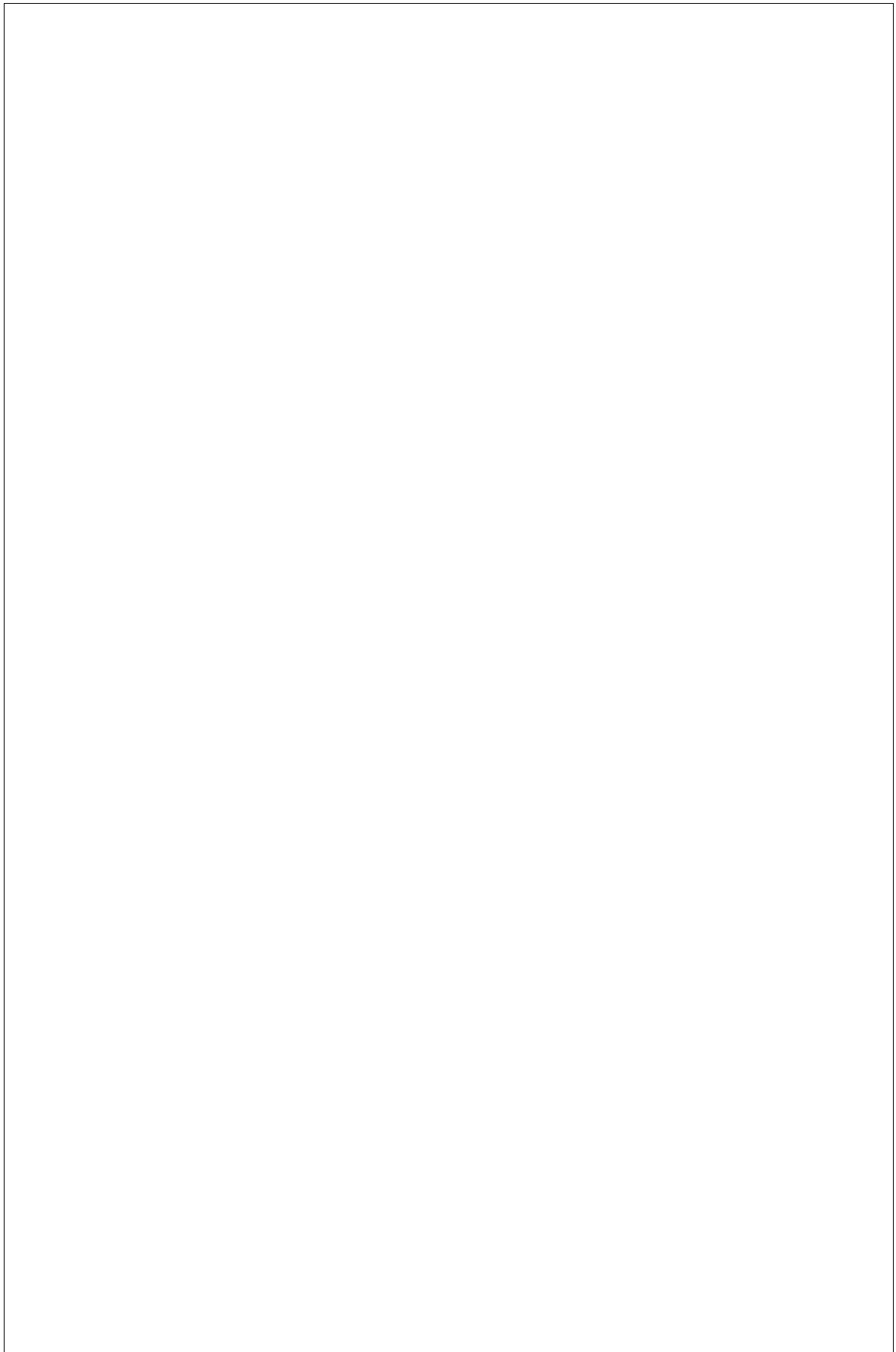
Και η Σου, ρίχνοντάς μου μια ματιά γεμάτη υπονοούμενα...

—Τι περιμένεις, τση κάνει. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες παιρνομάστουνε νον-στοπ!... Ε, κάτι παθαίνεις στο τέλος!

Και γυρίζοντας σε μένα μ' αγκάλιασε και με φίλησε παράφορα.

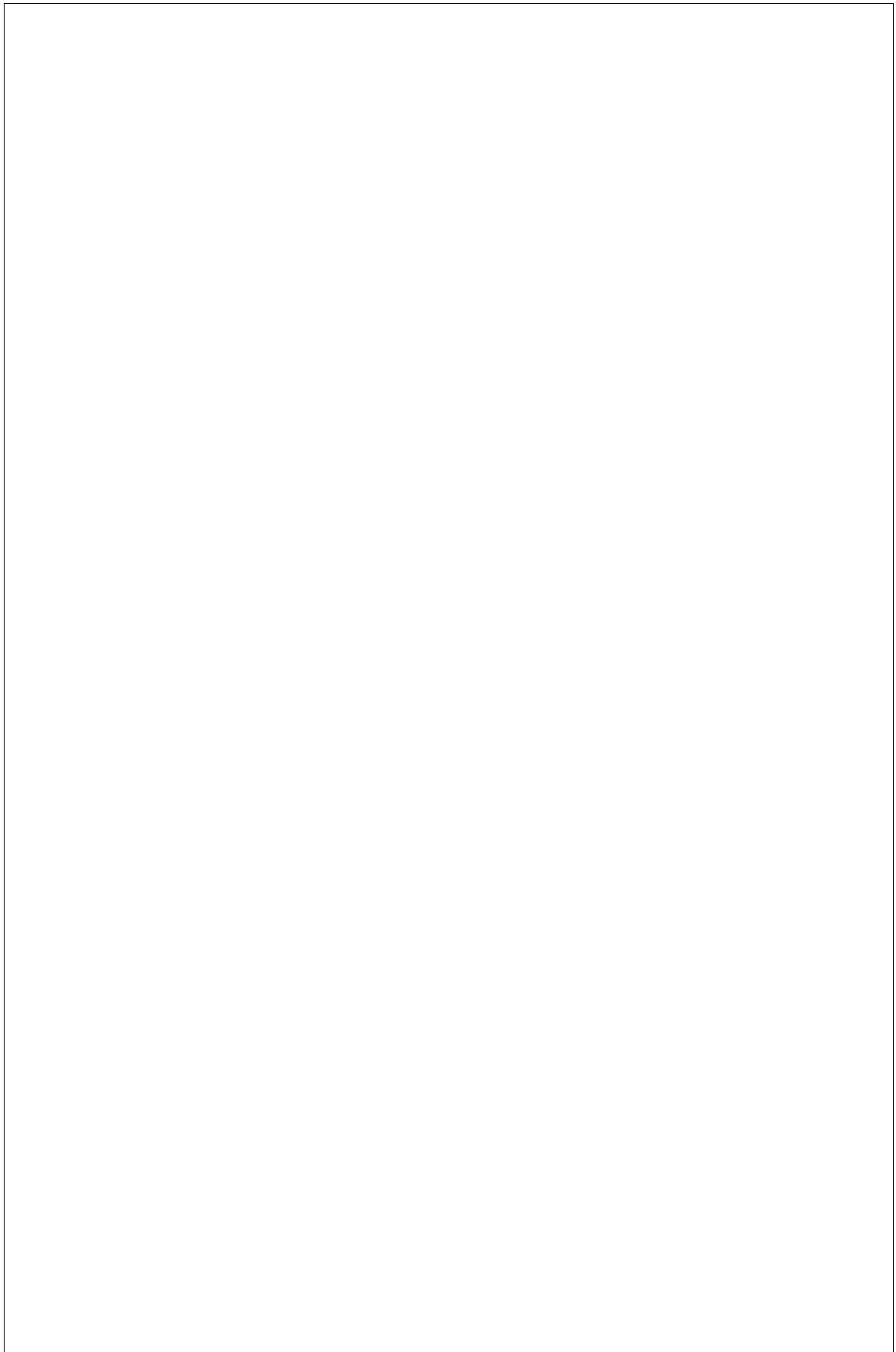
—Spiros, you are the best! είπε. I'll never forget you. Promise to write to me.

Και μ' άφηκε σύζυλο να παρατηρώ συντετριμμένος αυτούς τους ανέγγιχτους βύζους να περνούν μεγαλοπρεπώς τον έλεγχο επιβατών.

2) Η Μισέλ από το Παρίσι

Aν αυτή η κουφάλα ο Λούφακας δεν μου 'χε νοικιάσει σκάρτο μηχανάκι κι αν η άλλη η κουφάλα, ο φιλάρας μου ο Τσούκας δεν είχε αποφασίσει να βάνει τη χοντρή του την κεφάλια στον ντορβά και να πει το ναι στην ψυχοβγάλτρα την Ελενίτσα (καλά, καλή παρθένα κι ελόου τση!... αλλά άσε, για την ώρα, μην κλείσουμε τίποτσι σπίτια...) που του 'χε ζαλίζει το δοξαπατρί για το πολυπόθητο στεφάνι, δεν θα υπήρχε η αμυδρή περίπτωση να πέσω πάνω στο κάζο που πρόκειται να σας διηγηθώ διεξοδικά παρακάτω.

Το οποίο, Κυριακή απόγιομα, ντάλα καλοκαίρι, κι ο ίδιος ξεκινάω να πάω στη Δασιά, ντυμένος στην πένα εννοείται, κοστούμακι λευκό λινό, ποκαμισιά άψογη, φούξια, γραβατιά σένια, μποτίνι ποντερό, να καθρεφτίζεσαι μέσα από το γυάλισμα, όλα στην εντέλεια... Ξεκινάω το λοιπόν με το *Zündapp* του Λούφακα, όλα ωραία και καλά και το δώρο τσου μελλοντύμους, ένα σετ πιατικά να πετάνε ο ένας στο κεφάλι τ' αλλουνού, όταν θα 'ρθει η ώρα, χτυπημένο σε τιμή αποθήκης, φιλικά, εκ του κυρίου Λούτσου, δεμένο στην πίσω σκάρα, και πάω... Πλην όμως, το πούστιχο το μηχανάκι, λίγο όξω απ' το Μαντούκι αρχινάει τα γκαχ γκουχ, που όταν σου τα κάμει νοικιασμένη ρόδα να ξέρεις

ότι 'τοιμάζεται να τα φτύσει εντός ολίγου ανυπερθέτως. Και πράγματι, λίγο παρακάτω από το Κοντόκαλι, το εν λόγω μηχανήμα, με μια τελευταία μεγαλόπρεπη πορδή παραδίνει το πνεύμα και μ' αφήνει σύζυλο. Κατεβαίνω κάτω, του τραβάω μια κλωτσιά, τίποτσι, ίσα που έγδαρά την καμπόϋκια! Του κατεβάζω καμιά δεκαπενταριά καντήλια, μπας και φιλοτιμηθεί... Αυτό και πάλι τίποτσι! Κοιτάω τα μπουζιά, κατσαβιδιάζω απ' εδώ, κατσαβιδιάζω από κει... Ίσα που γέμισα την κοστούμιά με γράσα. Το μηχανήμα ακλόνητα απονθαμένο. Σηκώνω το κεφάλι τραβάω μια φτυσιά του θεού, τσαντίζεται αυτός και μου τη στέλνει πίσω... Απελπισία! Και να ζεματάει ο ήλιος μιλάμε την άσφαλτο σαν πούστης!

Τώρα;

Τώρα, παρατάμε το ερείπιο και παρακαλάμε να περάσει κάνας γνωστός ή τίποτσι εποχούμενα γκομενάκια, να κάνουν το ψυχικό, να μας περιμαζώξουν. Πλην, τση τρεις ώρες με τον ντάβανο ποιος έχει όρεξη να βρίσκεται τση ρούγες; Ή στην παραλία θα 'ναι ή θα ρίχνουν κάναν υπνάκο μεσημεριανό ή τίποτσι άλλο κάπως πιο εποικοδομητικό. Κι άντε τώρα εσύ, κύριε μαλάκα, να περιμένεις με τη λαδωμένη κοστούμιά και το γαμήλιο δώρο το μιράχολο³ στην άκρη του δρόμου!

Αλλά, ο καλός θεός, παρότι φτυσμένος και βλαστημημένος, τελικά με λυπήθηκε. Γιατί ο καλός ο άνθρωπος δεν χάνεται ποτές, κουφάλες! Μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει και ξανά προς τη δόξα τραβά.

Το σαραβαλιασμένο *Deux Cheveaux*, χρώματος –άλλοτε– κόκκινου ήρθε κι άραξε μπροστά μου μ' ένα στρίγκλισμα των φρένων λες κι έτρεχε για το κύπελλο! Ένα φιλοσιτεμένο κεφάλι, κοντοκουρεμένο γαλλικά, ξεπρόβαλε απ' το παράθυρο και μου πέταξε στην ίδια γλώσσα του κουρέματος

3 Μιράχολο: θαύμα Κερκυραϊστί.

κάτι που δεν έπιακα επακριβώς, λόγω που ήμανε ζαλισμένος, εξόν από τη μαγική λέξη «Δασιά».

—Δασιά; ρωτάω εγώ ευγενέστατα.

—Oui, Dassia. Je vous dépose? μου απαντάει η τσουράπω.

Ε, δεν περίμενα να μου το δώσει και γραπτώς, μια και δυο ανοίγω την πόρτα και στριμώχνομαι στο κονσερβοκούτι —με το δώρο στα γόνατα, σαν τση κυρίες κουμπάρες!

—Μερσί μποκού, μαντάμ, λέω τση μαντάμ με την παροιμιώδη μου γαλαντομία.

Η κυρία ενθουσιάστηκε.

—Oh, vous parlez français! μου κάνει.

—Αλίμονο! απαντάω εγώ υποχρεωτικά. Και φρανσαί και άλλας πολλές γλώσσας, εάν ευαρεστείσθε.

Μη μας πάρουν και για τίποτσι βλαχάκια τα αλλοδαπά θήλεα δηλαδή!...

—Je m'appelle Michelle, μου συστήνεται η σωτήρας μου μ' ένα πλατύ γαλλικό χαμόγελο.

—Μουά Σπύρος, συστήνομαι κι εγώ σεμνά.

—Enchantée, μου κάνει η Μισέλ και δίνοντας μια του λεβιέ, που είχαμε όλο το σασμάν να βογκήξει, μας ξαμόλησε στην άσφαλτο.

Να ξομολογηθώ την αμαρτία μου, δύο πράγματα φοβάμαι στη ζωή. Το ένα είναι προσωπικό και δεν σας πέφτει λόγος, το άλλο είναι οι κυράτσες στο τιμόνι.

Η κυρία Μισέλ ήτουνε δε το άκρον άωτον τση γυναίκας οδηγού. Μιλάμε, το άτομο δεν είχε συναίσθηση του κινδύνου! Φουλαριστή με το καφεκούτι, τσιφ για τον Αχέροντα! Προσπέραγε από δεξιά, από αριστερά, απ' όπου ήβρισκε, βρίζοντας συγχρόνως τα τρομοκρατημένα τση θύματα, περ-

νούσε μοτοσακά, νταλίκες, κάρα... ότι ήβρισκε μιλάμε. Μέσα σ' ένα χιλιόμετρο κόντεψε να πατήσει δυο νόνες, έναν χωροφύλακα κι ένα κοπάδι γίδια! Όσο για τση λακούβες – που τση έχουμε άφθονες, δόξα το φέο⁴—λες και πάγαινε να πέσει επίτηδες, ρε παιδί μου (μην παραλείποντας βέβαια να στολίζει κατάλληλα τση τοπικές αρχές για την κατάσταση των δρόμων)!

Κι όλα αυτά χωρίς να βάνει γλώσσα μέσα! Κι εγώ, παγωμένος και γραπωμένος απ' ότι χειρολαβές ήβρισκα να λέω «ουί, ουί»! Οϊ οϊ μου 'ρχόταν να φωνάξω, αλλά τι να κάνεις;...

Τελικά, ευτυχώς, λίγο πριν τη Δασιά πέσαμε σε κίνηση και η κατάσταση ηρέμησε κομμάτι. Έτσι είχα κι εγώ, ο άχαρος, την ευκαιρία να επισκοπήσω –πάντα διακριτικά εννοείται– την ανθρωπογεωγραφία (αν με πιάνετε)...

Το λοιπόν, η εν λόγω Μισέλ, πρώτον θα είχε καβατζάρει εδώ και κάτι φεγγάρια τα κάτω «-άντα» και δεύτερον ήτουνε, όπως όλες οι Γαλλίδες, απανταχού τση υψηλίου, δηλαδή μπλόφα και παραλλαγή. Φτούραγε, δεν φτούραγε... δύσκολο να το πεις. Στεγνή ήτουνε, χωρίς τα ιλιγγιώδη εκείνα προσόντα που συναντάμε σε άλλες εθνικές ομάδες, αλλά όχι και του πεταματού. Κι αυτό για δυο λόγους... Πρώτον, είχε τσαγανό και δεύτερον, ωραία μπούτια. Ειδικά το τελευταίο αυτό προσόν είχα το προνόμιο να το θαυμάσω επισταμένως στη διάρκεια τση ενθουσιώδους οδήγησης. Δεν θα την έβγαζα για περατζάδα στο Λιστόν βέβαια, αλλά όσο για μια φευγαλέα κατάσταση σε καμιά σκοτεινή γωνιά δεν θα 'λεγα όχι –και πολύ καλά θα 'καμα γιατί, ως γνωστόν, οι καλές πράξεις καταγράφονται και θα τση βρεις μπροστά σου όταν με το καλό ο Άη Πέτρος ανοίξει τα κιτάπια του στο θυρωρείο του παράδεισου (κούφια η ώρα).

4 Φέος: θεός Κερκυραϊστί.

Τέλος πάντων, στη διαδρομή άκουσα πολλά, κατάλαβα λίγα και συγκράτησα λιγότερα. Η μαντάμ ήτουνε λέει διευθύντρια σε κάτι στο Παρίσι, είχε παντρευτεί τρεις βολές και πάγαινε με το καλό για τέταρτη και στην Κορφού είχε έρθει, λέει, για ολιγοήμερες διακοπές και για να δει κάτι (ή κάποιον), λέει, που δεν πολυκατάλαβα.

Κι εκεί που εγώ σκεφτόμανε πώς να την κάμω από τον γάμο να πάω για πουρνάρια, όχι τίποτσι άλλο, αλλά για το γαμώτο, την τιμή των όπλων, μη μας νομίσουν και για άκαπνους και άσφαιρους δηλαδή...

—Δεν μου λες... Τι κάνεις εσύ απόψε; με ρωτάει σε μια στιγμή η μαντάμ, σαν να διάβαζε το μυαλό μου, η δαιμόνια!

Οπότεν νά που έρχονταν τα πράματα όμορφα κι ωραία. Γιατί τι να τση 'λεγα τση γυναικός, ότι είχα καλέστρα σε γάμο; Θα μ' έφτυνε και με το δίκιο τση —άσε που και τα πιάτα του δώρου είχαν γίνει αμμοχάλικο από τση ταρζανιές τση οδήγησης.

—Τίποτσι ιδιαίτερο, τση λέω με σημασία.

—Ωραία, μου λέει αυτή. Τότε θα φάμε μαζί στο ξενοδοχείο μου.

—Από τση τέσσερις; απορώ εγώ, που ήξερα βέβαια ότι οι ξένοι τρώνε με τση κότες, αλλά όχι, ρε παιδί μου και με τον ήλιο ντάλα από πάνω!

—Μπα, μου κάνει χαμογελώντας. Όλο και κάτι θα βρούμε να κάνουμε όσο να 'ρθει η ώρα...

Μάλιστα.

Οπότεν νά 'μαστε στο ξενοδοχείο τση —σούπερ λουξ εννοείται— δια τα περαιτέρω. Με το που μπουκάρουμε στο δωμάτιο η μαντάμ Μισέλ, χωρίς καμιά συστολή, πετάει φορεματάκι και βρακάκι —σουτιέν δεν φόραγε, γιατί θα το

’βρισκε φαντάζομαι αντιφεμινιστικό— και κατευθύνεται κου-
νιστή και λυγιστή προς το μπάνιο.

—Σαν στο σπίτι σου, μου πετάει. Δεν θ’ αργήσω.

Σαν στο σπίτι μου μια κουβέντα είναι, γιατί εγώ στο
σπίτι μου γυρίζω με το σώβρακο, αλλά δεν πήγαινε να δεί-
ξουμε οπισθοδρομικότητα στους ξένους κι έτσι, κάνοντας
την ανάγκη φιλοτιμία απαλλάσσομαι από τον περιττό ρου-
χισμό —πλην μποτίνια— και την αράζω στο κρεβάτι να πε-
ριμένω.

Σε πέντε λεφτά η μαντάμ επέστρεψε, πλυμένη, παρφου-
μαρισμένη, στην πένα. Μου ρίχνει μια ματιά, ζυγίζει τα
προσόντα μου και σκάει χαμόγελο.

—Μια χαρά θα περάσουμε, μου λέει. Δεν έχω ξαναβα-
τέψει Έλληνα.

Κόχαλο ο δικός σου!

—Παρντόν; τση κάνω. Πώς είπατε;

—Θα περάσουμε καλά, επαναλαμβάνει η τσουράπω και
χωρίς χρονοτριβή περνάει στο παρασύνθημα.

Μου ’φυγε ο μαγχιά! Τέτοιο πράμα δεν μου ’χε ξανα-
τύχει στην πολυτάραχη καριέρα μου. Γιατί, όσο πορωμένη
και να ’ναι η γυνή, όλο και κρατάει μια πισινή, άντε να
πάρεις εσύ την πρωτοβουλία, να μπεις μπροστά και να οδη-
γήσεις την κούρσα —ακόμα και οι πέρα για πέρα «απελευ-
θερωμένες» Σκανδιναβές έχουν μια κάποια τσίπα επ’ αυ-
τού. Αυτή εδώ όμως δεν χαμπάριζε από τέτοια. Κατευθείαν
στο ψητό!

Προχωρημένα ευρωπαϊκά κόλπα αυτά και μακάρι και
οι δικές μας να τα μάθαιναν, που μας βγαίνει η πίστη στο
ψηστήρι (τον χειμώνα) προκειμένου να φτάσουμε στο πολυ-
πόθητο —και αν... Τι να κάμω κι εγώ λοιπόν, μη φανούμε
κι οπισθοδρομικοί, άραξα κι άφηκα τη μαντάμ Μισέλ να
κάμει ότι τη φώτιζε ο καλός θεός και το εγχειρίδιο του φε-

μινιστικού κινήματος. Ούτε πουτάννα σε μπουρδέλο να ήμα-
νε, ο άχαρος!

Τέλος πάντων, να μην τα πολυλογούμε, αφού μ' έφερε
εκεί που ήθελε η αδίστακτη Γαλλίδα, δίνει μια και με κα-
βαλάει εν ψυχρώ. Ούτε το μπούτι δεν πρόκαμα να τση
πιάκω!

—Δώστα όλα, παιδί μου! μου λέει ξεκινώντας την ιπ-
πασία.

Τώρα εγώ είχα μείνει σύζυλος είπαμε. Τέτοιο κάζο ούτε
που να το φανταστώ! Ούτε στις τσόντες δεν τα γλέπουμε.
Κάτι πήγα να πω, αλλά ο χείμαρρος παραινήσεων τση κυ-
ρίας δεν το άφηκε ν' ακουστεί. Μιλάμε για ξενέρωμα φοβε-
ρό δηλαδή. Κι αν δεν είχα συναίσθηση τση ευθύνης όπου
αντιπροσώπευα τα εθνικά μας χρώματα, να 'ούμ', θα ση-
κωνόμανε και θα την έκαμα κανονικά, αλλά, είπαμε... το
καθήκον!

Και πάνω που άρχισα να φοβάμαι για τα χειρότερα,
καθόσον είναι πασίγνωστο ότι εάν το πνεύμα δεν είναι
πρόθυμο τι να σου κάμει και το ρημάδι το κορμί;... ακολου-
θεί στον κατήφορο... ντρίιιν χτυπάει το τηλέφωνο.

«Saved by the bell!», σκέφτομαι ανακουφισμένος εγώ.

Αλλά βιάστηκα να χαρώ...

—Μη σταματάς εσύ, με διέταξε η μαντάμ Μισέλ.

Και ασκώνει το ακουστικό.

—Oui, allo?.... Martine, c'est toi?... Όχι, όχι δεν μ'
ενοχλείς καθόλου... Όχι παιδί μου σου λέω... Τι τρίζεις;...
Το κρεβάτι μωρή. Πηδάω εκεί ένα τεκνό που χτύπησα στο
δρόμο... Ναι, καλό... Εντάξει, ξέρεις... couleur local...
χαχαχαχαχα! Ναι... ναι... Όχι, το ναι σ' εσένα το λέω...
χαχαχαχα.... Εσύ γιατί σταματάς; (αυτό σε μένα)... Μην
σ' απασχολεί το τηλεφώνημα, παιδί μου... Τη δουλειά σου
εσύ.... Allo, Martine... Τι γίνεται εκεί; Όλα καλά στο

γραφείο;... Τι!... Ποιος;... Ο Ζαν Πωλ;... Τι έκαμε λέει;
... Να του πεις θα του κόψω τον κώλο!... Να μην κάμει τί-
ποτσι.... Αχούς; Τίποτσι! Όπως τα κανόνισα εγώ...

Η ιστορία συνεχίστηκε έτσι για κάμποσο κι όταν καμιά
φορά το 'κλεισε, μετά από οδηγίες και διαταγές για τον
παραπτωματία Ζαν Πωλ, εγώ ήμανε να με κλαίνε και οι
ρέγγες.

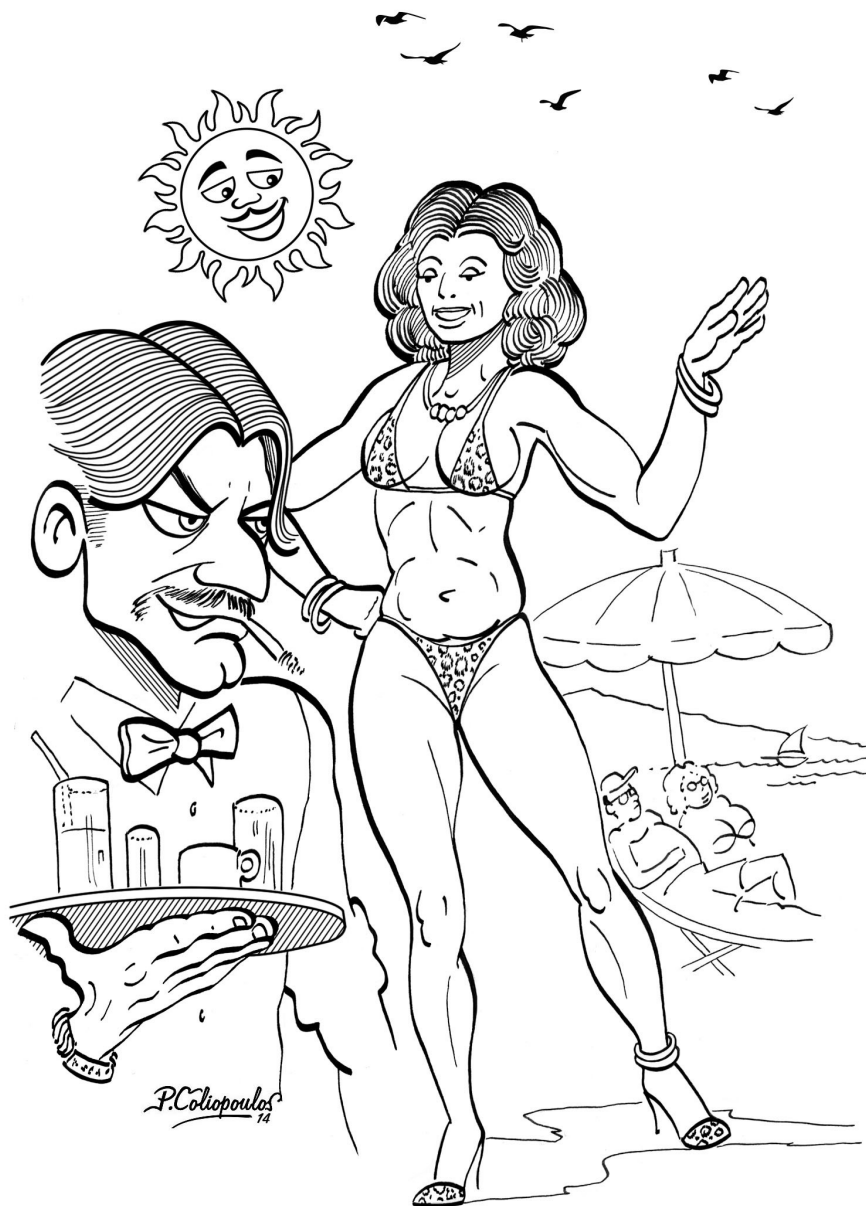
—Τι γίνηκε εδώ, τελειώσαμε; ρωτάει η μαντάμ.

—Τελειώσαμε, τελειώσαμε..., απαντάω εγώ αρπα-
ζόμενος από τα μαλλιά μου —δίκην πνιγμένου.

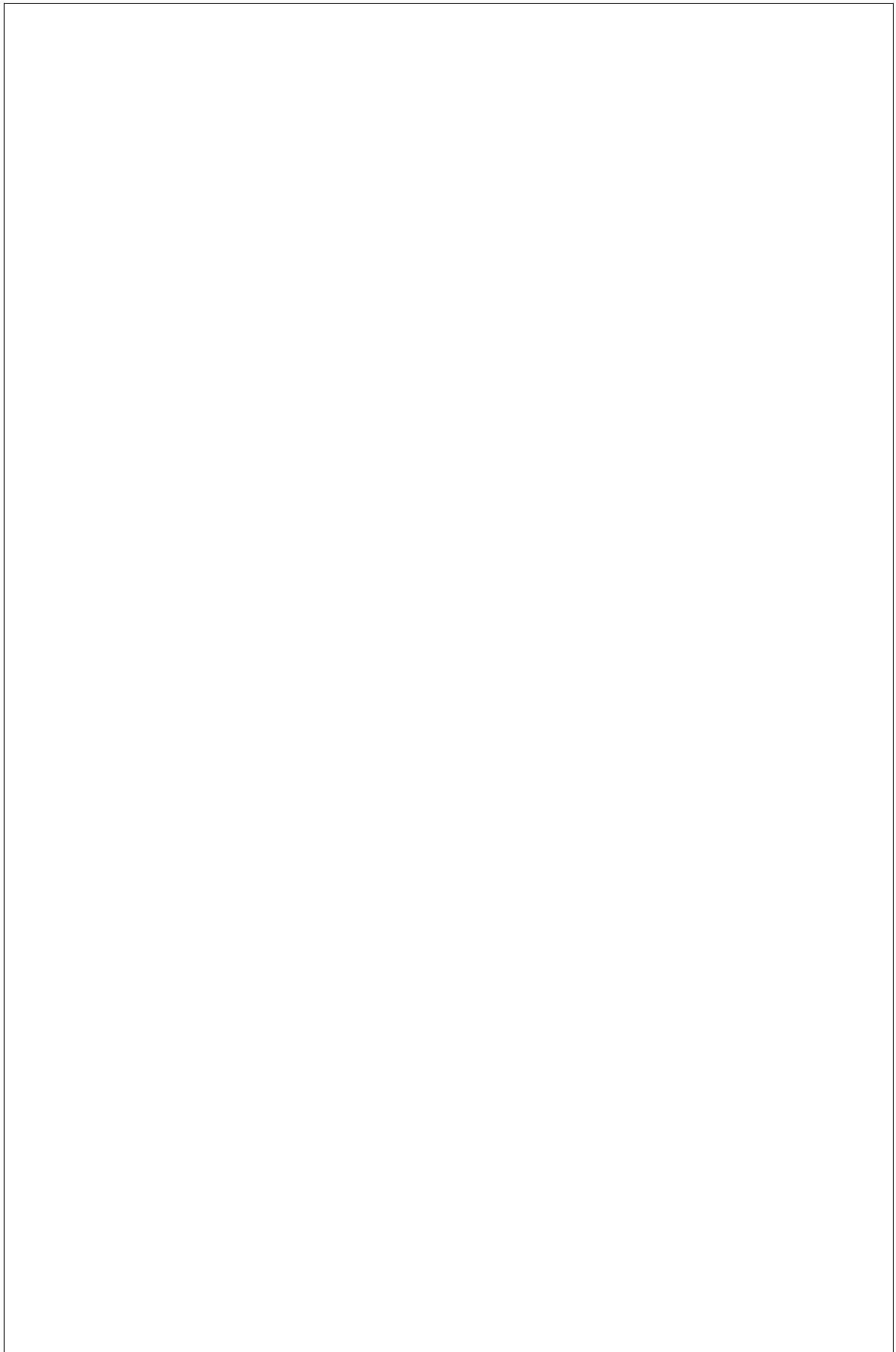
—Α, καλά... Ωραία ήταν, έτσι;

Ξεπέζεψε, άναψε ένα *Gitane* και πήρε την άγουσα για
το μπάνιο.

Για πότε ντύθηκα, για πότε ξεπόρτισα, για πότε βρέθη-
κα στον δημόσιο να κάμω ωτοστόπ για την πόλη ούτε που
το κατάλαβα. Μόνο που τώρα πριν το ασκώσω το ξερό να
κάνω σήμα τσεκάριζα πρώτα καλά-καλά τα νούμερα μην
πάει και πέσω σε κανένα γαλλικό πάλι. Αλλά είναι και τα
νοικιασμένα, οπότε και πάλι κορώνα-γράμματα ήτουνε.

3) Η Ντονατέλα από το Μιλάνο

Μιλάμε για τση εποχές που δέναν τα σκυλιά με τα λουκάνικα. Τότενες που έλεγες «Γκρηκ Λόβερ» και τρέχαν οι ξενέρωτες να πέσουν στη λούμπα σαν τίποτσι ζαλισμένα κοτόπουλα. Μιλάμε για όταν τσου δίναμε αύξοντα αριθμό, γιατί πού να θυμόμαστε ονόματα και διευθύνσεις; «Φύγε εσύ... έλα εσύ...». Παντοπωλείον η Αφθονία και περάστε, περάστε, ούλες θα πάρετε, μη μαλώνετε.

Φισκάρδο, Αύγουστος, πάνω που σκάνε οι Ιταλοί, για να τσου θυμίσουμε τι εστί Έπος τση Αλβανίας, κι ο ίδιος σερβίρω θερινά αφεψήματα στο πόδι ενού ξαδρέφου που τον κάλεσε αιφνιδίως η μητέρα πατρίς –πάνω στη βράση του καλοκαιριού, ρε ζα;– για μετεκπαίδευση, λέει, στα νέα όπλα. Σκαπανεύς-τυφεκιοφόρος ο Νιόνιος και τρέχα γύρευε σε τι νέα όπλα θα τον εκπαιδεύανε –μπορεί σε τίποτσι καινούργια σκαπάνια.

Κίνηση στο φουλ, οι Ιταλοί που λέγαμε, κάτι Ιγγλέζοι, με την κάλτσα και το πέδιλο, κάτι Γερμανοί, που μπορεί και να ξόμειναν από την Κατοχή, κάτι Γαλλόπουλα, που τα 'βρισκαν ούλα ακριβά... μπούγιο μπόλικο δηλαδή. Πλην από ουσία μεδέν ή γύρω στο μεδέν. Δυο-τρεις επανα-

λήψεις, ίσα να μην ξεχνάμε την Τέχνη, και τελών εν αναμονή τση περίπτωσης, ατέντος⁵ όπως πάντα να διατρανώσουμε το όνομα τση φτωχής πλην τιμίας πατρίς στα πέρατα τση οικουμένης –κι αν δεν είναι με το αζημίωτο, τόσο το καλύτερο.

Οπότεν σκάει Ντονατέλα.

Όταν ακούμε σήμερα Ντονατέλα το μυαλό μας πάει αυτομάτως στο εξάμβλωμα των μπότοξ και τση πλαστικής, πλην τότενες αυτούνη δεν την ξέραμε, οπότεν Ντονατέλα θα μπορούσε να 'ναι οποιαδήποτε, από τη μάμα του Τζιακομίνιο στη Νάπολη, που χρειάζονται δυο καθίστρες για να θρονιάσει τον επιδέξιό τση, μέχρι το μαυρισμένο μανούλι με το λεοπαρδαλέ τάγκα που έβγαινε στην περατζάδα και πάθαινες ταράκουλο κανονικό –καλή ώρα σαν τη δική μου, που ανάφερα ως άνω.

Ψηλή δεν ήτουνε, ούτε κοντοστούπα, πλην μ' ένα κορμί από αυτά που φοράνε συχνά οι ξαδρέφες πέρα του Αντριάτικου, πριν πλακωθούν τση μακαρονάδες και τση γέννες και γενούν, καλή ώρα, σαν τση δικές μας.

Τούτη 'δω η Ντονατέλα το λοιπόν μας ήρθε στο φουλ μαυρισμένη –μπορεί να το ξεκίνησε στην ταράτσα τση, στο Μιλάνο– και ήτουνε όξω καρδιά. Όπως ούλοι οι φρατέλοι, που έτσι και μαζωχτούν δυο-τρεις κάμουν φασαρία για είκοσι Έλληνες και βάλε. «Τσάο κάρο»... «Μα κε μπέλα τζιορνάτα!»... Την άκουγες σ' ούλη την παραλία. Ήξερα βέβαια πως με τούτες εδώ από απέναντι ήτουνε όλο σαματάς και αποτέλεσμα μεδέν... φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περιδρομο δηλαδή, αλλά δεν ξέρεις καμιά φορά και με τόσα αρπαχτικά στη γύρα όποιος πρόχαμε τον κύριο είδε, το οποίον φρόντισα να κινηθώ αστραπιαία, μιας και λόγω επαγγέλματος είχα κι εύκολη την πρόσβαση.

Τση πάω λοιπόν τον φρέντο που είχε παραγγείλει κι αμ έπος αμ έργον ρίχνω με το μαλακό το παραγάδι.

5 Ατέντος: σε ετοιμότητα Κερκυραϊστί.

–Γουέρ αρ γιου φρομ? τση κάνω.

Το πλάσμα με κοίταξε χαμογελώντας κουτά.

–Νο καπίσκο, μου λέει η αγράμματη.

Καθόσον οι Ιταλιάνοι το 'χουν σε κακό, ρε παιδί μου, να μάθουν μια γλώσσα τση προκοπής! Το ευτύχημα με κάτι ιταλοκερκυραϊκά, με κάτι νοήματα, με κάτι σκηνές από το έργο τση Δευτέρας, κάτι καταφέραμε να συνεννοηθούμε.

–Από πούθε είσαι, ορή, ρωτάω, τση εξηγώ.

–Α, μου λέει αυτούνη. Από το Μιλάνο.

–Μα τότενες ειμάστουνε κοντοχωριανοί, τση λέω.

–Από το Μιλάνο κι εσύ;

–Από τσου Βαρυπατάδες, τση εξηγώ. Αλλά ούνα φάτσα, ούνα ράτσα που λέει και το αρχαίο ρητό.

–Χαχά, μου κάνει η μαυρισμένη, που ανάθεμα κι αν κα-τάλαβε το κογιονάρισμα.

–Ξέρεις, ορή, από συρτάκι ντανς, προχωράω εγώ στα βαρέα κι ανθυγιεινά.

–Όχι, μου κάνει.

–Τότενες θα σε μάθω εγώ, τση λέω.

–Τώρα; απορεί η γειτόνισσα.

–Μόλις σπαβεντάρω⁶, μανίτσα μου, τση κάνω. Βάλε λίγο το ρημάδι το μυαλό να δουλέψει. Ούλα έτοιμα τα θες;

–Οκέϋ, μου λέει η θεά με το λεοπαρδαλέ τάγκκα, εξα-ντλώντας ολόκληρο το ιγγλέζικο λεξιλόγιο τση.

Κι έτσι, με το που παρέδωσα στον Γεράσιμο, καλό σού-ρουπο, πάω στο ξενοδοχείο τση έτσι –μου 'χε στολιστεί σαν Χριστουγεννιάτικο δέντρο– την παίρνω αλά μπρατσέτα και την πάω σ' ένα ελληνάδικο που είχε μοντάρει εκεί ένα παιδί

6 Σπαβεντάρω: τελειώνω Κερκυραϊστί.

δικό μας, ο Μπάμπης, την παρκάρω στο μπαρ, τση δίνω κι ένα καμπάρι –καθόσον είχα έκπτωση στο μαγαζί– κι ανεβαίνω στην πίστα να δώκω την παράσταση και να μεταλαμπαδεύσω τα φώτα του αθάνατου ελληνικού πολιτισμού στη βάρβαρη αλλοδαπή. Ρίχνω μια ζείμπεκιά... ουρανομήχεις ζητωκραυγές, ρίχνω δεύτερη... κόντεψε να φύγει το λυόμενο νταβάνι από την αποθέωση... κάνω νόημα του μαέστρου «πιάκε τώρα το Ζόρμπα δε Γκρηκ»... Πιάνει εκείνος τον Ζόρμπα, σηκώνουν τα παιδιά τα δικά μας τση ξενέρωτες, να τσου μάθουν δήθεν τα βήματα, σηκώνω κι εγώ τη δικιά μου και όπα, και δώστου, και τώρα το δεξί, και πάλι όπα... Η τύπισσα χτύπησε κλαπέτο, πέταξε τσου τάκουρους κι έδωκε και η ίδια μια αξέχαστη παράσταση.

Τέλος πάντων, μην τα πολυλογώ, το τραβήξαμε έτσι μέχρι τση δυόμιση ώρες και μετά τση λέω «μάζωχτα να πάμε καμιά βόλτα, να σου δείξω και κάτι άλλα κόλπα που κάμουν τση Ινδίες». Μέσα η δική μου, ποτέ δεν έλεγε όχι –γουρούνι στο σακί σκέβομαι εγώ... Πού να την πάω δια τα περαιτέρω;... Στην κάμαρή μου δεν έλεγε, μια συμφορά ήτουνε, μη ξεφτιλιστούμε και τση αλλοδαπές...

–Πάμε στο ξενοδοχείο σου, τση κάνω.

–Τι να κάνουμε; απορεί εκείνη.

–Να ξεκουραστούμε, τση λέω εγώ.

–Α, δεν γίνεται, μου λέει αυτή. Καθόσον μοιράζομαι την κάμαρη με μια φίλη και μπορεί να την ενοχλούσαμε.

Τώρα δεν είχαμε ακόμη τα θάρρητα να τση πω «μέσα και η φίλη, ρε μωρό... τι δυο, τι τρεις; Ούλοι οι καλοί χωράνε» και μετά μπορεί η φίλη να 'βγαινε κάνα πατσούρι και να τρέχαμε για ευχέλαιο νυχτιάτικα, οπότε αν πρότεινα το οικολογικό.

–Πάμε παραλία, τση λέω.

–Και δεν πάμε; μου λέει (είπαμε, το όχι δεν το ήξερε αυτό το πλάσμα).

Το οποίο να 'μαστε στην παραλία. Λέμε δεν κάνουμε και κάνα μπανάκι νυχτερινό; Ναι, αλλά μαγικό;

–Τι να το κάνουμε το μαγικό; μου λέει η προοδευτική Ευρωπαία. Δεν υπάρχει ψυχή στα πέριξ.

Και πετάει ότι είχε πάνω τση –που δεν ήτουνε και πολλά– να πάθει τώρα ο δικός σου ταράκουλο!

Το οποίο να 'ντάξει, αυτό μας βόλευε, μπαίνουμε στο νερό, εν αδαμιαία, και το 'να φέρνει τ' άλλο... βρεθήκαμε σε μια κρίσιμη καμπή τση καριέρας μας.

Και ξαφνικά, εκεί που θα γενόταν η αποφασιστική κίνηση, ρουα και ματ –που λένε και οι μορφωμένοι...

–Στοπ! μου κάνει η ξέκωλη. Αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε.

–Γιατί; απορώ εγώ. Μια χαρά πορευτήκαμε μέχρι τώρα. Μ' ένα κουράγιο ακόμα και θα επιτελέσουμε το καθήκον μας προς την κοινωνία και τον εαυτό μας.

–Ναι, αλλά δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό στον Φάμπιο, μου εξηγεί διστακτική.

–Ποιος διάολος είναι ο Φάμπιο; εξανίσταμαι εγώ αγανακτισμένος (και με το δίκιο μου).

–Ο σύζυγός μου, εξηγεί η παρ' ολίγον μοιχαλίσ. Ξέχασα να σου πω ότι είμαι παντρεμένη.

–Και το θυμήθηκες τώρα, ορή;!!! αναφωνώ εγώ.

–Το είχα ξεχάσει, δικαιολογείται αυτή.

–Και τι θα κάνουμε τώρα που έχουμε βάλει φωτιά στα τόπια; αγανακτώ εγώ.

–Η αλήθεια είναι πως κι εγώ βρίσκομαι σε δύσκολη κατάσταση, ομολογεί το πλάσμα.

–Τότενες;

–Μήπως... αν το πηγαίναμε αλλιώς... Χωρίς να βγάλουμε τα μάτια μας;... προτείνει η δαιμόνια.

–Δηλαδή πώς;

–Ε, νά... Να... ανακουφίσουμε ο ένας τον άλλο, μου εξηγεί. Έτσι κι εμείς θα το ευχαριστηθούμε κι ο Φάμπιο δεν θα γίνει κορνούτος.

Α, ρε Φάμπιο, τι εργολαβία μου άνοιξες!

Αλλά με την κατάσταση προχωρημένη δεν ήταν αυτή ώρα για φιλοσοφικές αναζητήσεις, οπότε κανοντας την καρδιά μου πέτρα συμφώνησα.

Τέλος πάντων, ας αποφύγουμε τση ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, αλλά θα πω τούτο μόνο... Όταν ήρθε η σειρά μου να προσφέρω το είδος των υπηρεσιών που θα ικανοποιούσαν τη μουσαφίρισσα και συγχρόνως θα διατηρούσαν την τιμή του Φάμπιο ακέραια, ανακάλυψα πως δεν ήτουνε και τόσο απλή υπόθεση όσο νόμιζα.

Καθόσον, ναι μεν η παρ' ολίγον μοιχαλίσ έκαμε όλους εκείνους τσου εξαπανέκαθεν καθιερωμένους ήχους πλην όμως από αποτέλεσμα μεδέν! Τι διάολο, όλη νύχτα αυτή τη δουλειά θα κάναμε; Νυχτοκάματο του τρόμου πια!

–Ορή άσε τα «αχ-αχ» και πε μου να ξέρω... καταλαβαίνεις τίποτσι; τση λέω σε μια στιγμή αφού απηύδησα (και μου είχε πιαστεί κι ο ώμος).

–Εντάξει, μου απαντάει αυτή σεμνά. Δεν είναι ότι δεν καταλαβαίνω και τίποτσι, αλλά...

–Αλλά τίποτσι, συμπεραίνω εγώ.

–Ε, όχι και τίποτσι, διαμαρτύρεται εκείνη. Αλλά νά... Δεν...

Μάλιστα! Πέσαμε στο ένα θήλεο σ' ολάκερο το γνωστό σύμπαν όπου ο Σπύρος αδυνατεί να ικανοποιήσει –έστω και χειρονακτικώς! Μου ήρθε το κάζο βαρέως.

—Ορή, μήπως και δεν σ' αρέζουν οι άντρηδοι; τση κάνω. Μήπως είσαι από την άλλη πάντα τση σουκιάς και παι-
δευουμάστουνε τζάμπα;

—Μα τι μου λες; διαμαρτύρεται η τζούφια. Εμένα δεν μ' αρέζουν οι άντρηδοι; Θα πέσει φωτιά να μας κάψει.

—Αμ, να πέσει, να γλιτώσουμε, τση λέω. Καθόσον μ' αυτούνη την εργολαβία που ανοίξαμε θα 'ρθει η Δευτέρα Παρουσία κι εμείς ακόμα να σώσουμε.

—Σκούζι κάρο, μου απολογείται το κάζο. Αλλά κι ο Φάμπιο ο ίδιος σ' αυτό το πράμα δεν έχει καλύτερα αποτελέσματα.

—Α, μπράβο, τση λέω. Και τι λέει, ο άχαρος; Πότε υπολογίζει να βγει στη σύνταξη, ένεκα βαρέα και ανθυγιεινά, να γλιτώσει ο άνθρωπος;

—Αμ, δεν το ξέρει, μου ομολογεί η άχρηστη. Ο ίδιος πιστεύει πως με στέλνει άναυλη κάθε φορά.

—Τόσο καλή ηθοποιά είσαι, βρε θερίο; θαυμάζω εγώ.

—Α, δεν ξέρω γι' αυτό..., μου κάνει μετριοφρονα. Πάντως παράπονο ο Φάμπιο δεν έχει.

—Οπόταν, ρε μανίτσα μου, γιατί παιδεύεσαι στο εν λόγω άθλημα εφόσον δεν το κατέχεις; απορώ εγώ.

—Μα δεν έχεις ακούσει που λένε πως στον αθλητισμό δεν μετράει το αποτέλεσμα αλλά η συμμετοχή; μου πετάει το ψυγείο και με κουφαίνει.

★ ★ ★

Και τώρα θα μου πεις: «'Ντάξει, ρε δικέ μου, πώς κάνεις έτσι; Έπεσες στην περίπτωση! Κάνει τώρα από ένα κάζο ιζολάτο⁷ να βγάνουμε συμπέρασμα και να κρίνουμε έναν ολόκληρο λαό; Δεν κάνει.». Και θα σου πω εγώ, δικέ μου, καλά... μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι, γιατί καλά η

⁷ Ιζολάτο: απομονωμένο Κερκυραϊστί.

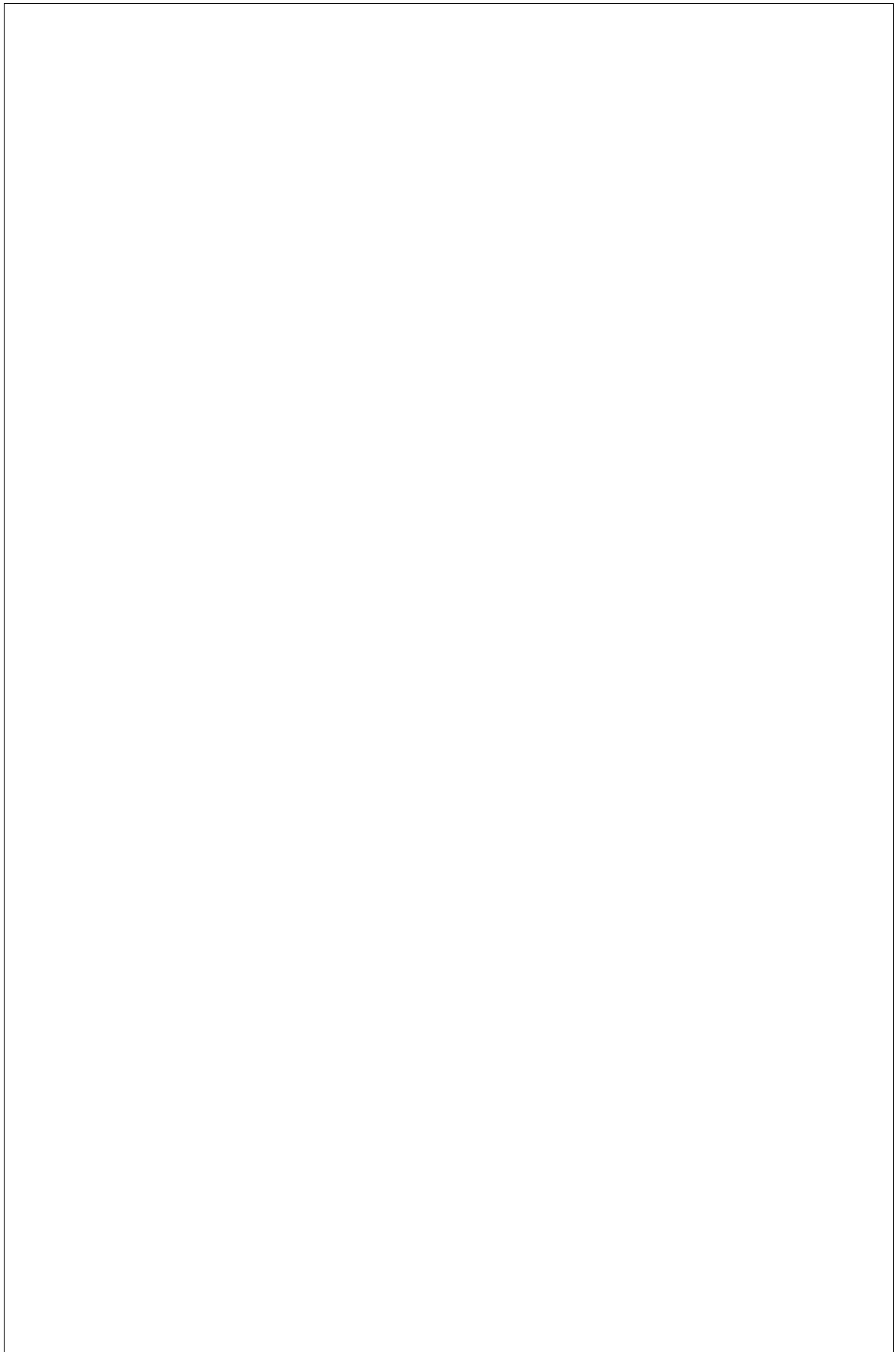
Ντονατέλα από το Μιλάνο, αλλά κι η Σεραφίνα από τη Νάπολη; Και η Προυνέλα από την Πάρμα; Και η Μαρία-Ροζάρια από το Παλέρμο; Και η Φιλουμένα από το Σαλέρνο;... Κάτσε... μαζώνεται πληθυσμός. Κι όλες γυναικάρες, να προβαδούν⁸ στο δρόμο και να ραγίζουν οι μαλτεζόπλακες μιλάμε, κι ούλες στο κρίσιμο σημείο να θέλουν να λύσουν σταυρόλεξο ή να τσου θυμάται πως ξέχασαν να βάνουν κάπαρη στη σαλάτα; Δεν πάει... Κάτι συμβαίνει εδώ πέρα κι επικαλούμαι την αρωγή τση επιστήμης, καθόσον εγώ δηλώνω αδυναμία. Στο κάτω-κάτω για ένα σμπούκιο πάμε, να δούμε τα πυροτεχνήματα και να περάσουμε καλά. Δεν θα κάνουμε και ψυχανάλυση από πάνω. Γιατί αν ήτουμε να κάνουμε ψυχανάλυση στην κάθε ξενέρωτη που μας προκύπτει ενθάδε προκειμένου να ζήσει το «ελληνικό όνειρο», τότενες ζήτω που καήκαμε, μεγάλε!

Θα μου πεις είναι κρίμα κι άδικο, ρε παιδί μου, κάτι παιδιά σαν τη Ντονατέλα που λέγαμε, να συναγωνίζονται το *Kelvinator* ποιος θα παγώσει τση μπύρες πρώτος... αλλά τι να κάνουμε, έτσι τα 'φτιαξε ο φέος από χει πάνω και ποιοι ειμάστενε εμείς στο κάτω-κάτω να του ζητάμε και τα ρέστα;

8 Προβαδών: περπατώ Κερκυραϊστί.

4) Η Φρίντα από το Άμστερνταμ

Όταν ακούς «Άμστερνταμ» το πρώτο που σου 'ρχεται στο μυαλό σίγουρα δεν είναι οι θεογχομενάρες που βγάνει αυτός ο υπό την θάλασσα βόρειος συνοικισμός –ξέρω τι είναι αυτό που σου 'ρχεται στο μυαλό, αλλά ας το αφήσουμε λέω για την ώρα μην και βγούμε εκτός θέματος και μας μαλώσει ο δάσκαλος.

Η Φρίντα το λοιπόν ήτουνε από Άμστερνταμ μεριά και δεν θα μπορούσες να την πεις γχομενάρα παρά μόνο αν προχωρούσες σε μερικές απαραίτητες αφαιρέσεις. Να ξηγηθώ για να μην παρεξηγηθώ.

Μιλάμε για μια ξέγκλαρη, άνω του 1.80, με βύζους στητούς και ευμεγέθεις, με μέση λεπτή, οπίσθια μια χαρά και μακριές, καλοσχηματισμένες και γυμνασμένες ποδόρες (είναι που οι βόρειες όλο και κάτι κάμουν σε σπορ από μικρές –επιπλέον του οριζόντιου– κι αυτό μετράει σαν επένδυση για το μέλλον, όχι όπως οι δικές μας). Το οποίο, μ' αυτή την περιγραφή τι καταλαβαίνεις ελόου σου, ανύποπτε και καλοπροαίρετε αναγνώστη; Ότι έχουμε να κάνουμε με πρώτης τάξεως κομμάτι καταλαβαίνεις κι εύγε σου, καθόσον έχεις αντίληψη. Βιάζεσαι όμως να βγάλεις συμπεράσματα και θα στεναχωρεθείς με το παρακάτω. Καθόσον, αφού έφτιαξε ο φέος το εν λόγω συνολάκι μια χαρά, μετά τον έπιαχε έτσι μια μουργέλα και είπε να ρίξει στα πρόχει-

ρα ένα μπιζελότο⁹. Πλην το έργο έπρεπε να τελέψει και την αποπεράτωση ανέλαβε ένας μαθητευόμενος που δεν μπορεί να πει κανείς πως τον χαρακτήριζε το ταλέντο στη γλυπτική. Οπότεν βρεθήκαμε, ας πούμε, με ένα έργο δια χειρός Ντα Βίντσι πλην με φάτσα δια χειρός Μήτσου. Υπάρχει, όσο να 'ναι, μια μικρή διαφορά –νομίζω;

Να πούμε τη μαύρη αλήθεια, το χάλι τση το μαύρο βγήκε τελικά η πρόσοψη και το κοντινότερο που μπορώ να πω πως έφερνε ήτουνε σ' ένα δεκανέα Βούτακα, εξ' Αγρινίου, που είχα στη βασική στην Καλαμάτα (εντάξει, άνευ το μουστάκι).

Καταστροφή το οποίον, πλην το υπόλοιπο έσωζε κάπως την κατάσταση, ειδικά σε τίποτσι σκοτάδια κι έτσι και είχαες κατεβάσει καμπόσα μισόκιλα καχοτρύγη με σποντή πίσω από τη γραβάτα. Κάπως έτσι πρέπει να είδε τη φτιάξη κι ο Θόδωρας, φιλαράκι μπαριτζής από τη Μπενίτσα, και φορτώθηκε την εν λόγω δεκανέα δόξη και τιμή –εν μέσω ερημικού χειμῶνος ειν' αλήθεια, όταν τα κόζα σφίγγουν και ο πάσα μίας είναι έτοιμος να κάμει κάθε είδους ιστορικούς συμβιβασμούς.

Το οποίον, νά σου τη την Θοδώραινα, αποκατεστημένη, να ζει το «ελληνικό όνειρο», δούλα τση χωριάτας πεθεράς, που την έστρωσε στην ταβλομαστέλα, τον χειμῶνα και σερβιτόρα δωρεάν στη συζυγική επιχείρηση το θέρος.

Εκεί ακριβώς γένηκε το λοιπόν το κονέ, στο δεύτερο μπαρ που είχε ανοίξει ο Θόδωρας, στα Μωραΐτικα, κι όπου συχνάζαμε τα παιδιά τα δικά μας, να κάνουμε ντόρο και χαβαλέ και να προσελκύσουμε ότι σε ξέκωλο και μπουχέσα ξέβραζαν τα ιγγλέζικα τουριστικά γραφεία στη μαγευτική αυτή τοποθεσία, όπου η μία μπύρα τση τρεις ήτουνε τζάμπα (και μπόμπα).

Ήτάξει, θα μου πεις. Με τόσα μανουλομάνουλα στα

9 Μπιζελότο: υπνάκος Κερκυραϊστί.

πέριξ εσένα το σκιάχτρο σου γυάλισε, που ήτουνε και περι-
πλέον στεφάνι φίλου; Και θα σου πω κι ο ίδιος ότι, φιλάρα
δεν νογάζ πούθε παν τα τέσσερα, καθόσον έτσι και κάτι
κάνει κλικ στο πούστιχο το τσερβέλο δεν μετράει ούτε λογι-
κή ούτε τίποτσι, κι άντε μετά να τρέχεις να συμμαζώξεις τα
ασυμμάζωχτα. Όσο για κείνο... το περί τιμή και σέβας στη
φιλία κι έτσι, θα σου πω το άλλο το σοφό κι αν θες τ' ακούς,
αν δεν θες κάθεσαι και παιδεύεσαι εκεί με θεωρίες και ρητά
και να βλέπεις τα τραίνα να φεύγουν το 'να πίσω από τ'
άλλο, άνευ εσένα εντός. Καθόσον, όταν πρόκειται περί το
προπατορικό, δικέ μου, δεν χωράνε ούτε φιλίες, ούτε συγ-
γένειες, ούτε φιλοσοφίες. Είναι να μην τσου τη βιδώσει και
των δυονώνε περιέργα, έτσι και τσου τη βίδωσε κάτσε και
κράτα σκορ... τέσσερις γραμμούλες στο κάθετο, μια στο
διαγώνιο και πάμε γι' άλλα... άλλο τίποτσι δεν γίνεται.
Και στον πάτο-πάτο, ρε παιδί μου, τι γένηκε; Σάματις τη
θες την κυρία να σου μαγερεύει σοφρίτο και να σου πλένει
τα σώβρακα; Ποσώς. Για μια χρήση τη χρειάζεσαι και
μετά επιστρέφεται στον νόμιμο κάτοχο. Μαθαίνει κιόλας
το καντιντίς τση –μην ειμάστενε κι αχάριστοι!

Τώρα γιατί μου τη βίδωσε εμένα η Θοδώραινα; Δεν
ξέρω... Μπορεί γιατί μου την φιλοέπεφτε; Μπορεί επίσης
επειδής η φύση του ανθρώπου είναι φιλομαθής και εξερευνη-
τική και πάντα θέλει να ξέρει, η πόρνη, πώς είναι το τοπίο
πίσω από την επόμενη γωνία; Θα σε γελάσω. Κι εδώ που
τα λέμε, συναμετάξυ μας, δεν το πολυέφαξα το πράμα.
Πλην είχε καταχωρηθεί στη λίστα των «υπόψη» και κοίτα-
γα να δω πότε θα έσκαγε η ευκαιρία.

Το οποίοιόν κάθε βράδυ στο κουτούκι-μπαρ του Θόδωρα
και του ιδίου απόντος, ένεκα που είχε κι άλλες μπίζνες να
κουλαντρίσει ο άνθρωπος, η κυρία του είχε το γενικό
πρόσταγμα και κάθε τόσο τράβαγε και καμιά τζούρα μαύ-
ρη για να στανιάρει, καθόσον το 'χε φέρει αυτό το χούι απ'
την πατρίδα τση, όπου όλα τα ωραία είναι αμολυτά, όχι

σαν εδώ, σε μας τσου οπισθοδρομικούς, κι ερχότουνε εκεί, κατά το μεσονύκτιο –που λένε και οι ποιητάδες– να μην ξέρει πια σε ποιον πλανήτη βρίσκεται και πώς έφταχε εδώ.

Βρίσκαμε το λοιπόν την ευκαιρία, πάντα στο σεμνό, το ντυμένο και το όρθιο, να ψάλουμε κάνα τροπάριο μαζί, πότε πίσω από τον πάγκο του μπαρ –χωρίς να παίρνει κανένα από τα λιώματα πρέφα– πότε στην αποθήκη με τση προμήθειες και πότε απόξω, στο πίσω μέρος τση παράγκας. Πάντα όμως στο αστραπιαίο μιλάμε, μη δώκουμε δικαιώματα και βγει καμιά κερία να την κάμει καρφωτή στον Θεωρή κι έχουμε μετά άλλα ντράβαλα.

Τώρα, τι καταλάβαινε η κυρα-Φρίντα απ' όλο αυτό το σκηνικό θα σε γελάσω, καθόσον μπάφο στον μπάφο ερχόταν κι έκαμε κυβέρνηση από μόνη τση, πολύ πριν ο αλέκτωρ λαλήσει τρεις, οπότεν είτε την έσμπρωχνες, είτε την πάγαινες βόλτα με το ποδήλατο ένα και το αυτό. Και μη με ρωτάς γιατί το 'κανε τότενες, γιατί πού να ξέρω ο ίδιος τι γίνεται στο μυαλό των γυναικών, να βγάλω συμπεράσμα; Αν ήξερα το πιθανότερο να ήμανε ψυχοτέτοιος, με τση ντιβάνες μου και τση «συνεδρίες» μου, να τα κονομάω κανονικά γράφοντας καλικάτζάρια στο μπλοκάκι και να κάνω πως ακούω δήθεν τον παθό, αντίς να βρίσκομαι από πιτσιρικάς στη βιοπάλη. Έλα μου ντε! Αφόσον δεν καταλάβαινε Χριστό τι το 'θελε το ρημάδι το συλλεϊτουργο; Για το σπορ μπορεί. Όπως κι ο ίδιος.

Κείνο το βράδυ το λοιπόν είχαμε event στο μπαρ, «Wet T-shirt Competition», όπου προσέρχονταν όλα τα ξέκωλα από Μάντσεστερ και Λίβερπουλ μεριά, λιώμα των λιωμάτων και τση πετούσαμε μπουγέλα νερό και βρεχόντουνε τα φανελάκια, να φαίνεται η ρώγα ανάγλυφη κι όποια είχε, λέει, τα πιο τσίλικα πεπόνια έπαιρνε το βραβείο –τον πούλον δηλαδή, πλην, όπως λέει και το αρχαίο ρητό... δεν μετράνε τα μετάλλια αλλά η συμμετοχή.

Το οποίον έγινε για μια ακόμη φορά ο κακός χαμός στο

μαγαζί κι όπως το πράμα πάγαινε μόνο του, με τα γκαρσόνια να τρέχουν τση μπύρες και να μην προκάνουν, βγήκαμε η Θοδώραινα κι εγώ στο πίσω μέρος όξω να κάνουμε έναν μπάφο, να στανιάρουμε, και το παραδοσιακό μας ότι ήθελε προκύψει.

Μουσχίδι το φανελάκι τση μανδάμ, κάνει μια έτσι και το βγάνει και μένει με το σουτιέν. Τα παίρνω κι εγώ, καθόσον ε, όσο να 'ναι είμαι και εύφλεκτο παιδί... «μανάρα μου εσύ!...» τση κάνω και πάω να μουντάρω.

–Σιγά, μου κάνει αυτούνη. Να κατουρήσουμε πρώτα, πάω να σκάσω.

–Και δεν κατουρούμε; λέω κι εγώ, που με είχαν πιάκει και τον ίδιο οι συνέπειες τση μπύρας.

–Να βάλουμε στοίχημα ποιος κατουράει πιο μακριά, μου λέει η ίδια (που, όπως προείπαμε, είχε ήδη κάμει τσου μπάφους τση).

–Τι στοίχημα; λέω εγώ.

–Αν σε κερδίσω σε πηδάω, μου κάνει. Αν με κερδίσεις εσύ με πηδάς.

–'Ντάξει, λέω εγώ. Μέσα.

Τα κατεβάζουμε το λοιπόν κι έτσι, στο όρθιο, τα αμολάμε. Τώρα, για να πω την αλήθεια, ντρέπομαι να το μολοήσω, αλλά τελικά έφαγα χώμα. Ορέ παιδί μου, το συντριβάνι τση Ομόνοιας είχε πάνω τση, η αφορεσμένη! Δυο μέτρα μου 'ριξε και μην το πεις πουθενά και γενούμε βουρδούλιο¹⁰ στα καντούνια, να μαθευτεί ότι θήλεο έριξε στ' αυτιά στον Σπύρο τον Μπαραχούντα στο κατούρημα!

–Κέρδισα, οπότε αν σε πηδάω, μου αναγγέλλει η κυρα-Φρίντα θριαμβευτικά.

Τι να κάμω κι εγώ, ο καψερός... η συμφωνία, συμφωνία.

10 Βουρδούλιο: ρεζίλι Κερκυραϊστί.

–'Ντάξει, τση λέω. Κάμε όπως νομίζεις.
–Πάνω στην ελιά, μου λέει η πυροβολημένη.
Και μου δείχνει μια αιωνόβια ελιά εκεί παραπέρα.
–Ορή βουρλισμένη, θα γκρεμιστούμε, τση λέω.
–Α, μιλημένα-τιμημένα, μου κάνει. Εγώ θέλω πάνω στην ελιά.

Ελιά, ελιά (και Κώτσο βασιλιά). Τι να κάνουμε;

Σκαρφαλώνει το λοιπόν τρικλίζοντας η κυρα-Φρίντα στο δέντρο, τση σπάει και η δεξιά μπρετέλα του σουτιέν, έλαμψε ο τόπος βυζί. Βάνει αυτή τα γέλια, τση φεύγει το κράτημα, πάει να γκρεμοτσακιστεί, το ευτύχημα που ανέβαινα ο ίδιος από κάτω κι έρχεται και μου κωλοκάθεται στην κεφάλια... αρπάζομαι εγώ όπως μπορούν... δεν ήτουνε και κάνα πούπουλο γκοτζάμου γαιδάρα... τέλος πάντων σωθήκαμε και οι δυο –προσωρινώς.

Σμπρώχνω εγώ με την κεφάλια τα καπούλια, ν' ανέβει.

–Ανέβα, μωρή, τση λέω. Σε κρατάω.

Και κείνη που ήτουνε –είπαμε– στον κόσμο τση...

–Ναι, ναι..., μου κάνει παθιάρικα. Give it to me!... Don't stop!... Give it all!...

Σέκος ο δικός σου! Εδώ κινδυνεύαμε κι αυτούνη νόμιζε πως είχαμε αρχινήσει το βαλς!

Τέλος πάντων, με χίλια ζόρια, την ανεβάζω σ' ένα χο-ντρό κλαρί, ανεβαίνω κι ο ίδιος, ξέπνοος, με την ψυχή στο στόμα.

–It was great! μου λέει η ξώβυζη κι αρχίζει να στρίβει έναν φρέσκο μπάφο.

Ανάβει το χόρτο, τραβάει μια καλή, μου δίνει και του ίδιου... ήρθαμε ξανά στα ίσια μας.

–Και τώρα, τση κάνω αφού συνήλθα, να πλερώσουμε το στοίχημα.

–Τι στοίχημα; μου λέει.

–Ποιος θα κατουρούσε πιο μακριά, την πληροφορώ.

–Α, ναι... θυμάται εκείνη (αμυδρά). Ποιος κέρδισε;

–Εσύ, τση λέω.

–Τι βάλαμε; με ρωτάει.

–Καντιντίς για άλματα, τση λέω σκασμένος.

–Καλά, μου κάνει. Πήδα πρώτος.

Και μου δίνει μια αμπωσιά με το άρβυλο και με γκρεμίζει, η πουτάνα, από το κλαρί. Το ευτύχημα που πρόκαμα κι αρπάχτηκα με τα δυο χέρια όπως έπεφτα. Και να 'μαι τώρα κρεμασμένος σαν στο μονόζυγο εγώ και δώστου χάχανα η μαστουρωμένη.

–Τράβα με πάνω, μωρή παρλιακιά, τση φωνάζω.

–Α, δεν πάει, μου κάνει. Να πηδήξεις... βάλαμε στοίχημα.

–Τρία μέτρα ύψος, ορή βουρλισμένη; ωρύομαι εγώ.

–Α, το στοίχημα, στοίχημα.

–Ορή δεν βάλαμε αυτό το πήδημα, τση φωνάζω. Το άλλο βάλαμε.

–Α, μα αυτό το κάναμε, μου λέει αυτούνη. Δεν το κάναμε;

Τα μπράτσα μου είχαν γίνει πουρές.

–Δεν το κάναμε, ουρλιάζω έξαλλος. Αλλά αν δεν με τραβήξεις απάνω σούμπιτο θα σε πηδήξω και σένα κι όλη σου την οικογένεια, σκατόφατσα!

–Α, για την οικογένεια δεν είπαμε, μου κάνει. Δεν πάει.

–Ντάξει, τση λέω συμβιβαστικά. Μόνο εσένα.

–Και καλά..., απορεί εκείνη. Γιατί στο δέντρο;

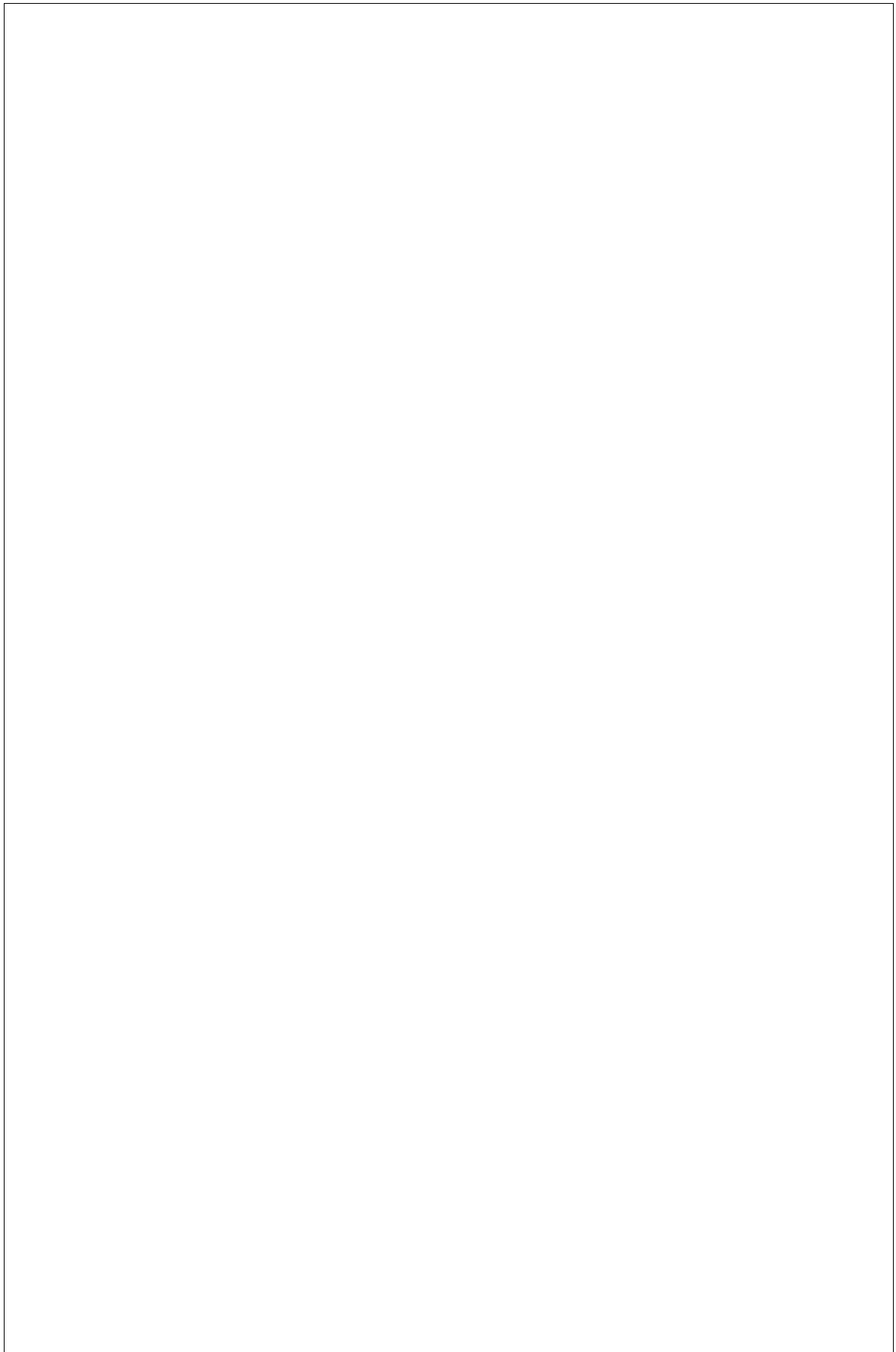
Έπεσα σαν σκατό και το ευτύχημα που ήτουνε απο-
κάτω κάτι χαρτοκιβώτια και δεν έσκασα σαν καρπούζι.

Δεν θα σου πω τι γένηκε παρακάτω, αλλά θα σου πω
ότι στα Μωραΐτικα, στο μπαρ του Θόδωρα δεν ξαναματα-
πάτησα το στραμπουληγμένο μου ποδάρι.

Έκτοτε προσέχω πολύ με τση Ολλαντέζες, ιδίως όταν
διαπιστώσω πως έχουν μια άλφα κλίση στα χορταρικά που
καπνίζονται.

5) Η Κοντσίτα από τη Μπαρτσελόνα

Για να 'μαστε ξηγημένοι και μη δημιουργούνται παρεξηγήσεις. Εγώ με το Αδερφάτο δεν έχω να μοιράσω τίποτσι. Μερικοί από τσου καλύτερους φίλάρες μου μπορεί και να το γυαλίζουν το πόμολο, αλλά ο ίδιος τα πανταλόνια που φοράω τα σέβομαι, να 'ούμ', και δεν θα βγει κανένα πουσταριό να μου πει εμένα πως το σωστό και το μοντέρνο είναι να την κουνάμε την αχλαδιά. Είπαμε, φοράμε πανταλόνια.

Οπότε το ξεκαθαρίσαμε κι αυτό. Άσε τση ξεφωνημένες να κάνουν τα δικά τσου κι εμείς τα δικά μας. Τελεία και παύλα.

Για τση λεσβίες τώρα δεν μπορώ να πω ότι έχω ολοκληρωμένη άποψη. 'Ντάξει, θα μου πεις, δεν είναι το ίδιο πράμα. Καθόσον η Φτερού κάνει μπαμ από χιλιόμετρα μακριά, ενώ τα κορίτσια πού να τα καταλάβεις; —εξόν από τση ελάχιστες χτυπητές περιπτώσεις, όπου η μαμά Φύση έκαμε αστεία, και που δεν μας αφορούν έτσι κι αλλιώς. Πού να τση καταλάβεις λέω, γιατί εκεί που βλέπεις μια περίπτωση με ούλα τση τα σέα και τα μέα τση, ξαφνικά σου βγαίνει τορναδόρος άνευ το εργαλείο. Και λίγα έχουμε ακούσει για τον φουκαρά που γυρνάει σπίτι και πιάνει το στεφάνι του με την κουμπάρα σε στάση που «δεν είναι αυτό που νομίζεις, Μήτσο μου»; Άσε που μπορεί να το κάνουν και στη

ζούλα, έτσι, για το σπορ. Τι χάνουν στο κάτω-κάτω; Πλακωτό παίζουν τα κορίτσια, δεν χρειάζεται να γένει αναδιανομή ρόλων.

Κι όπως μου είπε κάποτε μια περπατημένη γκόμενα, από Βέλγιο μεριά... «Είναι να μην το δοκιμάσεις, δικέ μου, έτσι και το δοκιμάσεις θες κι άλλο».

Δεν λέω, και κατανόηση διαθέτουμε και περπατημένα μορτάκια ειμάστενε και προχώ ιδέες κι απ' ούλα. Και η ποικιλία χρειάζεται, και δεν μας κακοφαίνεται να απολαύσουμε μια παράσταση ακατάλληλη για γκαρδιακούς, σε μια φάση τριολέ, αλλά το πλακωτό από μόνο του δεν παίζει και δεν συμφέρει. Καθόσον, καλά να προσέχουμε τση γκόμενες μη μας τση φάει κάνας λύκος, αλλά να 'χουμε το νου μας και τση αλεπούδες δεν το θέλει ούτε ο θεός.

Το οποίοι Λέσβος (ναι, ξέρω τι συνειρμούς κάνετε), καλοκαιράκι και βρίσκομαι εκεί να επισκεφθώ μια δεύτερη ξαδρέφη, μονιμού επιλοχία των καταδρομών, που την είχαν ξαποστείλει εκείθε γιατί δεν καθότουνε καλά. Ρούλα, αν έχετε ακουστά. Καλοκαιράκι λέμε, όχι γεμάτο ακόμα, και ίσα που άρχισαν να καταφθάνουν οι ξέμπαρκες για τσου γνωστούς λόγους που μας προκύπτουν κάθε καλοκαίρι, να ζήσουν το ελληνικό όνειρο, ρε παιδί μου, άμα λάχει.

Η Ρούλα έχει φύγει για ένα φυλάκιο στου διαόλου τη μάνα κι ο ίδιος σκυλοβαριέμαι, αλλάζοντας καρέκλες τση καφετέριες και κόβοντας κίνηση μπας και δω τίποτσι τση προκοπής, να περνάει η ώρα.

Τρίτη μεσημεράκι και νά σου η κοντοκουρεμένη, η μαυριδερή, με τα σορτσάκια τση και με τα φανελάκια τση τα τσίλικα... βυζάκια πρώτης, μπουτάκια εξαιρετικά, κωλαράκι φινό... Λέω «Μεγάλε, δώσε προσοχή στο περιστατικό»... κάνω δήθεν τον αδιάφορο και κόβω κίνηση με τρόπο.

Παραγγέλνει ο στόχος φραπεδιά, βγάνει ένα μπλοκάκι,

ένα μολύβι και πιάνει να φτιάχνει καλικάτζαρια. Ωραία, λέω, πέσαμε σε αισθαντική περίπτωση. Οπότε η δουλειά είναι τελειωμένη. Αφήνω να περάσει λίγο, μη μας πάρουν και για τίποτσι λιγούρια, και μετά πετάω το διακριτικό...

–Γιου άρτιστ?

Με βλεφαρίζει η περίπτωση, ωραία ματάκια, μαλλιά, ωραία φρυδάκια... Σιγουρεύομαι.

–Si, μου κάνει.

«Σε Ιταλίδα πέσαμε» σκέβομαι εγώ απογοητευμένος, καθόσον υπήρχε μια κάποια τραυματική προϊστορία μ' αυτή τη συνομοταξία.

–Γουέρ αρ γιου φρομ? τση πετάω το στάνταρ, για να το σιγουρέψουμε, μην κάνουμε τζάμπα κόπο και βρεθούμε να παγώνουμε λεμονάδες άνευ ανθρακικό στο ψυγείο.

–Barcelona, μου απαντάει η ολιγόλογη.

Ενθουσιάζομαι ο ίδιος.

–Μι Ρεάλ, τση λέω.

Μου ρίχνει μια ματιά η έτσι από πάνω μέχρι κάτω που μου 'κοψε τα ήπατα. Σαν να τση έβρισα τη μάνα, ένα πράμα.

–La sua madre..., μου λέει.

Τώρα εγώ τα σπανιόλικα δεν μπορώ να πω ότι τα κατέχω απταίστως, αλλά σιγά τη γλώσσα!... Άπαξες και ξέρεις κερκυραϊκά πορεύεσαι με τση μισές γλώσσες τση Υψηλίου. Οπότεν έπιακα αμέσως το ενδιαφέρον τση για τη μάνα μου και το ευτύχημα που είχα μια φωτογραφία τση σόρας Σπυριδούλας στο πορτοφόλι μου και τση την έδειξα.

–Η μάμα μου, τση λέω.

Ξεραίνεται η τύπισσα! Κοιτάει μια τη σόρα Σπυριδούλα, μια εμένα...

–Madrid? με ρωτάει.

–Κόρφου, τση κάνω εγώ. Ντου γιου νόου αμπάουτ Κόρφου, δε φαίημους άϊλαντ?

Δεν κατάλαβε Χριστό η ξενέρωτη. Επιμένει...

–Real Madrid? ξαναρωτάει.

–No. Κεραυνός Βαρυπατάδων, τση εξηγώ. Έπαιζε εκεί δα ένας μπατζανάκης τση μια δόση και τση 'μεινε.

Δεν το 'πιαχε ούτε τώρα η έτσι, γιατί οι Σπανιόλοι, όπως οι Ιταλοί, καλή ώρα, με τση γλώσσες δεν τα πάνε καλά. Κάτι μουρμούρισε και καταπιάστηκε πάλι με το σχέδιο όπου έφτιαχνε.

Δεν έλεγε να χάσουμε τη γκόμενα λόγω ποδοσφαιρικών διαφορών, οπότεν κάνω άλλη μια κρούση.

–Ντου γιου λάϊκ δε Γκρης? τση πετάω την αλάνθαστη ατάκα.

Με ξανακοιτάει –λοξά...

–Δεν ξέρω, μου λέει στα σπανιόλικά.

–Τι δεν ξέρεις, μωρή; εξανίσταμαι εγώ σε άπταιστα αγ-γλο-ιταλο-κερκυραϊίκα. Δε μοστ μπιούτιφουλ κώντρυ ιν δε γουόρλντ? Συρτάκι... μουζάκα... Ζόρμπα δε Γκρηκ... ούζο... Τι άλλο θες για να σ' αρέσει δηλαδή; Να σου φέρουμε κάναν αράπη;

–Ντεν καταλαβαίνει, μου λέει στα σπανιόλικά.

–Θα σε κάμω εγώ να καταλάβεις, μανári μου, τση υπόσχομαι εγώ. Πού θα μου πας;...

Η τύπισσα δώστου να μουτζαλώνει το σκίτσο.

–Εσύ γκρηκ? με ρωτάει σε μια δόση.

–Όνλυ δε μπεστ, τση λέω μετριόφρονα. Μι Σπύρος, γιου...?

–Κοντσίτα, μου λέει η έτσι.

–Είσαι για μια βόλτα στα αξιοθέατα, ορή Κοντσίτα; τση τα ρίχνω εγώ.

–Δεν μπορώ, περιμένω τη φίλη μου, μου κάνει.

Όλα αυτά σε ισπανοκερκυραϊϊκα εννοείται (και με καντιντίς από ιγγλέζικα).

–Ντάξει, τση λέω. Άμα έρθει να σας πάω και τση δυο.

–Άμα έρθει βλέπουμε, μου λέει επιφυλακτικά.

Όταν σου λένε οι γκόμενες «βλέπουμε», «ίσως», «να το σκεφτώ», μιλάμε για γουρούνι στο σακί. Απλά είναι μέρος τση παράστασης. Κάνω το οποίοι μι ρελάνς ο ίδιος, να τση ενισχύσω τη λίμπιντο –γιατί μπορεί να ντρεπότουνε το κορίτσι, μπορεί να ήτουνε κομπλεξικιά... λίγα ακούμε;...

–Γιου αρ βέρυ μπιούτιφουλ, τση το ρίχνω με τρόπο.

Πρώτη βολά που η έτσι χαμογέλασε. Εμ τι, δεν τα ξέρουμε τώρα τα θήλεα;

–Γκράτσιας, μου κάνει.

–Την πάσα μία αλήθεια λέμε, τση λέω.

Να μην τα πολυλογώ πιάκαμε την κουβέντα... Ψάρευα εντωμεταξύ εγώ να διαπιστώσω σε τι νερά πορεύεται η τσιπούρα, να δω πώς θα το χειριστώ. Μου λέει ότι είναι πιτόρισσα, με ρωτάει τι επαγγέλλομαι ο ίδιος... τση λέω «μπίζνες», τη ρωτάω πόσο θα μείνει στο νησί, μου λέει κάνα μήνα... τση λέω να κάνουμε παρέα... μου λέει «θα δούμε»... οπότε, καλά το παγαίναμε... αν μη απόψε, αύριο εξάπαντος θα την είχα στο στρώμα να μου τραγουδάει το *Besame Mucho* σε τόνο σι ματζόρε.

–Να μου ποζάρεις να σου φτιάξω το κουάντρο, μου λέει σε μια στιγμή.

–Ίσα, μωρή άρρωστη, που θα χάμεις ολόκληρο Σπύρο μοντέλα! τση λέω αυστηρά.

Γελάει η έτσι...

–Επιμένω, μου κάνει.

–Ε, αν επιμένεις, μανούλι, ας υποχωρήσω, λέω εγώ, πάντα κύριος σε κάτι τέτοια.

–Να το κανονίσουμε για αύριο το απόγιομα, που θα λείπει η φίλη μου, μου λέει.

–Γιατί, θα μας μαλώσει; τση ρίχνω το κογιονάρισμα εγώ.

–Όχι, αλλά μπορεί να ζηλέψει, μου κάνει.

–Γιατί να ζηλέψει, ρε μάτια; απορώ εγώ.

Αλλά δεν πρόκαμα να πάρω απάντηση γιατί στο μεταξύ προέκυψε η περί ου ο λόγος και χάζεψα ελαφρώς. Η Γκουντρούν, όπως μου τη σύστησε η Κοντσίτα, ήτουνε ένα παιδί από κείνα που τα κάμουν αφίσες και που δεν πιστεύεις ότι υπάρχουν στ' αλήθεια. Πάνω από 1.80, όλο καμπύλη, καμιά ευθεία πουθενά, με κάτι βύζους πεπονάτους που ταιλαιπωρούσαν άσχημα το δύστυχο φανελάκι, με κάτι οπίσθια ημισφαίρια, που τύφλα να 'χουν οι Βραζιλιάνες στο Καρναβάλι του Ρίο, κάτι μπουτάρες βάστα με να σε βαστώ και μια πρόσοψη που μόνο σε κάτι αγάλματα τσίλικά βρίσκεις... μ' έκανε να μπω σε σκέψεις, μήπως βιάστηκα να την πέσω στη φιληνάδα, γιατί... δεν λέω, καλή η Μπαρτσελόνα, αλλά εδώ, ρε παιδί μου, είχαμε να κάνουμε με την Εθνική Γερμανίας αυτοπροσώπως, συμπεριλαμβανομένου του τερματοφύλακα και των αναπληρωματικών!

–Κι εσείς από Μπαρτσελόνα; τη ρωτάω για να πω καντινίς (μη μας πάρουν και για τίποτσι λιγούρια).

–Νάϊν, μου λέει. Εγώ Μόναχο..

–Α, Μπάγιερν, χαριτολογώ εγώ.

–Νάϊν. Από μέσα από το Μόναχο, μου απαντάει εκείνη, πιστοποιώντας για μια ακόμη φορά την ασχετοσύνη του γυναιχείου φύλου περί την μπάλα.

–Ντου γιου λάϊκ δε Γκης? τση αλλάζω εγώ κουβέντα.

–Βέρυ ματς, μου λέει.

Και πιάνουμε ξανά-μανά κουβέντα για το πόσο γουώντερφουλ είναι μάϊ κώντρυ και τι τσικλεβέντες παιδιά που βγάνει... όλο το ρεπερτόριο!

Τσίμπαγε σαν τρελή η θεά, αλλά πρόσεξα και κάτι κινήσεις που είχαν συναμετάξυ τσου που μου 'βαλαν φύλλους στ' αυτιά. Ρε λες να πέσαμε σε κάνα κάζο από τα αισθαντικά, τα προχώ και τα περίεργα και να το φυσάμε μετά και να μην κρυώνει;

–Να πάμε για τίποτσι σουβλάκια απόψε; προτείνω σε μια στιγμή εγώ.

–Ω γιές! αναφωνεί η Γκουντρούν.

–Ω νο, την προσγειώνει ρίχνοντάς τση μια άγρια ματιά η Κοντσίτα.

–Νάϊν, λέει και η αγαλματένια περίλυπη.

–Καλά, μια άλλη βολά τότενες, λέω εγώ συμβιβαστικά.

–Γιές, λέει περιχαρή η Γερμανίδα.

–Νο, τση το κόβει ξανά η μαυριδερή.

Και μαζώνοντας τα συμπράγκαλά τση, σηκώνεται.

–Ωρα για μπάνιο, λέει.

Και στέλνει τη δικιά τση να πλερώσει τσου καφέδες. Κόλπο για να βρεθούμε μόνοι.

–Όπως είπαμε για αύριο, μου κάνει. Τση πέντε το απόγιομα εδώ.

–Μα...

–Εδώ, μου κάνει αυστηρά. Και... πού 'σαι... λίγες κουβέντες με τη Γκουντρούν, καθόσον το κορίτσι είναι ρεζερβέ. Συνεννοηθήκαμε;

—Μα, εγώ...

—Αύριο τση πέντε, μου λέει κι απομακρύνεται αφήνοντας με σύζυλο ν' αναρωτιέμαι.

★ ★ ★

Κανονικά δεν θα 'μπλεκα, καθόσον είναι γνωστό ότι αστεία με τα σώβρακα στο κοτέτσι δεν χωράνε, έλα όμως που μ' έτρωγε η περιέργεια! Πώς δηλαδή, ρε γαμώτη μου, δυο κορίτσια, στο πολύ εντάξει κι έτσι, με τα σέα και τα μέα τσου να το 'χουν ρίξει στο πάνω χέρι, κάτω χέρι τίνος είν' αυτό που περισσεύει; Να ήτουνε τίποτσι πατσούρια που δεν γύρναγε να τα κοιτάξει ούτε σερνικός κούνελος να πω 'ντάξει, τι να κάνουν τα έρμα, ότι μπορούν συναμετάξυ τσου, αλλά τούτες εδώ —και ειδικά το Γερμανάκι— έτσι και κούναγαν λίγο το κωλαράκι θα γενόταν κανονική διαδήλωση από την προσφορά! Μυστήρια πράματα!

Το οποίο πήγα στο ραντεβού και με περιέλαβε η Κοντσίτα και με πήγε σ' ένα σπιτάκι που νοικιάζανε εκεί κοντά —άρα ματσό, όχι τίποτσι λιγούρια και να το 'χουμε υπόψη για ότι ήθελε προκύψει.

—Γδύσου, μου λέει, έτσι στην ψύχρα, και πιάνει τα πενέλα και τσου καμβάδες τση.

—Τι λες, ορή βουρλισμένη; τση κάνω εγώ. Για τι με πέρασες, για καμιά ξέκωλη μοντέλα;

—Γιατί, ντρέπεσαι; μου λέει.

—Ίσα μωρή κότα, που θα μου πεις ότι ντρέπομαι, τσαντίζομαι εγώ.

—Ε, τότενες γδύσου.

—Γδύσου κι εσύ, τση κάνω.

—Εσένα θα ζωγραφίσουμε, δεν θα ζωγραφίσουμε εμένα, μου απαντάει το θήλεο.

—Μόνο άμα γδυθείς η ίδια γδύνομαι, τση το ξεκόβω.

Δεν θα γενώ εγώ σκεύος ηδονής για την πάσα μία που έχει τση ομπίες¹¹ τση.

–Καλά, μου λέει η Κοντσίτα και μια και δυο τα πετάει ούλα τα λίγα που φόρουνε και μένει με ό,τι τση έδωκε ο καλός θεούλης.

Που όντως είχε κέφια όταν την έφτιαχνε, γιατί καθόλου δεν τσιγκουνεύτηκε το υλικό, ο μάστορης –μόνο λίγο στο μπόϊ που φαίνεται το ’δωκε στην άλλη, την προκομμένη, αλλά αυτό καθόλου δεν μας χαλάει εμάς.

Το οποίο, τι να κάνω, ξεβρακώνομαι κι ο ίδιος και... λίγο το θέαμα, λίγο η μυστήρια κατάσταση, βλέπω ότι ο Μένιος είχε κάμει κυβέρνηση εδική του και είχε υψώσει παντιέρα ανεξαρτησίας. Το προσέχει και η πιτόρισσα, σκάει χαμογελάκι.

–Έχουμε κέφια βλέπω, μου κάνει καθώς σχεδιάζε το τοπίο στον μουσαμά.

–Το κατά δύναμιν, τση λέω εγώ σεμνά. Πλην έχει και καλύτερο έτσι και πεις εσύ το ναι, μανάρι μου ζημιάρικο!

–Να σου λείπουν αυτά, μου λέει αυστηρά. Η σχέση μας είναι αυστηρά επαγγελματική.

–Τότε να το κάνουμε επαγγελματικά, ρε μάνα μου, τση λέω. Θα δεις που θα μείνουμε αμφότεροι πολύ ευχαριστημένοι.

–Δεν το νομίζω, μου κάνει. Δεν είπαμε πως δεν μ’ αρέσουν οι άντρηδοι;

–Δεν το είπαμε μια..., διαμαρτύρομαι εγώ.

–Το λέμε τώρα, μου πετάει ξερά.

–Δηλαδή, να καταλάβω ότι το πάμε το γράμμα, μανδαμίτσα; τση κάνω.

11 Ομπίες: ιδιοτροπίες Κερκυραϊστί.

–Δεν ξέρω τι καταλαβαίνεις εσύ, αλλά εκείνο που πρέπει να καταλάβεις οπωσδήποτε είναι πως για να σου καθίσω δεν υπάρχει περίπτωση, μου λέει.

–Γιατί μωρή, εξανίσταμαι εγώ. Δοκίμασες και δεν σ' άρεζε;

–Αυτό να μη σε νοιάζει, μου λέει κοφτά.

–Μωρέ με νοιάζει και με κόφτει, τση λέω.

–Δεν μ' αρέσουν οι άντρηδοι, επαναλαμβάνει με πείσμα η έτσι.

–Ούτε και μένα, τση κάνω. Οπότεν εδώ συμφωνάμε.

Γέλασε η Κοντσίτα.

–Έχεις πλάκα τελικά, μου λέει.

–Μωρ' έχω κι άλλα, καλύτερα, τση λέω. Εσύ χάνεις.

–Δεν πειράζει, θα το αντέξω.

–Καλά, δεν έχεις ούτε έτσι, μια περιέργεια; απορώ.

–Τίποτσι, μου κάνει. Τελείως καμιά.

–Μα είναι δυνατόν, εξανίσταμαι ξανά εγώ.

–Σου είπα, μου ξαναλέει. Εγώ είμαι θεραπαινίδα τση Σαπφούς.

Δεν το 'πιακα και πολύ καλά αυτό.

–Τση Νοταρά; απορώ. Που μπουκάριζε στο έργο και φώναζε «μπουρλότο»;

Με κοίταξε απορημένη.

–Δεν καταλαβαίνω, μου κάνει.

–Εσύ δεν είπες ότι πας τη Σαπφώ Νοταρά με χίλια; τση κάνω.

–Τη Σαπφώ, την αρχαία ποιήτρια, με διορθώνει.

–Δεν την ξέρω, ομολογώ εγώ ευθαρσώς την άγνοιά μου.

–Δεν μου κάνει εντύπωση, μου απαντάει η πιτόρισσα χαμογελώντας. Εσύ, πέρα από το εργαλείο σου, ανάθεμα κι αν ξέρεις την τυφλαμάρα σου!

–Ξέρω ότι μου χρειάζεται, μανδαμίτσα, τση κάνω πι-καρισμένος (που θα μας πει και νιοράντηδες¹² το ζωτικό!).

–Αυτό λέω κι εγώ, μου λέει.

Τέλος πάντων κάποια στιγμή άφηκε κάτω τα πενέλα η σπιρτοκούμπουρη.

–Τελέψαμε για σήμερα, μου λέει. Όχι τίποτσι άλλο αλλά όπου να ’ναι έρχεται η Γκουντρούν κι άντε να τση εξηγείς γιατί ειμάστενε και οι δυο ξεβράκωτοι.

–Μπα; τση κάνω ειρωνικά. Δεν ξέρει η δική σου ότι έτσι υπερετούμε την Τέχνη;

Η πιτόρισσα έβανε τα γέλια (αλλά έβανε και τα σκουτιά πάλι πάνω τση).

–Έχεις πλάκα τελικά, μου λέει. Με κάνεις και γελάω.

–Μωρέ κάνω κι άλλα εγώ, τση λέω. Αν μ’ άφηνες να σου δείξω...

–Δεν αμφιβάλω, γελάει αυτή. Αλλά, όχι, ευχαριστώ.

Τέλος πάντων ντύνομαι (βλαστημώντας από μέσα μου) και πάω να δω τι γίνεται με το κουάντρο. Και τι να δω;!!!... Τα τρία τέταρτα του πινάκου τα ’χε καταλάβει, δικέ μου, ο Μένιος σε όλη του την όρθια μεγαλοπρέπεια! Τα αποδέλοιπα ήτουνε μουτζούρες και γραμμές από ’δω κι από κει, αλλά το εξάρτημα αποδωμένο με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες!

–Μ’ αρέσει που δεν πας τσου άντρηδοι, τση κάνω.

–Συμβολίζει τη στυγνή φαλλοκρατική κοινωνία στην οποία οι γυναίκες βρίσκονται δέσμιες, μου εξηγεί.

12 Νιοράντης ή νιοράντες: ο αδαής Κερκυραϊστί.

–Ναι, τση κάνω. Είμαι σίγουρος πως οι φιλότεχνες φι-
λενάδες σου που θα το δουν, αυτό θα σκεφτούν αμέσως.

Ξαναγέλασε η πιτόρισσα και μ' έσμπρωξε όξω από το
σπίτι.

–Ουστ! μου λέει. αύριο πάλι, την ίδια ώρα.

★ ★ ★

Οπότε να σου τον τον δικό σου την επομένη ξανά-μα-
νά στο πόστο του να προσφέρει τη συμβολή του στην επι-
μόρφωση τση ανθρωπότητας μέσω τση Τέχνης.

Ξανά-μανά γδύσιμο, αλλά...

–Τι, έτσι θα πορευτούμε; αναφωνεί η πιτόρισσα.

–Γιατί, χτες πώς πορευτήκαμε; απορώ εγώ.

–Χτες ήσανε ντούρος σαν τελεγραφόξυλο, βάνει τση φω-
νές η Κοντσίτα. Σήμερα τι χάλια είναι αυτά;

–Εμ, έτσι είναι τα ζευγάρια, τση λέω. Στην αρχή όλο
ενθουσιασμό και μετά...

–Ναι, πες μας ότι δεν σε εμπνέουμε κιόλας!

–Εμ, έτσι που μου το ξέκοψες, μάτια, έχασα το ενδια-
φέρον μου, ο άχαρος, τση λέω.

–Και πώς θα φτιάξω εγώ το κουάντρο; ωρύεται η πι-
τόρισσα.

–Α, χρησιμοποίησε τη φαντασία σου, τση κάνω.

–Καλά, εσύ δεν μπορείς να βοηθήσεις λίγο την κα-
τάσταση; μου κάνει.

–Τι λες, ορή βουρλισμένη, τση βάνω εγώ τση φωνές.
Είπαμε να κάνουμε Τέχνη, όχι τσόντα.

–Αν σου κουνηθώ λίγο; προτείνει η απορπισμένη.

–Ότι ήτουνε να κουνηθείς κουνήθηκες, τση λέω. Τώρα
αυτό δεν πιάνει άλλο.

–Μήπως... αν βοηθούσα;...

–Χμμμ... εξαρτάται πώς εννοείς τη βοήθεια, τση κάνω.

–Εεεε... αν έβανα ένα χεράκι;...

–Ας το δοκιμάσουμε και γλέπουμε, τση λέω αναστε-
νάζοντας.

–Μη σου μπουν όμως τίποτσι ιδέες, με προειδοποιεί.
Ότι γένεται γένεται για την Τέχνη.

–Αμ δεν το ξέρω; τση λέω. Τα πάντα όλα θυσία για την
Τέχνη.

Οπότεν έβανε ένα χεράκι η Κοντσίτα, έβαλε και δεύτε-
ρο κι όπως αυτά τα πράματα δεν πάνε σύμφωνα με το
πρόγραμμα και τσου προφήτες σύντομα βρεθήκαμε να μην
ξέρουμε από μια μεριά βάφει το πενέλο. Άσε που οι γει-
τόνοι παραλίγο να μας φέρουν την Πυροσβεστική, γιατί
νόμισαν οι άνθρωποι ότι καιγόταν το σπίτι και μέσα ο
κόσμος μαζί.

Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε και τση επόμενες μέρες
ανελλιπώς, μέχρι να 'τοιμαστεί το κουάντρο, να παραδοθεί
στην πνευματική κληρονομιά τση ανθρωπότητας.

–Κοίτα όμως, καχομοίρη μου, μη σου ξεφύγει καμιά
κουβέντα στη Γκουντρούν, γιατί θα στο ξεριζώσω το εργα-
λείο και θα στο δώκω να το φας, με προειδοποίησε αυστηρά
η πιτόρισσα.

–Μα αλίμονο, τση απαντώ εγώ. Αφού ξέρω πως ότι
γένεται για το καλό τση Τέχνης γένεται και τίποτσι παρα-
πάνω. Μη η Τέχνη εμείς ούτε καλημέρα δεν θα 'χαμε, που
λέει ο λόγος.

★ ★ ★

Και βέβαια κάναμε μια χαρά παρέα οι τρεις μας –σχε-
δόν του σπιτιού με είχαν τα κορίτσια. Στο καφενείο μαζί,
στην παραλία μαζί, φαγητό μαζί... ένας ύπνος μόνο μας
χώριζε, αλλά κι αυτό φαινόταν να είναι ζήτημα χρόνου.

Και νά που τα 'φερε έτσι ο διάλογος να χρειαστεί να πεταχτεί η Κοντσίτα μέχρι την Αθήνα για κάτι βίζες και χαρτιά στο προξενείο, όπου θα 'λειπε, λέει, δυο-τρεις μέρες. Με πιάνει το λοιπόν ιδιαιτέρως.

—Κοίτα να δεις..., μου κάνει. Ξέρω τι κουμάσι είσαι ελόου σου.

—Το σωστό να λέγεται, συμφώνησα.

—Οπόταν αν σου πω κάτω τα χέρια από τη Γκουντρούν εσύ θα μου πεις ναι και μόλις στρίψω στη γωνία θα κάμεις τα δικά σου.

—Με τιμά η εμπιστοσύνη οπού μου δείχνεις, τση κάνω.

—Είπαμε. Ξέρω τι κουμάσι είσαι. Όπως αποπλάνησες εμέ έτσι θ' αποπλάνησεις κι αυτή την αγαθιάρα, που δεν έχει ούτε τη μισή μου εξυπνάδα.

—Με κολακεύετε, τση κάνω.

—Βρε άστα αυτά, με αποπαίρνει. Το οποίο, δεν με νοιάζει, βγάλτε τα μάτια σας, αλλά όταν με το καλό επιστρέψω όλα επανέρχονται στην αρχική τσου θέση. Συνεννοηθήκαμε;

—Απολύτως.

—Και κοίτα μην τση πέσει καμιά επιτήδεια από δίπλα κι έχουμε άλλου είδους τρεχάματα, συμπλήρωσε. Εσύ δεν πειράζει, είσαι του σπιτιού, που λέει ο λόγος.

—Έννοια σου και θα 'μαι κέρβερος, τση κάνω.

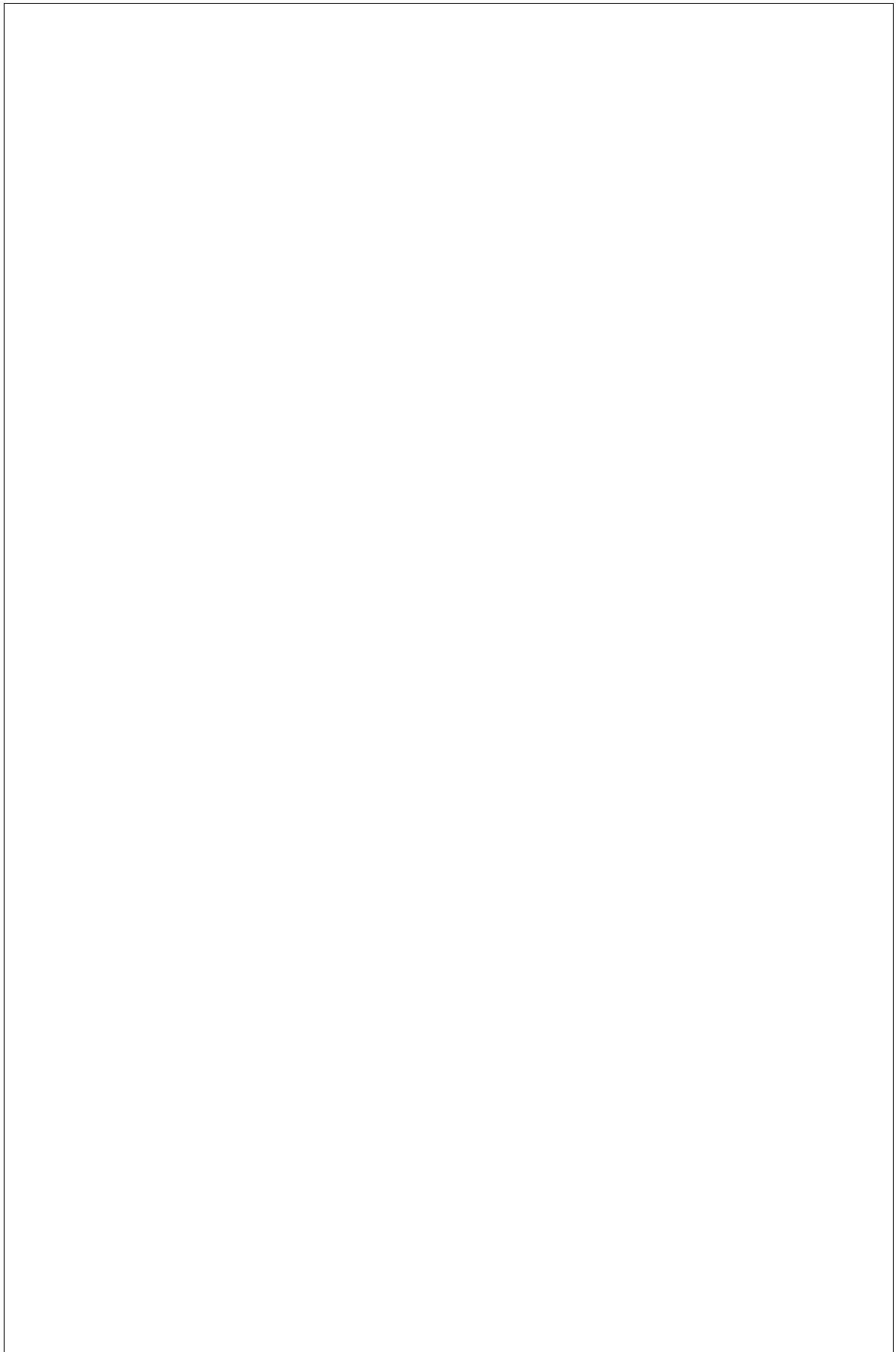
Η Κοντσίτα με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Και κάτι άλλο..., είπε. Κράτα την μακριά από μοναστήρια. Άκουσες; Μακριά.

Λες και είχα εγώ καμιά έγκαψη να κουβαλάω το γερμανικό μανούλι για προσκύνημα τση σεπτής κάρας πάνω στα κατσάβραχα!

6) Η Γκουντρούν από το Μόναχο

επροβοδίσουμε το λοιπόν την Κοντσίτα να πάει στο καλό και με το που έλυσε το παπόρο τον κάβο γυρίζω στη χαροκαμένη και τση λέω...

–Ψιτ, μωρό, είσαι για ένα Sweet Delight στα γρήγορα, να 'ούμ';

Γελάει το πλάσμα... Ξέρεις, εκείνο το συνένοχο γελάκι «τραβάτε με κι ας κλαίω».

–Τι, εδώ; μου κάνει. Μα θα μας συλλήψουν.

–Και με το δίκιο τσου, τση λέω. Καθόσον οι διαθέσεις μου είναι άγριες στο φουλ, μιλάμε.

–Promises-promises, καχαρίζει πάλι το πλάσμα.

–Βρε πάμε σπίτι που σου λέω, γιατί θα γένει κακό μεγάλο, τση κάνω και την αρπάω από τη μέση.

–Ε, αφού επιμένετε...

–Επιμένω, τση λέω και την παρασέρνω ολοταχώς στο δρόμο τση απωλείας.

Με το που φτάκαμε στο σπίτι πιάκαμε αμέσως δουλειά, καθόσον ο χρόνος δεν είναι μόνο χρήμα, είναι κι άλλα πράγματα.

Κι εδώ πρέπει να πούμε μια μεγάλη αλήθεια. Γιατί,

δεν λέω, καλή και άγια η Κοντσίτα και φιλομαθής και πρόθυμη κι απ' όλα, όμως άλλο πράμα το Σεατάκι, ρε παιδί μου, κι άλλο η Μερσεντέ. Μιλάμε εδώ για γερμανική τεχνολογία, Made in Germany, να 'ούμ', και τα μυαλά στα κάγκελα. Μιλάμε ότι κατασκευαστικώς δεν υπάρχει σύγκριση. Κατασκευαστικώς μόνο όμως, γιατί στην οδήγηση...

Λοιπόν, ένα μυστήριο πράμα, ρε δικέ μου!... Εκεί που το Σεατάκι στην ανηφόρα γκαζάριζε στο φουλ, η Μερσεντέ η δωδεκαβάλβιδη δεν πάγαινε με τίποτσι! Απλά την πάγαινες. Τι διάολο, με τέτοιο σασμάν, τέτοιο διαφορικό, τέτοιες αναρτήσεις και να σου βγει μουλάρι; Γαμώ την τεχνολογία σας στα τελευταία.

Ορέ ό,τι και να 'καμα, ό,τι κόλπα, ό,τι φακιρικά που κάμουν τση Ινδίες, το πλάσμα ακολουθούσε μεν, κάνοντας διάφορα «Jah, jah» –του κώλου δηλαδή– αλλά αν τση έδινες να διαβάσει Μικυμάου θα σου 'λεγε κι ευχαριστώ. Τση καλωσύνες τση Ντονατέλας μου θύμισε, στο λιγότερο ταλαντούχο όμως, σε ότι αφορά το θεατρικό κομμάτι.

Είδα κι απόειδα, θέλησα να το διερευνήσω το πράμα, γιατί έτσι προκοπή δεν βλέπαμε.

–Ορή δεν καταλαβαίνεις τίποτσι εσύ; τη ρωτάω διακριτικά.

–Πώς δεν καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, διαμαρτύρεται αυτούνη.

–Αμ δεν το γλέπω; τση κάνω. Σόλο βιολί παίζω, ο βιρτουόζος, και περιμένουμε να μπει η ορχήστρα να φτιάξει το κομμάτι σένιο, αλλά μπα...

–Θες να βάνουμε μουσική; απορεί η ξαπλωτή.

–Άλλο σου λέω, ρε παιδάκι μου, εξανίσταμαι εγώ. Είτε αμαρτάνουμε, είτε φτιάχνουμε κουλουράκια ένα και το αυτό μιλάμε!

–Τι θες να κάνω δηλαδή; απορεί το πλάσμα.

–Εγώ τι θέλω; πατάω τση φωνές. Εσύ τι θέλεις, μάνα μου!

–Εγώ τι να θέλω; ξανα-απορεί η απορημένη.

–Ορή, τση κάνω αγανακτισμένος. Έτσι και δεν ήσανε λεσβία θα σε ρώτουν αν είσαι λεσβία, γιατί, δεν μπορεί να 'χεις ολόκληρο παιδαρά να σε προπονεί στο μονόζυγο, στο δίζυγο και στα άλλα όργανα και να μην παίρνεις χαμπάρι!

–Νιχτ φερστεϊν, μου κάνει το τευτονικό ακατοίκτητο.

–'Ντάξει, να το πάρουμε αλλιώς, τση κάνω. Όταν βγάνετε τα μάτια σας με την Κοντσίτα το ίδιο ενθουσιώδης είσαι;

–Α, με ρωτάς αν φθάνω σε οργασμό; ρωτάει η Γκου-ντρούν.

–Πες το κι επιστημονικά, ρε μανάρι, αν σε βολεύει, αναστενάζω εγώ.

Το σκέφτηκε λίγο.

–Χμμμ..., μου κάνει μετά. Άλλοτε έχω κι άλλοτε δεν έχω.

–Το πιο συχνό;...

–Το πιο συχνό δεν έχω, ομολογεί. Αλλά περνάμε ωραία.

–Και με τσου άντρηδοι; τη ρωτάω. Γιατί σε κόβω εγώ... σ' αρέσει η ποικιλία.

–Μ' αρέσει, παραδέχεται χαζογελώντας.

–Οπόταν;

–Άλλοτε έχω κι άλλοτε δεν έχω, ήρθε η αποστομωτική απάντηση.

Τα πιάχαμε τα λεφτά μας!

Κείνο το πρώτο βράδυ κάναμε ολονυχτία. Το είχα πάρει το πράμα πατριωτικά, ρε παιδί μου! Όπως ο Μικρός Ήρωας που αντιστεκόταν κατά τση Γερμανικής Κατοχής κι έκαμε τα μύρια όσα κόλπα για να κάμει καλά τση ορδές των τυράννων. Το έπος του Στάλινγκραντ ξαναζωντάνεψε σου λέω, με τση σιδερόφραχτες στρατιές του Φον Πάουλους να έχουν μια το πάνω χέρι και μια το κάτω... Αλλά, τι τα θες... ο ηρωικός μας αγώνας έξω από κάτι πέρα ως πέρα άκυρα «Jah, jah» και κάτι «Ach so» δεν κατάφερε και σπουδαία πράματα.

Και να πεις ότι ο αντίπαλος δεν έκαμε φιλότιμες προσπάθειες!... Ό,τι τση 'λεγα το έκαμε με προθυμία και χαρακτηριστική αυταπάρνηση, η άχαρη... αλλά... εκεί... «Jah, jah»... «Ach so»... Τι διάολο!

Ό,τι ήξερε ο δάσκαλος το παρέδωσε ατόφιο και με υποσημειώσεις και παραπομπές, από χει και πέρα η επιστήμη ασκώνει τα χέρια ψηλά κι αναλαβαίνουν οι επουράνιες δυνάμεις.

—Ορή, μήπως θέλεις τίποτσι φούσκους για να πάρεις μπροστά; τη ρωτάω στο τέλος ξεμπερδεμένος από την τιτάνια προσπάθεια.

—Μπα, μου λέει. Είναι να κάνει κλικ στο μυαλό. Άμα δεν κάνει κλικ στο μυαλό δεν γένεται τίποτσι.

—Για δώκε μου ένα παράδειγμα, την ενθαρρύνω εγώ.

—Τση κηδείες, μου λέει πρόθυμα. Την καταβρίσκω τση κηδείες.

—Δεν έχουμε καμιά πρόχειρη, τση λέω. Τίποτσι άλλο;

—Στα μοναστήρια, μου σκάει το μυστικό. Με το που θα πατήσω το πόδι σε μοναστήρι κάτι παθαίνω. Το χέρι να μου αγγίξεις απογειώνομαι.

—Τι λες, μωρή άρρωστη! αναφωνώ εγώ.

—Φαίνεται πως μ' εξιτάρει η ιερότητα του χώρου, μου εξηγεί η διεστραμμένη. Όλη αυτή η κατάνυξη, τα κεριά, τα λιβάνια, το αγιοτικό, το απαγορευμένο... Κάτι παθαίνω σου λέω.

Θυμήθηκα την προειδοποίηση τση Κοντσίτας. «Κράτα την μακριά από μοναστήρια» δεν μου 'χε πει; Αμ φοβόντουνε φαίνεται μην και τση ξεκλειδωθεί η λίμπιντο και τρέχει μετά η ίδια και δεν φτάνει! Τι κουφάλες που είναι τελικά τα θήλεα! —ακόμα κι οι λεσβίες!

—Καλά, τση κάνω. Κοιμήσου εσύ τώρα, γιατί σ' έχω στραπατσάρει ανεπανόρθωτα, κι αύριο με το καλό μπορεί να σε πάω να προσκυνήσουμε σε κάνα μοναστήρι. Να βρούμε μόνο ένα με καλογριές, γιατί τσου καλόγερους ο ίδιος τσου σκιάζομαι.

—Είναι ένα που δεν έχω επισκεφθεί ακόμα, προθυμοποιείται η άκαπνη. Τση Αγίας Ευφραιμίας, μεγάλη η χάρη τση! Έχω ακούσει τα καλύτερα λόγια.

Οπότε, τι να 'κανα κι εγώ, την επομένη τη φορτώνω σ' ένα σαραβαλιασμένο λεωφορείο του ΚΤΕΛ που έκαμε το δρομολόγιο και βουρ να τη διαβάσω στην Αγία Ευφραιμία, μπας και συχωρεθούν οι αμαρτίες μας και δούμε θεού πρόσωπο, μπριχού¹³ επιστρέψει η Κοντσίτα, οπότε τα κεφάλια μέσα —κυριολεκτικά.

Πλην τη βλέπω να μου 'ρχεται με τα σορτσάκια τση τα απειροελάχιστα, τα φανελάκια τση τα τσιτωμένα —περάστε κόσμε!— και παθαίνω ταράκουλο.

—Έτσι, με τα μπούτια όξω θα πας να προσκυνήσεις, ορή αφορεσμένη; τση βάνω τση φωνές. Θα μας καταραστούν οι καλογριές!

—Μπα, τσου αρέζει, μου λέει γελώντας. Ε, μέσα στη μαυρίλα είναι οι καχομοίρες, μ' αυτά τα απαίσια ράσα, να μη δουν και καντιντίς να ξαλεγράρουν;

13 Μπριχού: πριν Κερκυραϊστί.

–Καλά, αν περάσεις την πόρτα εσύ έτσι, γράψε μου, τση κάνω.

Και πράγματι, με το που φτάκαμε στο μοναστήρι πέσαμε πάνω σε μια γρια μάγισσα πορτάρισσα που να μας δει πάτησε τα ούρλα.

–Εις το πυρ το εξώτερον! φώναξε. Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά. Ξορκισμένος ο εξαποδώ με τον απήγανο!

–Ειμάστενε τουρίστηδοι, τση εξηγώ εγώ. Ήρθαμε επίσκεψη στο μοναστήρι να πάρουμε την ευχή τση αγίας μια.

–Μακριά! Μακριά! σκούζει η κουρούνα. Ύπαγε οπίσω μου Σατανά!

Κει πάνω ακούει τον σαματά μια νεώτερη καλογριά και πλησιάζει να δει τι τρέχει.

–Τι τρέχει, αδελφή Ευτέρπη; ρωτάει την υστεριχιά πορτάρισσα (που την έλεγαν Ευτέρπη).

–Δεν βλέπεις, αδελφή Αναστασία; εξανίσταται η Ευτέρπη. Ο Βελζεβούλης αυτοπροσώπως με την Ζεζαβέλ, την εσχάτη πόρνη τση Βαβυλώνας, θε μου σχώρα με.

Κι άρχισε να σταυροκοπιέται.

Η αδελφή Αναστασία τώρα μας έκαμε με τρόπο νόημα «έχει λασκάρει η βίδα» και μιλώντας τση μαλακά την ξάπλосτειλε να κάμει τα ξόρκια τση αλλού. Μετά μας άνοιξε το πορτόνι να μπούμε.

–Καλωσορίστε στο φτωχικό μας, είπε επιθεωρώντας απροκάλυπτα τη Γκουντρούν.

«Ωχ!» λέω μέσα μου «τώρα θα μας πετάξει όξω πάλε».

–Καλώς σας βρήκαμε, μουρμουράω εγώ και τση βάνω με τρόπο ένα χιλιάριχο στο χέρι (ημάστενε ακόμα στη δραχμή τότε).

–Περάστε, περάστε, μας λέει η αδελφή εξαφανίζοντας το χιλιάρικο ως δια μαγείας. Να σας ξεναγήσω.

Κι αρχίζει να μας γκιζερνάει από δω κι από κει μιλώντας μας για την ιστορία του μοναστηριού και τον βίο τση αγίας –μεγάλη η χάρη τση– μην παραλείποντας να τονίσει τα πενιχρά έσοδα του αγίου αυτού τόπου, που υπολογίζει στη γενναιοδωρία των επισκεπτών που αγοράζουν, σταυρουδάκια, φυλαχτά, εικόνες, κομποσκοίνια κι άλλα τέτοια αγιοτικά –ότι προαιρείσθε. Μέχρι να σεργιανίσουμε τη δυτική πτέρυγα μας είχε ήδη εισπράξει τρία χηνάρια –όχι edικά μου, τση Γκουντρούν, αλλά μιλάμε για εκμετάλλευση.

Εντωμεταξύ η δικιά μου είχε πάρει φωτιά στα τόπια που λένε. Όλο και με άμπωνε¹⁴, όλο και τριβόταν, όλο και κανένα φιλάκι πεταχτό, όταν δεν έγλεπε η καλογριά... Φαίνεται πως η ρετσέτα¹⁵ έκαμε τη δουλειά τση.

–Θα μείνετε τη νύχτα να σας 'τοιμάσω; μας ρωτάει η καλογριά σε μια στιγμή.

–Jah! Jah! ενθουσιάστηκε η διεστραμμένη Γερμανίδα.

–Εξαρτάται, λέω εγώ, που δεν πιάνομαι εύκολα κώτσος. Πόσο πάει το δίκλινο σαν να λέμε;

Η αδελφή γέλασε.

–Τίποτσι, η φιλοξενία είναι δωρεάν, με πληροφορεί. Τώρα, εναπόκειται στην καλή θέληση του καθενού ν' αφήσει καντιντίς υπέρ της ανεγέρσεως του σεπτού παρεκκλησίου. Και βεβαίως δεν υπάρχουν δίκλινα. Φιλοξενούμε τσου μουσαφिरαίους στα κελιά μας.

–Jah! Jah! το βιολί τση η δικιά μου.

–Α, όλα κι όλα, δεν χωρίζουμε, λέω τση καλογριάς. Εγώ στα μοναστήρια μόνος μου σκιάζομαι.

14 Αμπώνω: Σπρώχνω (αλλά και κουτουπώνω κατά περίπτωση) Κερκυραϊστί.

15 Ρετσέτα: συνταγή Κερκυραϊστί.

–Μα τι λέτε; Ευρίσκεσθε υπό την σκέπην της αγίας πα-
ναχράντου Ευφραιμίας, μου κάνει.

–Δεν ξέρω, λέω. Εγώ με τα αγιοτικά αγριεύομαι.

Τελικά κανονίστηκε να κοιμηθεί η Γκουντρούν στο κελί
τση Αναστασίας, που είχε λείει υπερεσία κείνο το βράδυ (τι
διάολο, θαλαμοφύλακα τη βάλανε;) κι εγώ στο διπλανό.

Εντωμεταξύ, ένεκα η ζέστη, η ξεναγός μας είχε ανοίξει
το ράσο τση μπροστά να αερίζεται («με την άδειά σας,
τέκνα μου... η κάψα αφόρητος») και είδαμε πως το σουτιέν
που συγκρατούσε, με χίλια ζόρια, ένα ζευγάρι βυζάκια τού-
μπανα ήτουνε ποιότητας Παρισίων.

–Εμένα που με γλέπετε δεν ήμανε πάντα καλογριά,
μας είπε σαν αυτό να τα 'ξηγούσε όλα. Εγώ ήμανε μια
βολά κι έναν καιρό και το πρώτο όνομα στη Νύχτα –δεν θα
σας πω ποιο βεβαίως δι' ευνοήτους λόγους. Αλλά μιλάμε
για τα πρώτα μαγαζά τση Ιεράς Οδούς.

–Και τι γένηκε; τη ρωτάω. Απογοήτευση;

–Εφορία, μου λέει η αδελφή. Ξαφνικά, εκεί που ήμανε
βασίλισσα, με τα σέα μου και με τα μέα μου, με τση τουα-
λέτες, τα χρυσαφικά και τση αυτοκινητάρες μου τση σένιες,
τσάαακ, σκάει ένα μπουγιουρντί από την Εφορία «περικα-
λείστε όπως εντός δεκαπέντε ημερών ρυθμίσετε ληξιπρόθε-
σμον οφειλήν σας ανερχόμενη σε (πολλά μηδενικά μετά το
νούμερο έμπροσθεν), ειδάλλως...»... Ειδάλλως θα μου παίρ-
ναν και το βρακί που φόρουνα, μετά συγχωρήσεως, και θα
με χώναν, λείει, και στη στενή να μετράω τσου μπουρμπού-
λους. Μιλάμε κανονικό αστροπελέκι, τέκνα μου. Το ευτύ-
χημα είχα τον Στράτο, έναν χασοδίκη τσακάλι τσίλικο που
κάθισε κάτω ο άνθρωπος και βρήκε τη λύση.

–Το μοναστήρι; απορώ εγώ.

–Αφού πρώτα φυγαδεύσαμε ότι ρευστό υπήρχε σε μια
off shore, εξηγεί η Αναστασία. Άντε τώρα εσύ, κύριε
κράτος, να βρεις την οφειλέτη και τα οφειλόμενα.

–Και δεν σας ήρθε κομμάτι βαρύ; ξανα-απόρησα εγώ.

–Μπα, γιατί; απάντησε η αδελφή. Μια χαρά περνάμε εδώ. Και την παρεούλα μας την καλή την έχουμε και τα σουξεδάκια μας τα λέμε κι όλο και κάποια παιδάκια τσίλικά θα σκάσουν να μας επισκεφθούν –όπως καλή ώρα... Παράπονο δεν έχουμε, περνάει ο καιρός.

–Ναι, αλλά...

–Περί το πονηρόν θα μου πεις, μου κάνει η φοροφυγάδα καλογριά. Και θα σου πω, τέκνον μου, πως η πνευματική ανάταση δεν συγκρίνεται με την άλλη ανάταση που έχεις εσύ στο αμαρτωλό σου μυαλό. Εμείς εδώ είμεθα νύμφες του Κυρίου. Η ζωή μας είναι αφιερωμένη εις την θρησκείαν και εις την περισυλλογήν και ουχί εις τας διαβολικάς μηχανοραφίας που κατεργάζεται το πνεύμα του Πονηρού. Όπως έλεγε και ο συχωρεμένος ο Αυλωνίτης: «Πνεύμα και Ηθική». Άλλωστε έχει ο θεός. Δεν αφήνει ποτέ τα τέκνα του παραπονεμένα.

Εντωμεταξύ είχε έρθει η ώρα του βραδινού φαγητού και η αδελφή μας οδήγησε στην τραπεζαρία όπου άλλα έξι-εφτά κοράκια μας περίμεναν καθισμένα στο τεράστιο ξύλινο τραπέζι για να φάμε τη φακή, τση ελιές και το κριθαρένιο ψωμί, «όλα παραγωγή δική μας», όπως μας εξήγησε με καμάρι η Αναστασία.

Οι άλλες αδελφές, με εξαίρεση την αλλοπαρμένη πορτάρισσα, ήτουνε ούλες κάτω από σαράντα και προς μεγάλη μου έκπληξη –γιατί ό,τι καλογριές είχα δει μέχρι τώρα στη ζωή μου ήτουνε μαύρη συμφορά– μια και μια. Λες και τση είχαν ξεδιαλέξει να γυρίσουν διαφημιστικό! Και βέβαια το ματάκι τσου έπαιζε και κάναν χαρές να μας δουν.

–Η αγία ηγουμένη λείπει για δουλειές τση μονής και γι' αυτό έχουμε απλοποιήσει τση διαδικασίες, μου εξήγησε η Αναστασία.

Δεν ξέρω πόσο είχαν απλοποιήσει τση διαδικασίες, κεί-

νο που ξέρω εγώ είναι ότι κάτω από το τραπέζι γινότουνε ο κακός χαμός. Η Γκουντρούν από τα ζερβά, που την είχε απογειώσει η σεπτή ατμόσφαιρα, αλλά και η σκυλού καλογριά από τα δεξιά, που βρήκε την ευκαιρία, είχαν βάλει στοίχημα φαίνεται να με πνίξουν με τση φακές. Τέτοιες υπόγειες εξερευνήσεις ούτε οι ανώτεροι θαλασσοπόροι ένα πράμα! Λύσσα κανονική μιλάμε! Και δεν λέω πως μου κακοφαινόντουνε, αλλά ρε παιδί μου, στο άγιο τούτο μέρος αναρίτσιαζα¹⁶ κιόλας. Ώρες ήτουνε να κατεβούν οι άγιοι από τα 'κονίσματα να μας πιάκουν στο κυνήγι με τση αγιαστούρες! Κολάστηκα ο άνθρωπος!

Τέλος πάντων, με τα πολλά, αποσυρθήκαμε στα κελιά μας –η Γκουντρούν μου 'καμε νοήματα– καθόσον, όπως μας εξήγησε η αγία μπουζουκτσού, εδώ αποσύρονται με τση κότες, ένεκα που είχαν και λειτουργίες, λέει, μέσα στα άγρια μεσάνυχτα και μετά στον όρθρο.

Εντάξει, το δωμάτιο δεν ήτουνε και καμιά σουίτα στο «Corfu Palace», αλλά έτσι πτώμα που ήμανε εγώ από το ταξίδι και την ψυχική οδύνη στην τραπεζαρία έπεσα να ξεραθώ, γιατί δεν πάγαινε άλλο το μηχανήμα.

Δεν θα είχαν περάσει δέκα λεφτά κι ανοίγει η πόρτα και μπουκάρει μέσα μια από τση καλόγριες που κάθονταν μαζί μας στο τραπέζι. Μια χαρά μόστρα κι αν δεν ήτουνε μπαμπουλωμένη σ' όλα αυτά τα ράσα είμαι σίγουρος πως όλο και κάποιος μόρτης θα την έπαιρνε ζωπίσω στο δρόμο.

–Μήπως ενοχλώ; ρωτάει διακριτικά η αγία αδελφή.

–Μπα, τση κάνω. Να κοιμηθώ προσπάθουνα, αλλά δε βαριέσαι, το ξαναεπιχειρώ αργότερα.

–Ήρθα να ρωτήξω μήπως θέλετε τίποτσι, μου κάνει η καλογραία.

–Κι άμα θέλω, βρε μανίτσα, εσύ θα το φροντίσεις; τση πετάω εγώ τη σπόντα, στο αστείο και το σεμνό.

16 Αναρίτσιαζω: ανατριχιάζω Κερκυραϊστί.

–Το κατά δύναμιν, μου απαντάει σεμνά η καλογραία.

–Ε τότενες έλα να μου κάμεις μια εντριβή στην πλάτη όπου έχω ένα λυκόπιασμα εκεί χαμηλά, τση λέω.

–Μετά χαράς, μου λέει η πρόθυμη, πετάει τα ράσα κι έρχεται αμέσως να επιληφθεί τση θεραπευτικής εντριβής όπου είχα χρεία.

Μισή ώρα αργότερα το λυκόπιασμα είχε πάει για νέσπολες και οι δυο μας απολαμβάναμε κατανυκτικά τη γεύση κάτι σέρτικων Λαμίας, που είχα πητύχει σ' ένα περρίπτερο τση Χώρας, μέσα τση νύχτας τση σιγαλιά.

–Καλύτερα τώρα, αδελφέ Σπύρο; με ρωτά η εν αδαμιαία θεραπαινίδα τση Αγίας Ευφραιμίας –την ευχή τση να 'χουμε.

–Δόξα το φέο, τση λέω. Νιώθω μια κάποια βελτίωση.

–Μήπως να φωνάξω και την αδελφή Πουλχερία, που είναι ειδική τση εντριβές, ώστε να μην έχουμε καμιά υποτροπή; μου προτείνει η υποχρεωτική καλογραία.

–Και δεν τη φωνάζεις, τση λέω. Με την υγεία θα παίζουμε τώρα;

–Το δίχως άλλο, μου λέει εκείνη και μια και δυο τρέχει να φέρει την αδελφή Πουλχερία.

Για να μην τα πολυλογώ επαναλάβαμε τη σωτήρια θεραπεία –δεν έχω παράπονο, οι αγίες αδελφές με φρόντισαν μια χαρά– κι εκεί που ανάβαμε ένα ακόμα σέρτικο, να χαλαρώσει το μυϊκό σύστημα, ακούω έναν ορυμαγδό, ένα ρεμπόμπο¹⁷ να 'ρχεται από το διπλανό κελί όπου ξεχώριζα τα γνωστά «Jah! Jah!» μόνο στο απείρως πιο θριαμβικό και μαζί με κάτι ουρανομήχεις επικλήσεις «Mein Gott!» στον Πανάγαθο –γερμανιστί.

Πετάγομαι πάνω...

¹⁷ Ρεμπόμπο: σαματάς Κερκυραϊστί.

–Ρε σεις, κάτι έπαθε το κορίτσι, λέω τση θεραπαινίδες, που δεν το κούνησαν από το κρεβάτι.

–Μπα, μου λένε. Προσεύχεται με την αδελφή Αναστασία. Έλα κι ο ίδιος να προσευχηθούμε αντάμα, γιατί αυτό το παραλείψαμε.

Τι να κάμω κι εγώ, να μη τση προσβάλω τση αγίες κοπέλες, πήγα και προσευχηθήκαμε και μετά πήγαν κι αυτές να προσευχηθούν στο διπλανό κελί και μου στείλαν άλλες δυο για να συνεχίσουμε την κατάνυξη και τα τροπάρια και για να μην τα πολυλογώ περάσαμε όλη νύχτα εν νηστεία και προσευχή κι όταν την άλλη μέρα το πρωί με το καλό μας ξεπροβόδισαν –ένεκα που θα 'ρχόταν πίσω η αγία ηγουμένη– τόσο ο ίδιος όσο και η Γκουντρούν δεν μπορούσαμε να πάρουμε τα πόδια μας.

–Εντάξει, ορή βουρλισμένη; τση λέω. Προσευχήθηκες;

–Μέχρι τελικής πτώσης, μου λέει. Χρόνια είχα να προσευχηθώ έτσι.

–Οπόταν με τη δική μας την περίπτωση τι γίνεται; τη ρωτάω.

–Να δούμε, μου κάνει.

–Πού, μωρή, εδώ τση βατσουνιές;

–Ποιος θα μας δει; μου λέει.

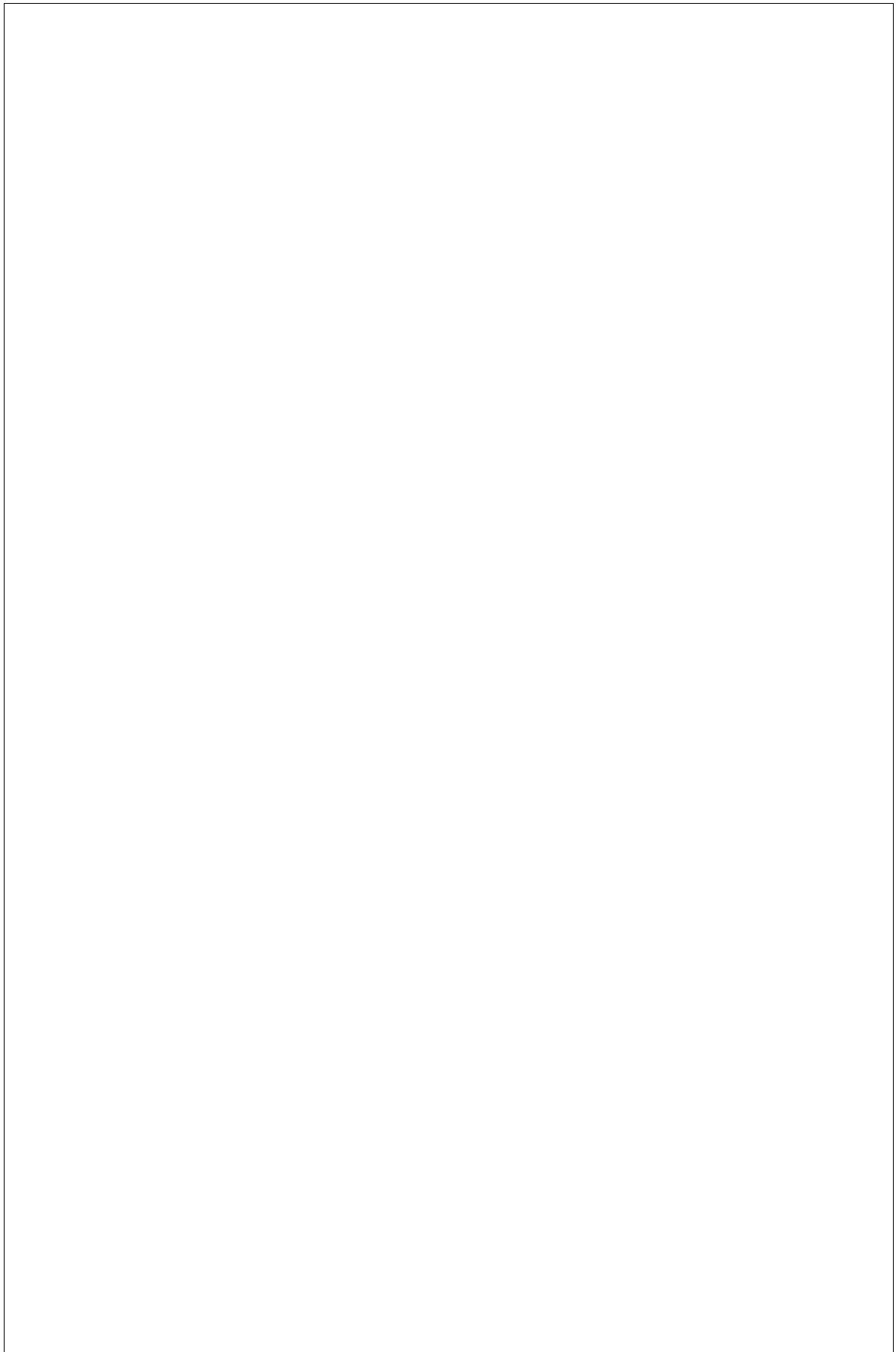
Κι αμ έπος αμ έργον, αλλά... πάλι στο «Jah... jah» το ξέψυχο πέσαμε. Μέχρι που ακούσαμε τη μηχανή από το σαραβαλάκι που ερχόντουνε αγκομαχώντας και γλιτώσαμε.

–Δεν υπάρχει γιατριά, τση λέω όπως καθομάστουνε στα αρχαία καθίσματα. Ή που θα γενείς καλογριά ή που θα μαραζώσεις.

–Να σου πω, το σκέβομαι..., μου κάνει σκεφτική.

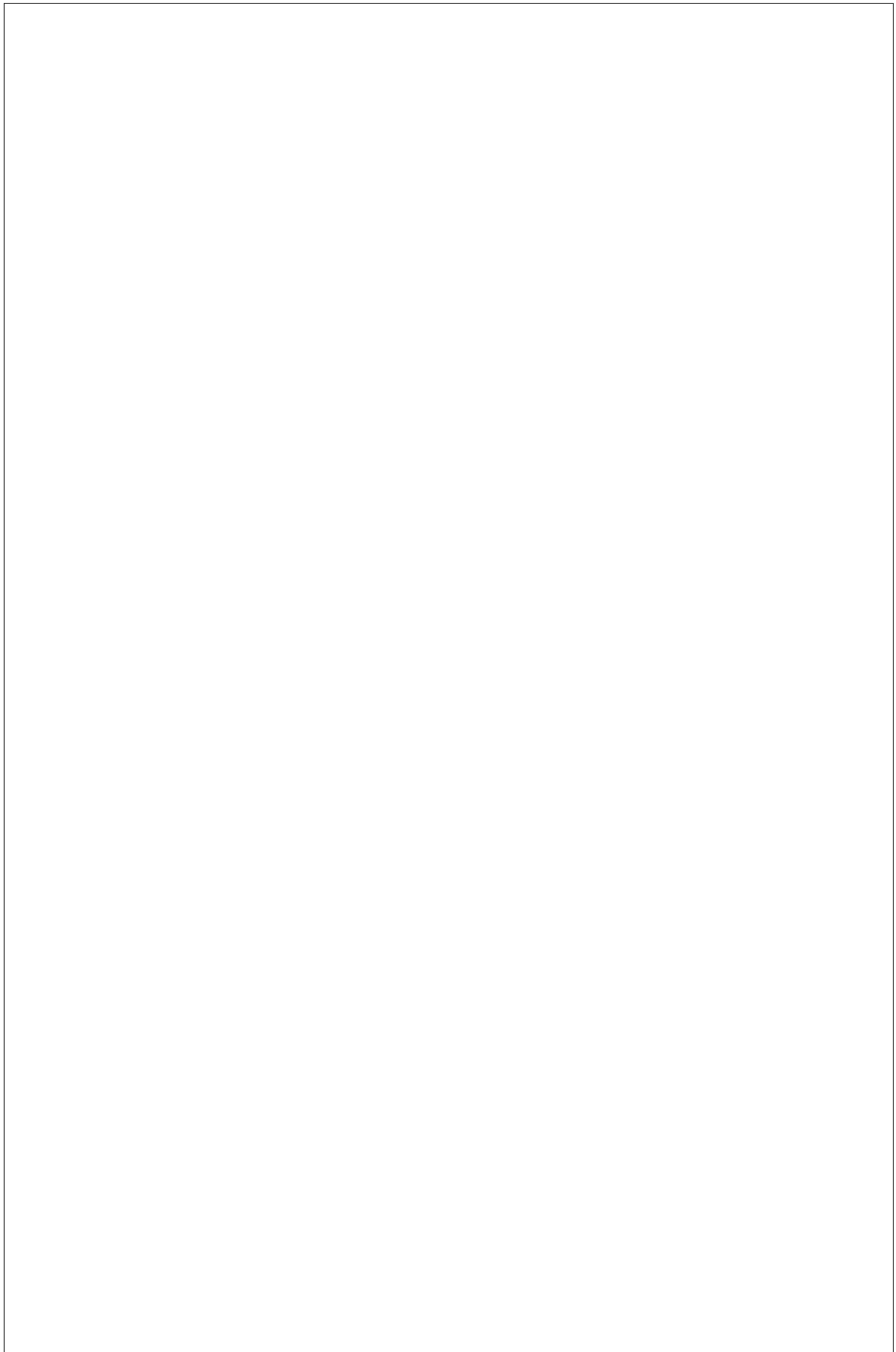
Το ίδιο βράδυ επέστρεψε η Κοντσίτα, αλλά και η ξα-

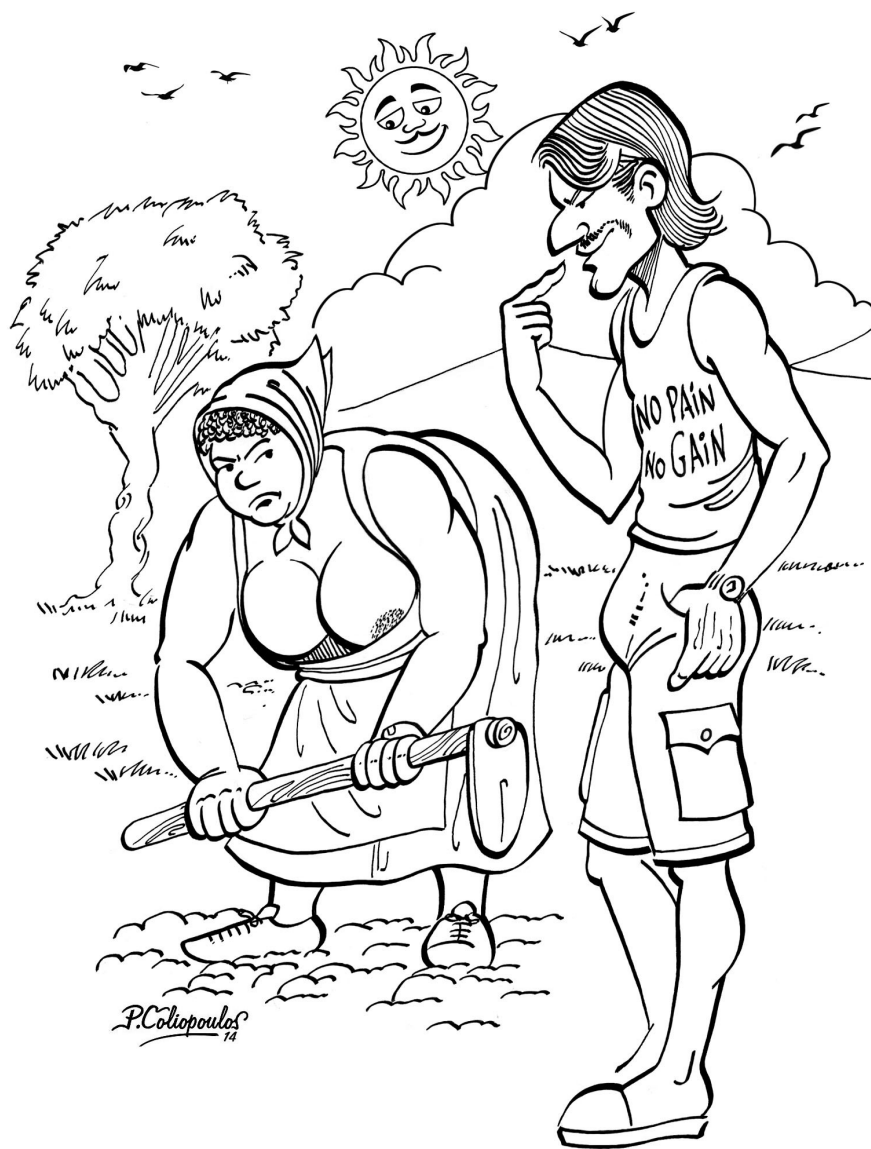
δρέφη από το φυλάκιο, οπότε τα κεφάλια μέσα ξανά και πίσω στη ρουτίνα. Όμως, ρε παιδιά, αυτή τη Γερμανίδα κάπως τη φέρνω βαρέως. Κάτι σαν εκκρεμότητα μου κάνει. Ίσως αν την πάγαινα ξανά να τη διαβάσουν σε κάνα μοναστήρι... Ξέρω ένα καλό τση Οινούσσες.

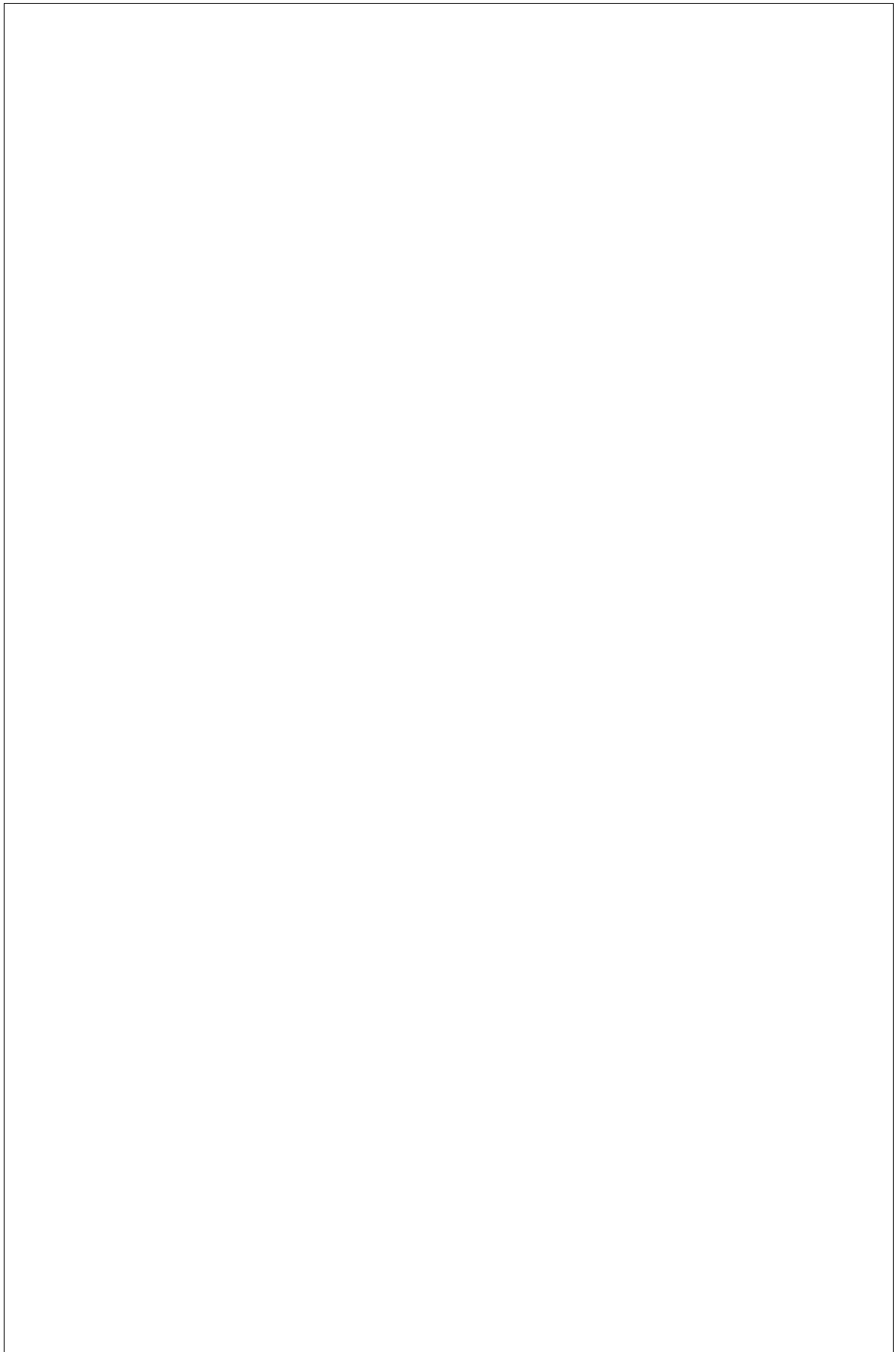
Β' ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

1) Η Κίτσα από τα Τίρανα

Η τζία¹⁸ μου η Φώτω ήτουνε από κείνες τση τζίες που έχουν τα πάντα και δεν δίνουν σε κανέναν τίποτσι. Ούτε του αγγέλου τση νερό, που λέει ο λόγος. Είχε μποστάνια, είχε χωράφια, είχε ελιές, είχε μετόχια, είχε όβολα τση τράπεζες, είχε τον Άη Σπυρίδωνα με τα πασούμια του και μια ζωή μαγκούφα και τσιφούτισσα να πορεύεται μ' ένα μπουκούνι¹⁹ ψωμί και μια χούφτα ελιές θρούμπες, με το ίδιο σκουτί και τα ίδια πατίκια²⁰ που τση είχε κάμει ρεγάλο ο σχωρεμένος ο άντρας τση όταν βασιλέα είχαμε ακόμα τον Παύλο (που τον είχε 'κόνισμα στο σπίτι τση μαζί με τη Φρειδερίκη).

Η τζία Φώτω ζούσε στο χωριό και γύρναγε από λασπουριά σε λασπουριά, με το τσαπί στον ώμο, να σκάψει, ν' ανοίξει τραφιές²¹, να μαζώξει τση ελιές και να κάμει ότι τέλος πάντων κάμουν οι χωριάτες, που ζουν κρυφά από τον φέο, μέχρι να 'ρθει ο Χάρος να τσου κόψει, να 'συχάσουν κι αυτοί, να δούμε κι εμείς οι κληρονόμοι προκοπή και χαίρι.

Εμένα μου είχε, λέει, αδυναμία γιατί, λέει, τση θύμιζα τον μακαρίτη (που δεν αφήκε θήλεο για θήλεο παραπονεμένο, εξ' ου και το παρανόμι που του κολλήσαν στο χωριό:

18 Τζία: η θεία Κερκυραϊστί.

19 Μπουκούνι: κομμάτι Κερκυραϊστί.

20 Πατίκια: παπούτσια Κερκυραϊστί.

21 Τραφιά: το αυλάκι Κερκυραϊστί.

Κόκορης, όπου του 'μεινε και κανείς δεν θυμότουνε πια πώς ήτουνε το όνομά του... Κόκορη τον ξέραν κι έτσι έμεινε στην Ιστορία).

–Φτυστός ο σκατόψυχος ο τζίος σου, ο σχωρεμένος, μου 'λεγε και σταυροκοπιόταν. Φτυστός!

Ο τζίος ήτουνε ένας κοντόχοντρος καραφλός ζουμπάς, μαυριδερός σαν γύφτουλας και κούτσαινε από το ένα ποδάρι, αλλά αφού τση τζίας τση τον θύμιζα μην το κάνουμε κουβέντα. Για να καταλάβεις τι αδυναμία μου είχε, κάθε που πάγαινα να τη δω κι έφευγα μου 'βανε στην τσέπη τότε ένα δεκάριχο, τότε ένα 'κοσάριχο, να πάω να το κάψω στα μπουζούκια.

–Σιγά, ορή τζία, τση 'λεγα. Θα με κακομάθεις με τόσα όβολα!

–Δεν πειράζει, μάτια, μου 'λεγε. Τζόβενο είσαι, αν δεν ξεσκάσεις τώρα τότε θα ξεσκάσεις;

Τι να τση πεις; Ότι ένα δεκάριχο δεν έφτανε να βάλεις μπενζίνα στο μηχανάκι; Μπα, γιατί να την κακοκαρδίσεις τώρα, γριά γυναίκα, και να θύμωνε και να μην σ' άφηνε ούτε φροκάλι, όταν με το καλό πάγαινε ν' ανταμώσει τον τζίο –που μου 'μοιαζε και που σίγουρα θα βάτεψε τίποτσι αγγέλες κει πάνω, στον Παράδεισο.

Τώρα, ήτουνε σε μια δόση που είχα ανέβει τση τζίας Φώτως να λουφάξω, ένεκα που χρώστουνα κάτι φιλά δεξιά-ζερβά και είχαν ξαμοληθεί τα σαΐνια να με ψάχνουν, οπότε αν λούφα και παραλλαγή εδώ πάνω, τέρμα θεού, κι άστους να ψάχνουν. Σάματις αν τα 'χα δεν θα τα 'δυνα; Αλλά τα 'χα; Δεν τα 'χα.

Τότενες ήτουνε λοιπόν που είχε φέρει η τζία καμπόσους Αλβανούς σέμπρους²² να τση σκάψουν τα χωράφια, καθόσον η ίδια γέρασε και δεν τση βαστάγανε τα ποδάρια. Για ένα

22 Σέμπρος: εργάτης γης Κερκυραϊστί.

μπουκούνι ψωμί τσου είχε, τσου φλημένους²³, αλλά αφού είχαν ανάγκη τι να κάμουν; Μεταξύ αυτών και η Κίτσα.

Η Κίτσα έλεγε πως ήτουνε βορειοηπειρώτισσα, όπως ούλοι τσου, αλλά πιο βέρα Αλβανίδα ούτε ο ίδιος ο Χότζας δεν θα μπόρουνε να βρει. Έλεγε επίσης πως είχε σπουδάσει «γιατρέσσα» –ένα μυστήριο πράμα!... όλα τα Αλβανά σπουδαγμένα μας έρχονται και μόνο ξερολιθιές ξέρουν να κάμουν– και ήτουνε, η Κίτσα, από τσου πρώτους που την έχαναν όταν ανοίξαν τα σύνορα. Στα σαρανταφεύγα, γεματούλα μα γεροδεμένη, έπιανε το σκαπάνι και το έστυβε. Την πρόσεξα για τρεις κυρίως λόγους. Ο πρώτος ήτουνε οι βύζοι που κόντευαν να χυθούν απόξω από το τσίτι όπως έσχυβε να σκάψει –κάτι νεροκολόκυθα για βραβείο σε έκθεση μιλάμε! Ο δεύτερος ήτουνε κάτι καπούλια να τ' ανεβείς και να πας ιππασία στον παράδεισο κι ο τρίτος γιατί οι άλλες γυναίκες εδώ γύρω ήτουνε μαύρη συμφορά κι εγώ, ως γνωστόν, άνευ γυναικός κωλύομαι.

Την πέφτω το λοιπόν από δίπλα στην Κίτσα, να 'ούμ', στο φιλικό και στο έτσι και πιάνω γνωριμία. Κύριος όμως! Ούτε χέρι άπλωνα, ούτε υπαινιγμό τση 'καμα, ένεκα που τούτοι εδώ οι ανθρώποι δεν παίρναν από πολλά λόγια κι ούτε την πλάκα καταλάβαιναν, ούτε το χιούμορ, ούτε τίποτσι. Μια σκουντούφλα ένα πράμα και για να σου χαμογελάσουν θα 'πρεπε να τσου πλερώσεις. Άσε που ήτουνε ούλοι τσου δύσπιστοι και υποψιασμένοι ότι κάποιο χουνέρι πας να τσου σκαρώσεις. 'Ντάξει, ρε παιδί μου... τόσα χρόνια Χότζας, τι να περιμένεις;

–Ορή Κίτσα, τη ρωτάω μια μέρα εκεί που 'σκαβε. Καλύτερα με τον Χότζα ή τώρα;

–Με τον Χότζα εγώ ήμανε γιατρέσσα, μου απαντάει τσαπίζοντας σκουντούφλικά (με τα νεροκολόκυθα ν' αναπηδάνε χαρωπά). Τώρα σκάβω χώμα για μια γρια αγράμματη χωριάτα.

23 Φλημένος ή φλιμένος: ο κακόμοιρος Κερκυραϊστής.

–Είσαι όμως ελεύθερη, τση λέω.

–Ελεύθερη να πεινάω, έρχεται η μουτρωμένη απάντηση.

–Και με τον Χότζα, ορή, δεν πεινάγατε; απορώ εγώ.

–Με τον Χότζα όλοι δούλευαν, όλοι έτρωγαν, όλοι είχαν κεραμίδι. Δεν είχες τότενες δικό μου Λούκα να κάθεται ούλη μέρα αραχτός, να πίνει μπύρες και να γλέπει τελεόραση και περιμένει Κίτσα να φέρει λεφτά να του δώσει εκείνού.

–Μπα, είσαι στεφανωμένη, ορή Κίτσα; τση κάνω.

–Είπαμε, Λούκας. Τεμπέλης και χαμένο κορμί. Αυτού-νος βορειοηπειρώτης κανονικός, όχι μαϊμού. Ούλη μέρα αραχτός.

–Και τον ταΐζεις εσύ, ορή Κίτσα, τον λέχρο;

–Τι να κάνει; Αν χωρίσει έρθει οικογένεια από Χει-μάρα, με πιάκει, με κάνει τουλούμι στο ξύλο. Έτσι είναι τα δικά μας τα εθίματα. Μετά πιάκει δική μου οικογένεια αυ-τούς, σφάζει ούλους.

–Οπότεν, μπλέξιμο, λέω.

–Οπότεν σκάψιμο, λέει η Κίτσα κοπανώντας την τσάπα στο ξερόχωμα με μανία.

Από 'δω την έφερνα, από χει την έφερνα την Κίτσα, δεν κατάφερνα να τη μαλακώσω. Αυτή είχε το νου τση στον Χότζα, που τη φρόντιζε μπριχού και στον Λούκα που τση τα 'τρωγε τώρα. Περί το πονηρόν ούτε λόγος, παρ' όλο που στιγμές-στιγμές όλο και κάποια σπιθίτσα έπιανα στα σκουντούφλικά μάτια τση. Είχα επίσης προσέξει ότι από τότες που τση μιλουνα το ντεκολτέ του φουστανιού σαν να 'χε χαμηλώσει κομμάτι –άρα κάτι είχε πιάκει από το εν-διαφέρον μου και μάλλον τση άρεζε.

Μια μέρα τση πετάω μια μικρή σπόντα.

–Ορή Κίτσα, τση κάνω. Το ξέρεις ότι είσαι και πολύ γυναικάρα, άμα λάχει, μανίτσα;

–Το ξέρω, μου αποκρένεται σκουντουφλιασμένη. Όταν ήμανε Τίρανα Χοσπιτάλι γιατρέσσα ούλοι οι γιατροί που ήτουνε στο Κόμμα με δίναν να καταλάβω.

–Περί το πονηρό, ορή Κίτσα; απόρησα εγώ, γιατί δεν ήξερα ότι γέγονταν τέτοια αίσχη και στο Παραπέτασμα.

–Τι να κάνεις; απάντησε μοιρολατρικά η Κίτσα. Αν δεν τσου καθίσεις σε στέλνουν πάνω στα κατσάβραχα να ξεγεννάς προβατίνες.

–Τι θα τράβηξες κι ελόου σου, φλημένη! τση κάνω συμπονετικά.

–Καλά ήτουνε, μου λέει. Από σκάψιμο καλύτερα.

–Δηλαδή, σαν να λέμε σου άρεζε, ορή Κίτσα; τση πετάω.

–Γιατί, ελόου σου σ' αρέζει περισσότερο να σκάβεις; μου 'ρχεται η πλερωμένη απάντηση.

Οπότεν είχαμε ένα σημαντικό στοιχείο εδώ. Συμφωνούσαμε ότι ήτουνε απείρως καλύτερα να βγάνουμε τα μάτια μας από το να τσαπίζουμε το χώμα. Ένα το κρατούμενο.

Με τα πολλά, για να μην τα πολυλογώ, κατάφερα ένα απόγιομα να την ξεμοναχιάσω την Κίτσα μέσα σε κάτι βατσουνιές²⁴.

–Θυμάσαι το Χοσπιτάλι στα Τίρανα, ορή Κίτσα; τση λέω απλώνοντας συγχρόνως επιδέξια τα ξερά μου.

–Θυμάμαι, μου λέει.

–Ε, πες πως είμαι εγώ γιατρός από το Κόμμα και σε φώναξα στο γραφείο μου να συζητήσουμε την πορεία τση υγείας των ασθενών, τση λέω.

24 Βατσουνιές: βάτοι Κερκυραϊστί.

–Εσύ γιατρός; απορεί η Κίτσα.

–Ο ανώτερος, τση λέω. Γιατί, μωρή, δεν σου γεμίζω το μάτι;

Η Κίτσα συμβιβάστηκε.

–Ε, άμα είναι έτσι, καλά, μου λέει και πειθήνια παίρνει θέση ιατρικού συμβουλίου.

Το οποίοιον περάσαμε ούλους τσου φακέλους των ασθενών από εξονυχιστικό έλεγχο και το καταφχαριστηθήκαμε που επιτελέσαμε το χρέος μας στην κοινωνία.

–Να το καθιερώσουμε, τση λέω μετά. Εδώ εμείς επιτελούμε έργο!

–Να το καθιερώσουμε, συμφωνεί και η γιατρέσσα. Πλην όμως, Χοσπιτάλι Τίρανα έδινε έξτρα πριμ για ιατρικές συνεδρίες.

–Ε, να μη χαλάσουμε τότενες τση συνήθειες, τση λέω και τση δίνω ένα πενηντάριχο που είχα στην τσέπη μου.

–Αυτό είναι για μικρή συνεδρία, με πληροφορεί η γιατρέσσα. Μεγάλη συνεδρία, σαν αυτή που είχαμε τώρα, πάει διπλά.

–Ορή Κίτσα, ένα κατοστάρικο δεν παίρνουν ούτε οι Ουκρανέζες, τση κάνω.

–Δεν ξέρω τι κάνουν Ουκρανία, ξέρω τι κάνουν Χοσπιτάλι Τίρανα, έρχεται η αποστομωτική απάντηση τση γιατέσσας.

Τι να 'κανα, έδωκα το πριμ, μη χαλάσουμε τση συνήθειες τση εργατικής τάξης και μας κατηγορούν μετά για κεφαλαιοκράτες, εκμεταλλευτές του μόχθου των λαών.

–Τότενες την άλλη φορά να έχουμε μια μικρή συνεδρία, τση κάνω.

Η Κίτσα για πρώτη φορά μου χάρισε ένα χαμόγελο.

–Μόνο μην ξεκινήσει με μικρή και καταλήξουμε με μεγάλη, μου λέει.

Και ήξερε τι έλεγε η Κίτσα, γιατί την είχα καταβρεί να παίζουμε τση κυρίες κουμπάρες μέσα τση βατσουνιές και ήταν αδύνατο να περιορίσω τση επιστημονικές μας ανταλλαγές στο μίνιμουμ. Δεν έστεκε κι από επαγγελματική άποψη.

Το πρόβλημα ήτουνε πως με τα έξτρα των συσκέψεων και τση υπερωρίες είχα ξεπαραδιαστεί και η γιατρέσσα επ' αυτού ήτουνε αμετακίνητη. Δεν χορηγούσε μπιστιού²⁵.

–Α, οι καλοί λογαριασμοί κάνουν καλούς φίλους, είπε. Άμα αρχίσουμε τα βερεσέ, πάει, το κλείσαμε το μαγαζί.

–Ναι, μανίτσα μου, αλλά πλην όμως υπάρχει στενότητας κεφαλαίων, τση λέω. Κάμε κι εσύ μια μικρή αβαρία.

–Μικρή αβαρία φέρνει μεγάλη αβαρία, μου κάνει η θυμόσοφη. Κι εγώ φτωχή μετανάστρια είμαι. Δεν μπορώ να ζημιώνω.

–Μα καλά, δεν τη βρίσκεις εσύ, ρε παιδάκι μου, μ' όλα αυτά τα κόλπα που κάνουμε; αναφωνώ αγανακτισμένος.

–Εγώ βρίσκω μια χαρά, αλλά βρίσκω καλύτερα όταν πλερώνομαι κόπο μου, μου απαντάει η στυγνή μισθοφόρα.

–Και τώρα τι θα κάνουμε; ξανα-αναφωνώ.

Η Κίτσα το σκέφτηκε.

–Υπάρχει λύση, μου λέει τέλος. Εσύ κάνει δική μου δουλειά, τσάπισμα, κλάδεμα, πότισμα, ελιές, όλα... Εγώ παίρνω μισθό τζιάς σου και κάνει συνεδρία με σένα για κόπος σου. Ε;

Τι να 'κανα, ζόρικες ήτουνε οι εποχές, δεν κοτούσα να ξεμυτίσω κι από το κωλοχώρι, ένεκα εκείνο το χρέος, ήμανε

25 Μπιστιού: επί πιστώσει Κερκυραϊστί.

και τρόπον τινά εξαρτημένος από την επιστημονική συνεργασία που είχα με τη γιατρέσσα... οπότεν έπιακα το τσάπι.

Τσάπιζα εγώ, εισέπραττε η γιατρέσσα, αραχτή και φύχραιμη, ρίχναμε κι από καμιά συνεδρία, όταν δεν ήμανε πτώμα από τη δουλειά κι όλα ωραία και καλά –για την Κίτσα δηλαδή, γιατί εγώ είχα καταντήσει σκιά του εαυτού μου.

Τελικά είδα κι απόειδα, προκοπή δεν γενόταν, έλαβα την απόφαση και πήρα των ομματιών μου να κατεβώ στην Κέρκυρα. Πάω γραμμή και βρίσκω τον μπάρμπα-Τάτση που του χρώστουνα, πριν με βρουν οι μπράβοι του και με τουλουμιάσουν, και του λέω το και το. Σου χρωστάω κάτι όβολα, πλην δεν υπάρχει μία κι αν γένεται να κάμεις λίγη υπεμονή, να δούμε τι θα γένει, να πιάκουμε καμιά άκρη κι έννοια σου, δεν πρόκειται να σ' αφήκω εγώ έτσι.

–Άλλη υπεμονή δεν έχει, μου το ξεκόβει ο αγιογδύτης. Ό,τι υπεμονή ήτουνε να κάμω την έκαμα, τώρα θέλω τον παρά μου.

–Μα, είπαμε, του κάνω. Δεν υπάρχει μία.

–Τότενες να τα βρούμε αλλιώς, μου λέει ο τσιφούτης.

–Α, μπάρμπα-Τάτση, του λέω. Ξηγημένα πράματα. Δεν ξέρω πώς τη γλέπεις τη δουλειά εσύ, πλην εγώ δεν σου κάθομαι. Μιλημένα τιμημένα.

–Τι λε, ορέ σούργελο; γελάει ο μπάρμπα-Τάτσης. Ποιος σε μπιπ ελόου σου, ορέ άχρηστε; Να μου τα δουλέψεις λέω.

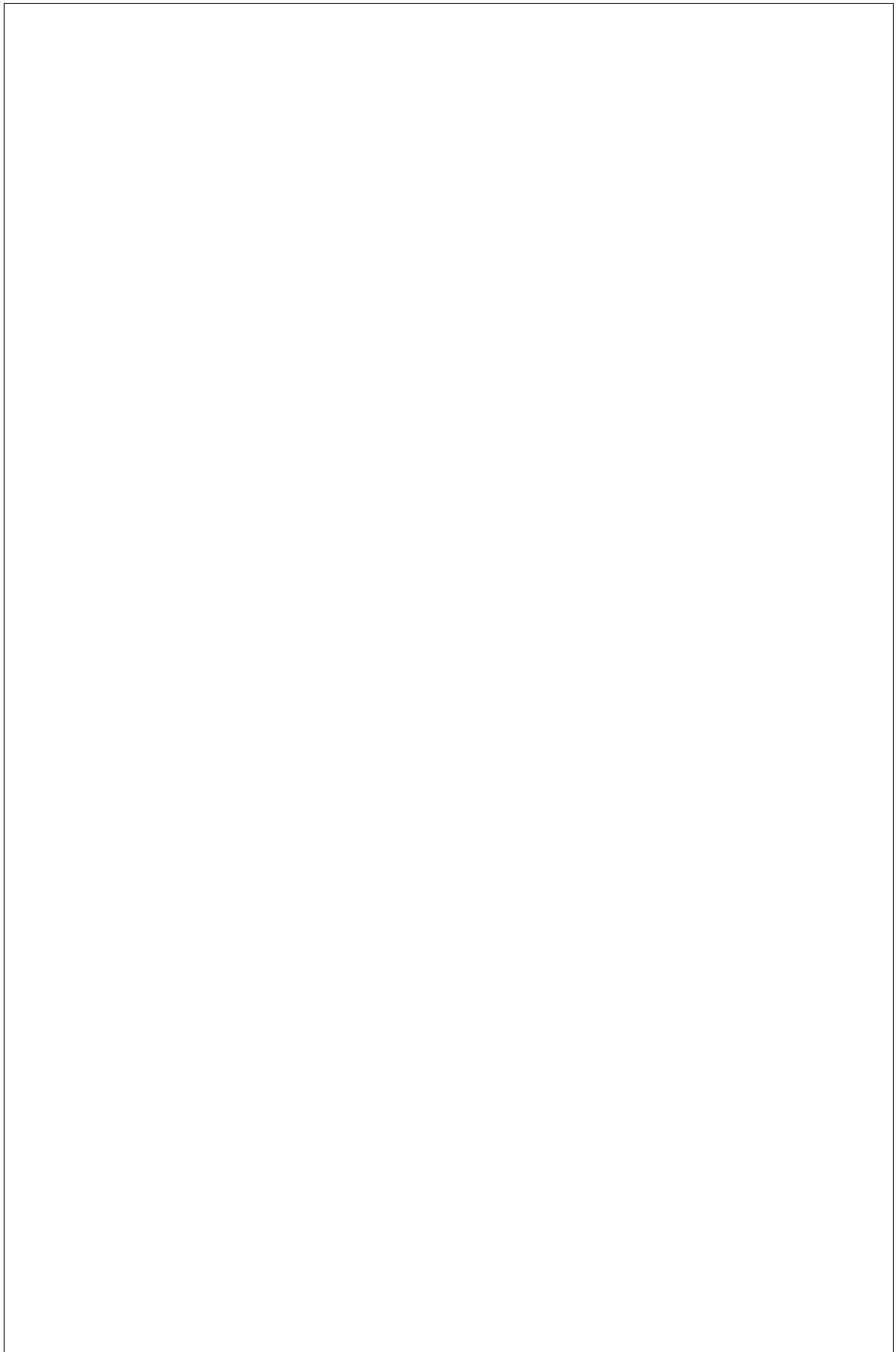
Είχε κάτι μπαρ, κάτι καφετέριες, κάτι φαγάδικα ο μπάρμπα-Τάτσης, 'ντάξει λέω... μια χαρά θα τη γαζώσω κι όλο και κάτι θα μου μένει από τα περμπουάρ.

Όμως ο τσιφούταρος είχε άλλα στο μυαλό του.

–Κάτω στη Λευκίμμη έχω κάτι χτήματα, μου λέει. Παρατημένα είναι, δεν ευκαιρώ ο ίδιος, έχουν πάει κι εκεί που έχουν πάει τα εργατικά, οι Αλβανοί ξύπνησαν κι έχουν απαιτήσεις... Λέω να πας ελόου σου να τα συμμαζώξεις.

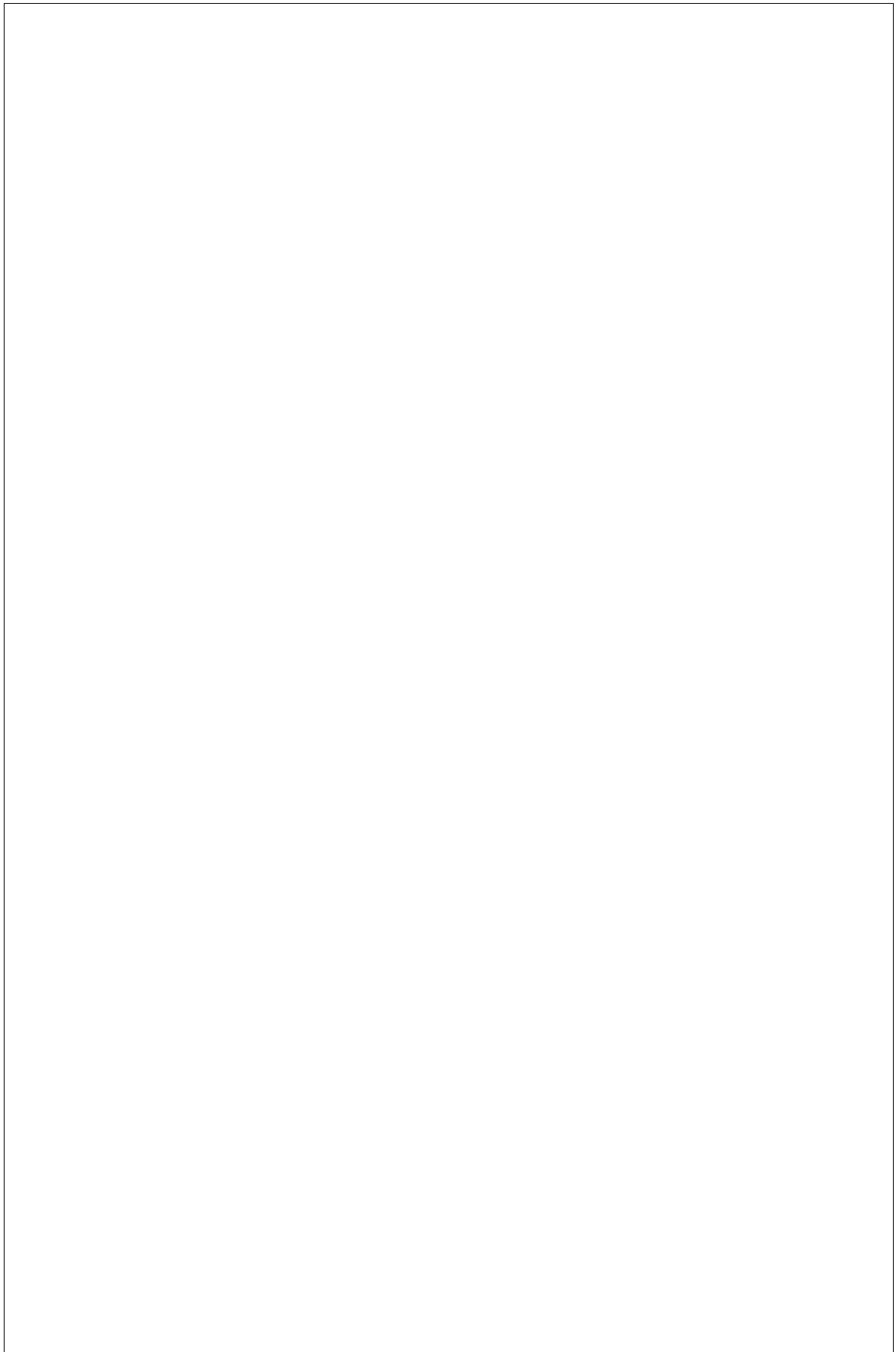
–Τι, μονάχος μου; διαμαρτύρομαι.

–’Ντάξει, θα σου δώκω μια Αλβανέζα θειά από κοντά, να σου μαγερεύει, μου απαντάει ο χουβαρδάς. Είναι μια πρώτης τάξεως κυρία, να ξέρεις. Τότενες, επί Χότζα, ήτουνε αρχιτεκτόνισσα, για να καταλάβεις.

2) Η Κούρβα από τη Βάρνα

Στην Κοζάνη βρέθηκα για μπίζνες. Δηλαδή, εξυπηρέτηση έκαμα στο φιλαράκι μου τον Στάθη —«μεταχειρισμένα ανταλλακτικά άλφα-άλφα»— μιας και βρισκόμασταν χειμώνα καιρό, σε νεκρή εποχή, και οι γελάδες δεν ήτουνε απλώς ισχνές, σούρονονταν κυριολεκτικά στα άγονα λιβάδια, οι κουφάλες.

—Η φτιάξη είναι απλή και τσουλάει από μόνη τση, μου εξήγησε ο Στάθης (μέγας τσάκαλος στην αγορά). Εμείς έχουμε τσου προμηθευτές μας, στην άλλη μεριά των συνόρων, που μας φέρνουν το εμπόρευμα. Οι κακές γλώσσες μπορεί να σου πουν ότι αυτό, το εμπόρευμα μιλάμε, προέρχεται από οχήματα που έχουν τσουρνέψει από εδώ και τα στέλνουν έξωθεν για αποσυναρμολόγηση κι επαναπροώθηση. Αυτά είναι διαδόσεις κακόβουλες και στο κάτω-κάτω εμάς δεν μας πίπτει λόγος ποσώς. Εμάς μας στέλνουν τση νταλίκες από Αλβανία, Σερβία, Βουλγαρία, όλα σε τάξη και με τση σφραγίδες τσου τση ωραίες, τση υπογραφές αρμοδίων κι όλο το χαρτοβασίλειο, σκάμε εμείς το χρήμα ντάγκα... «πόσα θες, ταβάριτς;»... «τόσα»... «πάρτα και σε καλή μεριά». Περιλαβαίνουμε το εμπόρευμα, το φορτώνουμε σε νταλίκες δικές μας, μαζί με κρέατα, σιτηρά, τυριά και άλλα εσπεριδοειδή —όλα στο νόμιμο και το εντάξει— και η μπίζνα έχει επιτελεστεί στο κυριλέ και το μη μου άπτου. Αντιλαβού;

–Γιατί να ξαναφορτώνουμε νταλίκες και να μη στέλνουμε κείνες που μας έρχονται απόξω έτοιμες; απόρησα εγώ.

Ο Στάθης χαμογέλασε.

–Καθόσον η συμφωνία με τση Αρχές μέχρι Βόρεια Ελλάδα καλύπτει, ρε δικέ μου, μου λέει. Μετά χρειάζονται άλλοι ελιγμοί, άλλα έξοδα και δεν συμφέρει, ενώ έτσι... κύριοι! Άπαξες και δει νούμερο από Τίρανα, Σόφια, Βελιγράδι ο δικός μας ο πολισμάνος μπορεί να το ψάξει. Από ένα χαρτζηλίκι περιμένουν τα παιδιά... Ενώ τον δικόνε μας τι να τον κάμει; Ήδη του τα 'χει πάρει στις συμφωνίες με το αφεντικό. Οπότε «περάστε ελεύθερα, καλό ταξίδι και να οδηγάτε προσεκτικά». Αντιλαβού;

Πολύπλοκο μου φαινότουνε, αλλά σάματι θα το 'καμα επάγγελμα για να το καταλάβω; Εγώ μια αρπαχτή έχω, ίσα για να περάσω αξιοπρεπώς τσου χαλεπούς αυτούς καιρούς που βιώνουμε.

Ο Στάθης μου 'βαλε στο χέρι ένα μασούρι ευρώπουλα.

–Λάβε μια δεκαπενταρού, μου λέει. Για τση πλεωμής – όλα κανονισμένα– και για τα έξοδα κινήσεως. Τσίμα-τσίμα τα υπολόγισα και μην πας να κάμεις καμιά στραβή γιατί θα σε πιάκω.

–Τόσα λεφτά! φρικάρω εγώ. Κι αν τα χάσω; Αν με ληστέψουν τίποτσι λιγούρια αλλοδαποί; Γιατί δεν τα στέλνεις με την τράπεζα να κάνω τραβηχτική ο ίδιος εκεί πέρα;

Ο Στάθης ξαναματαγέλασε.

–Είδες, ρε, που είσαι αγαθός; μου κάνει. Αφήνουμε, ρε δικέ μου, ίχνη σε τέτοιες δουλειές; Το καλό που σου θέλω... μην τα χάσεις. Χάσε το πουλί σου, αλλά αυτά μην τα χάσεις. Βάλτα τση κάλτσες, βάλτα στο σώβρακο, βάλτα όπου θες, αλλά μην έρθεις να μου πεις μα... μου... και τέτοια σάπια γιατί θα στεναχωρεθώ και θα 'χουμε κακά ξεμπερδέματα.

Με το ΚΤΕΛ ανέβηκα στην Κοζάνη, για οικονομία στα «έξοδα κινήσεως» κι εκεί με περίμενε ο Σούλης ο Μπόσικος, ο άνθρωπος του Στάθη και διαμεσολαβητής στη μπίζνα.

“Ο Μπόσικος είναι μέγας αλεπουδιάρης” με είχε πληροφορήσει ο Στάθης. “Δεν είναι να του εμπιστεύεται κανείς ούτε κουβαρίστρα, αλλά πλην όμως στη δουλειά του είναι τζιμάνι. Γνωρίζει προσώπατα και πράματα και ξέρει ν’ αποφεύγει τση κακοτοπιές. Αλλά... σου επαναλαμβάνω... αλεπουδιάρης. Έτσι κι αποκοιμηθείς λίγο, σ’ έριξε”.

Ο Μπόσικος ήτουνε όπως τον περιέγραψε ο Στάθης. Μια ματιά να του ’ριχνες κι έτρεχες να βρεις παπά για ευχέλαιο. «Επιχειρηματίας» έλεγε –είχε κάτι αντιπροσωπείες για ξεκάρφωμα– αλλά στην ουσία η κύρια ενασχόλησή του ήτουνε με κόλπα του τύπου του δικού μας. Κι όπως κατάλαβα εμείς δεν ημάστενε οι μοναδικοί του πελάτες.

–Υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα, με πληροφόρησε ο αλεπουδιάρης μόλις έφτακα. Η νταλίκια που περιμέναμε γι’ απόψε έχει μια άλφα καθυστέρηση, ένεκα ζημιά, λέει, στο ημιαξόνιο κατά Αλβανία μεριά. Το οποίο, αύριο βραδάκι με το καλό και να δούμε...

Μια μέρα καθυστέρηση σ’ αυτό το τέρμα θεού δεν ήτουνε παίξε-γέλασε, αλλά τι να ’καμα; Έπιακα το λοιπόν δωμάτιο στο ξενοδοχείο που με πήγε συστημένο ο αντιπρόσωπος για να περιμένω.

–Στο μεταξύ πρέπει να ικανοποιήσουμε τα παιδιά τα δικά μας στην πολιτσία ώστε να κοιτάνε από την άλλη μεριά όταν γίνει η σκάντζα, με πληροφορεί ο δικός μας άνθρωπος. Θα σου είπε σχετικά ο Στάθης.

Ο Στάθης δεν μου είχε πει, αλλά δεν γενόταν να μας περάσουν τα βλαχαδερά για άσχετους, οπότεν κούνησα το κεφάλι.

–Είμαι εν γνώσει, του κάνω. Για τι νούμερο μιλάμε;

–Ίσαμε μια χιλιαρού είναι καλά, με ενημέρωσε ο Μπόσικος.

Το οποίον έφυγε το πρώτο χιλιάρικο από το μασούρι υπέρ αποκατάστασης σεισμοπλήκτων των Σωμάτων Ασφαλείας.

–Υπάρχουν και τα παιδιά του Τελωνείου, μου εξηγεί ο Μπόσικος καθώς τσέπωνε την πρώτη παρτίδα.

–Τουτέστιν;

–Ε, να μην πούμε άλλη μια χιλιαρού; Δεν σ’ ενημέρωσε ο Στάθης;

Την τυφλαμάρα του με είχε ενημερώσει ο Στάθης, αλλά υπέθεσα πως κι αυτό είχε υπολογιστεί στα τρέχοντα έξοδα –καθόσον δεν διακινούσαμε και τίποτσι γλυφιτζούρια. Δεύτερο χιλιάρικο στην τσέπη του Μπόσικου.

–Είναι και το πάρκινγκ, μου κάνει.

–Το πάρκινγκ τι; εξανίσταμαι εγώ.

–Πώς θα γίνει η σκάντζα; μου κάνει ο δικός μας άνθρωπος. Να βρούμε κάνα διάολο από κανέναν αδιάκριτο;

–Μη μου πεις για χιλιαρού γιατί θα σε δαγκώσω, τον προειδοποιώ βγάνοντας ξανά το μασούρι.

–Όχι μωρέ, γελάει ο αλεπουδιάρης. Με μια πεντακοσαρού καθαρίσαμε.

–Κι εδώ σταματάμε, τον προειδοποιώ.

Ο αλεπουδιάρης με κοίταξε έκπληκτος.

–Τι σταματάμε; μου κάνει. Τώρα μόλις αρχίσαμε. Αυτά είναι τα παράπλευρα. Δεν σου ’πε ο Στάθης;

–Για πε..., του λέω συνοφρυωμένος.

–Την προμήθειά μου;

–Πόσο;

–Τρία τεμάχια και είναι φιλική τιμή, απάντησε ο αντιπρόσωπος. Ξέρει ο Στάθης.

Αφού ήξερε ο Στάθης του μέτρησα άλλα τρία χιλιάρια.

–Κι ο Φόντας; μου κάνει ο Μπόσικος όπως ετοιμαζόμουν να ξαναβάλω το μασούρι στο σώβραχο.

–Ποιος είναι ο Φόντας;

–Δεν είναι ο νταλικιέρης που θα μας κάμει την εξυπηρέτηση; μου λέει ο τυπάκος απορημένος από την τόση μου άγνοια.

Το οποίο, άλλη μια πεντακοσαρού και ήδη είχαμε φτάσει τα έξι τεμάχια πριν δούμε καν το εμπόρευμα.

–Εδώ σταματάμε, λέω του αλεπουδιάρη αυστηρά.

–Και η προκαταβολή στον Αλβανό; απορεί αυτός. Δεν σου 'πε ο Στάθης; Σκάμε τα μισά μπροστά και τ' άλλα μισά άμα τη παραλαβή. Έτσι γίνεται η δουλειά εξαπανέκαθεν.

–Το οποίον;

–Τέσσερα κολλαριστά, μου εξηγεί ο σαΐνης. Οχτώ είναι η παραγγελία, τέσσερα μπροστά και...

–Κομμένη, τον σταματάω. Φέρε τον Αλβανό να του τα δώκω ο ίδιος.

–Αμ, δεν γίνεται, μου λέει ο Μπόσικος. Ένεκα που οι άνθρωποι φυλάγονται. Μόνο με μένα μιλάνε. Έχουμε να κάνουμε μ' επαγγελματίες, όχι με τίποτσι τσουτσέκια.

Το μασούρι είχε αδυνατίσει ανησυχητικά, αλλά αφού αυτή ήτουνε η διαδικασία τι να 'καμα;

–Τέρμα, του λέω, αφού του μέτρησα τα τέσσερα τεμάχια. Ούτε δεκάρα παραπάνω.

–'Ντάξει, ρε παιδί μου, πώς κάνεις έτσι; γέλασε ο Μπόσικος. Αφόσον έτσι γίνονται αυτές οι δουλειές... Τι, πρωτάρεις ειμάστενε;

Δεν ξέρω τι ειμάστενε, αλλά είχα αρχίσει ν' ανησυχώ.

—Απόψε, δικέ μου, θα σε προβαδίσω²⁶ στα ωραία και τα πονηρά, μου αναγγέλλει ο δικός μας άνθρωπος τσεπώνοντας τα τελευταία χαρτονομίσματα. Για να μη νομίζετε εσείς οι πρωτευουσιάνοι ότι εμείς εδώ ζάμε κρυφά από τον θεό... 'Τοιμάσου για μεγαλεία.

★ ★ ★

Τα μεγαλεία στα οποία αναφερόταν ο Μπόσικος είχαν να κάνουν μ' ένα κωλάδικο βήτα κατηγορίας, απ' αυτά που αφθονούν στην Ελληνική Επαρχία και που έφερε τον μεγαλειώδη τίτλο «*BALKAN PALACE*». Ήταν ένα μισοχτιστό-μισολυόμενο εξάμβλωμα όξω από την πόλη, που αν κρίνουμε από τση ρόδες που ήτουνε παρκαρισμένες απόξω, μάζωνε κάθε βράδυ κόσμο και κοσμάκη.

—Το ενφάν γκατέ τση Κοζάνης, μου εξήγησε ο Μπόσικος με περηφάνεια. Εδώ μπορείς να βρεις από γιατρούς κι επιχειρηματίες μέχρι τυροπιτάδες και γύφτουλες. Τα πάντα όλα.

Το «πρόγραμμα» άσε... Καλύτερα να μην το συζητήσουμε. Άλλωστε, ρε παιδί μου, δεν ήρθαμε και στο Μέγαρο... Το πρόβλημα όμως ήτουνε ο ήχος, που έτσι φτηνιάρικα και στο γόνατο που το 'χαν στήσει, ήτουνε χειρότερος κι από το φεστιβάλ τση ΚΝΕ. Αλλά, θα μου πεις, σάματι θα γενόταν εδώ καμιά ηχογράφηση για τη Ντόϋτσε Γκράμφοφ; Κωλάδικο ήτουνε το κατάστημα κι ως τοιούτο θα το κρίνουμε. Κι εδώ τέρμα η γκρίνια, γιατί οφείλουμε να ομολογήσουμε πως η διεύθυνση δεν είχε φεισθεί κόπων κι εξόδων προκειμένου να εξασφαλίσει για την εκλεκτή πελατεία τση έναν Γαλαξία από τα ανώτερα μανούλια που κυκλοφορούσαν στην αγορά με προέλευση από τα διαλυμένα κράτη του τέως υπαρκτού —μη χέσω!— σοσιαλισμού!

Βουλγάρες, Σέρβες, Ρουμάνες, μέχρι κι Αλβανίδες...

²⁶ Προβαδών: περπατώ Κερκυραϊστί.

απ' ούλα είχε ο μπαχτσές και για ούλα τα γούστα και βάλαντια. Με το που καθόσανε και παράγγελνες το πιοτί (καλά, μιλάμε για μπόμπες να σου πέφτει το μαλλί!), τσάαακ, έσκαγε από δίπλα το πλάσμα με κείνο το φιλόξενο χαμόγελο και την προσφώνηση «Αγκόρι, με κεράσεις ποτό;». Όπου εσύ βεβαίως δεχόσανε μετά χαράς κι έτσι αρχίνιζε το νταβαντούρι με ό,τι ήθελε προκύψει, καθόσον το αφεντικό είχε ανοιχτό μυαλό και δεν έβανε όρια και κανονισμούς στα κορίτσια.

Εμένα το λοιπόν ο καλός θεούλης μου 'στειλε ένα μαγουλομάνουλο ούλο στροφές και καμπύλες, από Βάρνα μεριά, λέει, ονόματι Κούρβα.

Με το που με είδε το αλλοδαπό, μιλάμε, καλά, έπαθε την πλάκα του το παιδί!

–Τι παίνταρος είσαι εσύ, μανάρι μ'! μου κάνει αποσβολωμένη.

–Καλά, τση λέω εγώ ετοιμόλογα. Και πού να δεις και τ' άλλα, που δεν φαίνονται!

Γέλασε το πλάσμα και θρονιάστηκε θαρρετά στα γόνατά μου –έτσι, μιλάμε, στην ψύχρα!

–'Ντάξει, μου λέει. Τα το ντιαπιστώσουμε κι αυτό. Ντε νάϊτ ιζ γιάνγκ.

–Ξέρεις και ιγγλέζικα, ορή; θαυμάζω εγώ την ευρυσμία τση αλλοδαπίτσας.

–Γιατί, ντεν σου γκεμίζει μάτι; απαντάει εκείνη. Εγκώ τρία πανεπιστήμιος έβγκαλα πατρίντα μου και Ρουσία.

–Έχουμε να κάνουμε το οποίοι με επιστήμονα! θαύμαξα εγώ (ενθυμούμενος συγχρόνως και το κάζο με την Αλβανίδα «γιατρέσσα»).

–Όλα κορίτσι εντώ πουλύ μορφωνένος, με πληροφορεί η Βουλγάρα. Εγκώ όμως το νούμερο ούνο.

Παράγγειλε το λοιπόν η μορφωμένη πιοτί «από το δικό τση», φέρνει το γκαρσόνι «σαμπάνια» σε ποτήρι, δήθεν... λεμοναδίτσα του θεού δηλαδή που χρεώνεται στα ψώνια για Ντομ Περινιόν... Τον σταματάω εγώ –περπατημένο παιδί... μη μας πιάκουν κώτσους οι καράβλαχοι...

–Στάκα, του κάνω. Να δοκιμάσω.

Μπερδεύεται ο παπιονάτος... Δεν το περίμενε κάτι τέτοιο.

–Μα..., μου κάνει χλωμιάζοντας. Είναι για το κορίτσι...

–Και θα του δώσουμε του κοριτσιού ότι να 'ναι; του λέω εγώ. Μπορεί το πιοτί να έχει ξεθυμάνει.

Ζορίζεται ο έτσι.

–Μα... απαγορεύεται οι πελάτες να δοκιμάζουν τα πιοτά των κοριτσιών, μου λέει.

–Μπα; του λέω. Υπάρχει απαγόρευση εκ της Αστυνομίας και δεν το ξέραμε;

–Μα...

–'Η το δοκιμάζουμε ή το παίρνεις πίσω, του το ξεκόβω.

Εντωμεταξύ είχε πλησιάσει κι ο «μαιοτρ», ένα γομάρι ίσαμε μια ντουλάπα τρίφυλλη.

–Υπάρχει πρόβλημα; ρωτάει ευγενικά.

–Ο κύριος θέλει να δοκιμάσει το πιοτί τση κοπελός, τον πληροφορεί κάθιδρος ο παπιονάκιας.

–Δεν του είπες ότι απαγορεύεται; ρωτάει υπομονετικά ο ντουλάπας.

–Του είπα και μου είπε κάτι περί Αστυνομία, με καρφώνει ο γκαρσόνης.

–Γιατί κύριος; μου κάνει ο «μαιοτρ». Σας βρήσαμε εμείς; Εδώ ήρθαμε να διασκεδάσουμε, όχι να μαλώσουμε.

–Είναι ξένος, χαμουτζής, επεμβαίνει ο Μπόσικος. Δεν ξέρει ο άνθρωπος.

–Αμ έτσι πε μου, λέει ο ντουλάπας.

Και γυρίζοντας στον παπιονάκια.

–Πάγαινε, ορέ, να φέρεις μια μπουκάλα σαμπάνια... από την καλή και να την ανοίξεις μπροστά στον κύριο, τον διατάζει.

‘Οχι τίποτσι άλλο, αλλά μην μας πιάκουν κοροΐδο τα βλαχαδερά! Πάει κι έρχεται το λοιπόν ο γκαρσόνης, ανοίγει τη μπουκάλα, όλα ωραία και καλά και σερβίρει το μωρό, που είχε μείνει έκθαμβο πια!

–Ντεν είσαι μόνο παινταράς, μου κάνει. Είσαι και περπατημένος παιντί. Μου αρέζεις.

–Κι ελόου σου μια χαρά είσαι, μανίτσα, τση κάνω χουφτώνοντας επιδέξια το προσφερόμενο μπουτάκι.

–Εμείς περάσουμε καλά, μου δηλώνει η λαθρομετανάστρια.

–Περνάμε κιόλας, μωρό, τση λέω.

Για να μην τα πολυλογούμε ήπιαμε τση μπόμπες μας, είπαμε τα δικά μας, ψαχουλευτήκαμε και αρμοδίως (μιλάμε εδώ για μεγάλη επιστήμονα, μάγκα μου!), ήρθαμε στο κέφι, ρίξαμε και τση βόλτες μας, σπάσαμε και το πιατικό μας... Αποκτήσαμε μια κάποια οικειότητα.

Μου είπε για την οικογένεια που είχε αφήκει πίσω στη Βάρνα, η μάμα άρρωστη, ο πάπας άνεργος, τέσσερα αδέρφια στο σχολείο, ούλοι να περιμένουν από κείνη... Συγκινήθηκα... βγάνω μια πεντακοσαρού από το ασθενικό μασούρι και τση το χώνω με τρόπο στο σορτσάκι.

–Αυτό το καντιντίς να το στείλεις στη μάμα και τον πάπα σου, από την πάρτη μου, τση λέω.

–Μα ντεν είναι σωστό... ντρέπομαι, μου λέει το ευαίσθητο πλάσμα.

–Επιμένω, τση λέω και πάμε για άλλα.

Εντωμεταξύ ο Μπόσικος την είχε κάνει με τη δικιά του, μια Σέρβα δίμετρη, κι έτσι το πεδίο ήτουνε τελείως ελεύθερο.

–Δεν πάμε κι εμείς κάπου πιο ήσυχα; τση προτείνω.

–Κανονικά δεν επιτρέπεται φεύγουμε με πελάτηδοι, με πληροφορεί το πλάσμα. Αλλά εγώ μιλήσει αφεντικό και μ’ αφήκει.

Πάει το λοιπόν κι έρχεται όλη χαμόγελα.

–’Ντάξει, μου λέει. Αφεντικό είπε οκέϋ.

Έρχεται κι η λυπητερή... ευρά χιλιάδες δύο και κάτι φιλά... Καράφλιασα! Αλλά όπως ήμανε περικυκλωμένος από τρεις χτιστούς με παπιόν –και τον «μαιτρ»– δεν σήκωνε να πιάχω κουβέντα, ήμανε και λιώμα από τση μπόμπες... έσκασα τα όβολα –’ντάξει, αύριο θα μου ’σκαγε ο Μπόσικος τα μισά από το μερίδιό του... ίσα που θα φτάναν να ξωφλήσουμε την παραγγελία τα ανταλλακτικά– παίρνω την Κούρβα αγκαζέ και την κάνουμε για το ξενοδοχείο, όπου για μια ακόμη φορά η ελληνική λεβεντιά έδωκε ένα μάθημα ανδρείας τσου Βούργαρους κομιτατζήδες τση λεπτομέρειες του οποίου σεμνύνομαι να παραθέσω για λόγους μετριοφροσύνης και λογοκρισίας. Το μόνο που μπορώ να σε διαβεβαιώσω είναι πως η λεγόμενη από τον Βορρά είπε τον δεσπότη Παναγιώτη –και πάλι ήπια το θέτω.

Και δεν ξέρω τι λένε οι λαϊκοί μύθοι –των άσχετων– για τση φλογερές Σπανιόλες και Ιταλίδες (άσε, τση είδαμε από κοντά και πουντιάσαμε), αλλά κείνο που έχω να πω εγώ είναι ότι τίποτσι δεν συγκρίνεται με το ταμπεραμέντο των κομιτατζούδων. Μιλάμε φωτιά στα τόπια, δικέ μου! Το ολοκαύτωμα του Αρκαδίου! Η πυρπόληση τση τούρκικης ναυαρχίδας από τον Κανάρη! Και λίγα που λέω. Κι εντάξει, ρε παιδί μου, δεν λέω... παίζει ρόλο και ο μάστο-

ρης, αλλά να 'χει και το κατάλληλο υλικό, αλλιώς η πολυκατοικία θα βγει καλύβα του Καραγκιόζη και με την πρώτη βρόχα θα σωριαστεί. Μιλάμε, το made in Bulgaria... και γαμώ τα προϊόντα (κυριολεκτικά).

★ ★ ★

Ξύπνησα το άλλο πρωί από το τηλεφώνημα του Μπόσικου, να μου πει πως το εμπόρευμα όπου να 'ταν έφτανε κι ότι ο δικός μας, ο Φόντας, ήτουνε έτοιμος να φορτώσει.

Ντύνομαι και κατεβαίνω κάτω ίσα που ο Αλβανός μουβράριζε το όχημα στο πάρκινγκ, δίπλα σε κείνο του Φόντα, για να γένει η σκάτζα.

Πιάνω τον Μπόσικο και του ξηγιέμαι τσίλικα.

—Πίψε, του λέω, το μερίδιό σου από ψες το βράδυ, ένεκα που την έκαμες με ελαφρά πηδηματάκια και μ' άφηκες να βγάλω το φίδι από την τρούπα.

—Πόσο ήτουνε η λυπητερή; ρωτάει αυτούνος.

Του λέω κι ο τυπάκος βάνει τα γέλια.

—Σε πιάκαν κώτσο και σε γδύσανε, μου λέει.

—Πίψε εσύ τα δικά σου και τα κουβεντιάζουμε αυτά αργότερα, του αγριεύω.

—Εγώ τι ήπια, ο άχαρος; Ένα ουίσκυ με το ζόρι, μου κάνει.

Βάνει το χέρι στην τσέπη και βγάνει ένα πενηντάρι.

—Τσάκω το, και σε καλή μεριά, μου λέει.

Θα του 'λεγα εγώ του λέχρου, αλλά ας όψεται που ήτουνε οι σωφεράτζες που περίμεναν κι έκαναν χάζι. Πάω στον Αλβανό...

—Έχεις λαμβάνειν πόσα ελόου σου; τον ρωτάω.

–Τέσσερα κολλαριστά, μου απαντάει εκείνος.

–Δεν φτάνουν, λέω του Μπόσικου. Με τούτα και με κείνα μου 'χουν μείνει δυόμιση και κάτι ψηλά.

Στραβομουτσουνιάζει ο Μπόσικος.

–'Ντάξει, μου λέει. Τα βάνω εγώ τα υπόλοιπα και χρεώνω Στάθη, μη χαλάσει η δουλειά.

Πάω να βγάλω το μασούρι εγώ... Πουθενά το μασούρι! Ψάχνομαι από 'δω... από κει... Τίποτσι! Μόνο ένα σημείωμα βρήκα στην τσέπη μου που έλεγε: «Thanks!». Δεν χρειαζόμανε δίπλωμα ψυχολογίας για να καταλάβω τι γένηκε...

Μια και δυο καβαλάμε το Audi του Μπόσικου και γραμμή φουλαριστοί στο «*BALKAN PALACE*», όπου ο ντουλάπας «μαιτρ» μας πληροφορήσε ότι η Κούρβα έφυγε να πάει να δει τη μάμα τση στη Βουλγαρία.

Τώρα;

–Τώρα την πούτσισες, μου λέει ο Μπόσικος.

Κι όχι τίποτσι άλλο αλλά ποιος ακούει τον Στάθη που είναι και άτομο οξύθυμο!

–Πλην... μπορεί να υπάρχει κάποια λύση, ξαναλέει σκεφτικά ο Στάθης.

–Τουτέστιν;

–Βάνω το ποσό ο ίδιος, μου κάνει.

Και τον είχα παρεξηγήσει τον άνθρωπο! Να όμως που αποδεικνυόταν τσίλικο και ωραίο αντράκι.

–Αδερφέ μου, με σώνεις! του λέω.

–Ναι, αλλά πώς θα με ξεπλερώσεις; ρωτάει ο Μπόσικος. Τέσσερα κολλαριστά είναι αυτά... Δεν είναι μαρουλόφυλλα.

–Να σου δουλέψω, προτείνω εγώ (που καιγόμανε).
Ο Μπόσικος το σκέφτηκε.
–Δίπλωμα επαγγελματικό έχουμε; ρωτάει.
–Έχουμε, απαντάω (το είχα βγάλει στο στρατό για μια δύσκολη ώρα και νά που χρειάστηκε!).
–Νταλίκα οδηγάς; με ρωτάει.
–Οδήγησα Ρέο στο στρατό, του λέω.
–’Ντάξει, παρεμφερές, μου λέει ο Μπόσικος.
Και μου εξηγεί πως υπάρχει μια δουλειά... ένα φόρτωμα φρούτα για Κροατία όπου θα παραδώσω, λέει, και θα φορτώσω για Κόσοβο.
–Φρούτα πάλι; ρωτάω.
–’Οχι, μου κάνει. Ανταλλακτικά.
–Συνήθως μας τα στέλνουν, δεν τους στέλνουμε, παρατηρώ υποψιασμένος.
–Αυτά είναι ειδικά εξαρτήματα, μου εξηγεί ο αλεπουδιάρης.
–Και πού τα παραδίνω;
–Στον UCK.
Ωχ!
–Δηλαδή;
–Δεν έχει δηλαδή... Είσαι ή δεν είσαι;
Τι να ’καμα; Ανάθεμα στο «*BALKAN PALACE*» και τση Βουλγάρες του!
–Από Κόσοβο θα φορτώσεις ανταλλακτικά και θα τα φέρεις εδωπά, μου εξηγεί ο αντιπρόσωπος του Στάθη.
–Πάλι «ανταλλακτικά»;

–Αυτά είναι κανονικά, όχι σαν εκείνα που θα φορτώσεις στην Κροατία, μου λέει. Μη βρούμε και κάνα διάλογο στα καλά του καθουμένου!

–Κι αν με πιάκουν;

–Αν σε πιάκουν έχασες, παραδέχεται ο Μπόσικος. Αλλά έτσι κι αλλιώς χαμένος δεν είσαι;

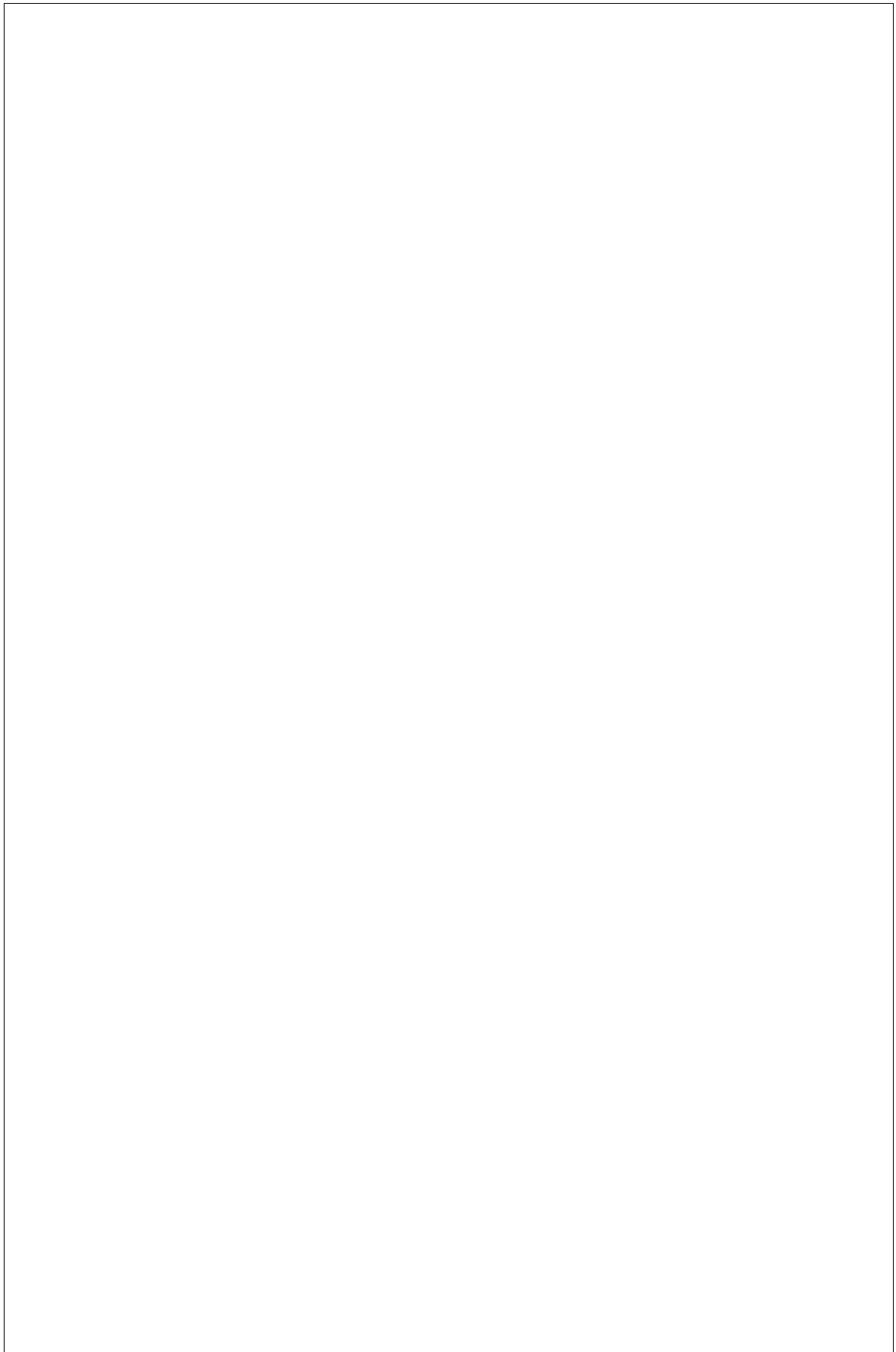
–Και καθαρίζουμε; ρωτάω.

–Δυο-τρία ταξιδάκια και ειμάστενε νέτοι, με διαβειώννει ο δικός μας άνθρωπος. Και θα σου μείνει και καντιντίς για τα τσιγάρα σου, που λέει ο λόγος.

«Ου μπλέξεις» δεν λέει η εντολή; Αλλά χαλάλι τση. Η Κούρβα από τη Βάρνα την άξιζε την ταλαιπωρία –και τα όβολα, να λέμε του στραβού το δίκιο, τα κέρδισε επάξια.

3) Η Μπούμπα από την Πράγα

Έχοντας ξεχρεώσει τον Μπόσικο που με είχε «διευκολύνει» να μην βρεθώ εκτεθειμένος με τον Στάθη κι έχουμε άλλου είδους ντράβαλα βρέθηκα πάλι πανί με πανί, αφού το «καντιντίς» που θα μου άφηνε αυτή η περιπέτεια ήτουνε ένα εικοσάρι που μου 'χωσε γενναιόδωρα ο αλεπουδιάρης στο τσεπάκι.

Οπότεν ούτε σκέψη για εισιτήρια ΚΤΕΛ και τέτοια. Μόνο με ωτοστόπ θα γενόταν η δουλειά. Πάω το λοιπόν στο πάρκινγκ για τση νταλίκες, ρωτάω, παρακαλάω... βρε αμάν... κανείς δεν μ' έπαιρνε. Με τα πολλά ένας συνάδελφος με λυπήθηκε.

—Κοίτα, αδερφέ, μου κάνει. Από εδώ κανείς δεν θα σε πάρει, ένεκα που κάνει έλεγχο η Αστυνομία. Πάρτο ποδαράτα μέχρι το βενζινάδικο, δυο-τρία χιλιόμετρα όξω από την πόλη, όπου σταματάνε να φουλάρουν τα παιδιά που 'ρχονται απόξω και κάποιος χριστιανός μπορεί να κάνει το ψυχικό.

Τι να κάμω, έβανα κι εγώ τα πόδια στον ώμο και κούτσα-κούτσα, κουβαλώντας τη samsonite που τση είχαν σπάσει τα ροδάκια, πήρα τον δρόμο για το βενζινάδικο. Αλλά πάγαινα, πάγαινα και βενζινάδικο δεν έγλεπα. Έχαμα κι ωτοστόπ συγχρόνως βέβαια, αλλά σιγά μη σταματούσαν οι φουλαριστοί! Μόνο ένας γύφτος μ' ένα Datsun

γιομάτο καρπούζια στάθηκε, πλην ζητούσε ένα 'κοσάριχο για να με πάει μέχρι το επόμενο χωριό, ο αθεόφοβος!

Πρωί ξεκίνησα, έφτακε το μεσημέρι κι εγώ ακόμα πάγαινα. Τέλος, κατά τση τέσσερις ώρες, φτάνω σ' ένα σουβλατζήδικο - φαγάδικο - καφενείο στη μέση μιλάμε του πουθενά!

Δυο-τρία φορτηγά ήτουνε αραγμένα απόζω και μια τεράστια τσέχικη νταλίκια. Κάθομαι και περιμένω. Ο πρώτος φορτηγατζής που ήρθε, όταν του 'πα να με πάρει μόνο που δεν μ' έφτυσε.

—Άει πάαινε από 'δω, ρε, μου πέταξε και μην τον είδατε.

Ο δεύτερος, όπως ο γύφτουλας, ήθελε ναύλο να με κατεβάσει, λέει, στην Ελασσόνα. Στον τρίτο όμως στάθηκα τυχερός. Ήτουνε, λέμε, μια γιγαντοτεράστια, απ' εφτούνες που μόνο στην Κεντρική Ευρώπη συναντάς κι εκεί στις πιο ζόρικες συνοικίες, με κάτι μπρατσάρες δυο φορές σαν τον Ράμπο και μπούτια σαν κορμούς δέντρων. Ένα βρώμικο φανελάκι πάλευε να συγκρατήσει όπως-όπως δυο τεράστια πεπόνια για μαστάρια ενώ το σορτσάκι ούτε τση τρίχες του αιδοίου δεν μπόρουνε να κρύψει. Σαν τη γυναίκα του Δράκου του παραμυθιού ένα πράμα μιλάμε!

Η τύπισσα πήγε κατά την τσέχικη νταλίκια όταν σε μια δόση κάνει έτσι και με γλέπει. Κοντοστέκεται, με φερμάρει καλά-καλά... επωφελούμαι εγώ, τση την πέφτω από δίπλα, στο ευαίσθητο και το παρακαλετό.

—Πληζ μισ, ταίηκ μη γουιθ γιού, την εκλιπαρώ.

Η έτσι μου ρίχνει μια ματιά πατόκορφη, κανονική αξιο-νική τομογραφία μιλάμε.

—Τι θέλσκυ, ρε ρεμάλσκυ; μου κάνει στη γλώσσα τση.

Από τσέχικα ο ίδιος σκράπας βέβαια, αλλά το ευτύχημα που είχα χτυπήσει σε μια φάση μια Σέρβα από το Ντουμπρόβνικ και πρόκαμα να μάθω χαμπόσα σλάβικα.

–Εγκώ ωτοστόπσκυ Αθήνσκυ, τση λέω. Εγκώ νιέτ λε-
φτάσκυ, εσύ πάρσκυ εμένα νταλίκσκυ;

–Μπράβο, μάγκα μου, γιατί όχι; απαντάει η νταλι-
κιέρισσα (στη γλώσσα τση, αλλά χονδρικά αυτό ήτουνε το
νόημα). Σάλτα μέσα.

Το οποίον σάλταρα μέσα και το τσέχικο μιράκολο²⁷ τση
Φύσης έβαλε μπρος το μοτόρι του θερίου.

–Εμένα που με γλέπεις και με ζαχαρώνεις ανυπερθέτως
με λένε Μπούμπα, μου συστήνεται η σωφεράντζα.

Για να διευκολύνουμε τον ανίδεο αναγνώστη μετα-
φράζουμε κατευθείαν από τα σλάβικα στα ελληνικά, γιατί
μην κοιτάς εμάς που ειμάστενε περπατημένα παιδιά και
σπηχάρουμε πεντέξι εφτά γλώσσες και βάλε, υπάρχει και
λαός που δεν καταλαβαίνει την τυφλαμάρα του.

–Αϊ Σπύρος, τση λέω (πώς ήτουνε κείνο το σήριαλ στην
τηλεόραση «Αϊ Κλαύδιος»; Ε, έτσι.).

–Γεια σου Σπύρωφ, ντερμπεντέρη και καραμπουζουκλή,
μου λέει η δικιά μου και μου αμολάει μια χαϊδευτική παλα-
μαριά στο μπούτι που με ξέρανε.

Ρίχνει μια κασέτα στο κασετόφωνο... κάτι νταλικιέρικα
δικά μας και κάτι νταλικιέρικα δικά τσου που μου 'φυγε ο
τάκος.

–Θα τη βγάλουμε ωραία εμείς οι δυο στο ταξίδι, μου
λέει η σωφεράντζα κλείνοντας μου το μάτι με σημασία.

–Μάλιστα, ότι πείτε..., λέω εγώ σεμνά.

Ανάβει δυο σέρτικα –άφιλτρα, μπαρούτια– μου δίνει το
ένα.

–Πώς βρέθηκες εδώ πάνω, ρε τεκνό; με ρωτάει.

–Είναι ολόκληρη ιστορία, τση λέω αναστενάζοντας.

27 Μιράκολο: θαύμα Κερκυραϊστί.

–Γυναίκα, σαν να λέμε; μου κάνει γελώντας.

–Μπορείς να το πεις κι έτσι, τση λέω.

–Στα πήρε όλα και σ' άφηκε στον άσσο, ορέ;

–Φαίνεται; αναστενάζω εγώ.

–Φωνάζει, αλλά μη στεναχωρεύεσαι, ρε μάγκα, μου λέει η νταλικιέρισσα αστράφτοντάς μου άλλη μια παλαμιά στο μπούτι (να μ' αφήκει παράλυτο γύρευε;). Θα σε φτιάξω εγώ καινούργιο. Μέχρι να φτάσουμε Αθήνα θα 'χεις πει τον δεσπότη Παναγιώτη. Στο υπόσχομαι.

Λίγο έξω από την Ελασσόνα η έτσι παρκάρει το τέρας δίπλα στη δημοσιά και τραβάει το χειρόφρενο.

–Ωρα για ανάπαυση και ψυχαγωγία, μου δηλώνει.

Την ανάπαυση δεν την είδα, αλλά την ψυχαγωγία... δεν μπορώ να πω... την απόλαυσα. Αν τη βρίσκεις να περνάει οδοστρωτήρας από πάνω σου! Αλλά τι να 'καμα; Να το 'κοβα για την Αθήνα ποδαράτο;

–Είσαι τσίφτης, μου λέει η Μπούμπα ανάβοντας άλλο ένα από τσου δυναμίτες που κάπνιζε. Καλά σε κατάλαβα εγώ. Θα τη βγάλουμε φίνα.

–Μα δεν πρέπει να παραδώσεις το φορτίο; τση λέω με μια μικρή ελπίδα.

Η Μπούμπα γέλασε.

–Γιατί, θα μπαγιατέψουν τα συρματοπλέγματα; μου κάνει.

–Α, συρματοπλέγματα κουβαλάμε; λέω.

–Και άλλα σιδερικά, γελάει η Μπούμπα. Άραξε, δεν μας κυνηγάει κανείς.

Λίγο έξω από τη Λάρισα είχαμε άλλο ένα ψυχαγωγικό ενσταντανέ.

–Πεινάς, ορέ; με ρωτάει μετά.

–Ε, κάπως... όσο να ’ναι...

Με πήγε σε μια ψησταριά του δρόμου, όπου πλάκωσε κάτι χωριάτες ένεκα που έδειξαν, λέει, έλλειψη σεβασμού κι όταν ήρθε το περιπολικό να μας μαζώξει πλάκωσε και τσου χωροφυλάκους.

–Όχι να μας τη βγαίνουν τα τσουτσέκια τώρα! μου είπε όταν βρεθήκαμε και πάλι να ρολάρουμε στην ασφαλτο.

Φτάκαμε στον Αλμυρό κατά τση δώδεκα τα μεσάνυχτα.

–Εδώ σηκώνει μια ξεκούραση για κάνα-δυο ωρίτσες, μου δηλώνει. Είναι επικίνδυνο να οδηγάς κουρασμένος.

Το οποίοον ρίξαμε μια ξεκούραση για κάνα-δυο ώρες κι όταν ξεκινήσαμε ξανά ο ίδιος ήμανε σαν το τρίο το καρώ και παρακάλουνα τον Άη Σπυρίδωνα να μην έχουμε άλλες στάσεις γιατί θα σάλταιρνα στο τέλος από τη νταλίκα εν κινήσει κι ότι ήθελε προχύψει. Ή στην ανάγκη ας τρακέρνα-με.

Αλλά φαίνεται ότι ο Άγιος κάπου αλλού θα ήτουνε απασχολημένος κείνο το βράδυ γιατί όξω από τη Λαμία η Μπούμπα αποφάσισε να ξεκουράσει τη μηχανή και να ελέγξει τα λάστιχα. Στο τέλος ακόμα και η σιδερονέφρα νταλικιέρισσα πρόσεξε πως υπέφερα από μια άλφα κατάρρευση.

–Ρε συ μάγκα, μου κάνει. Δεν πιστεύω να κουράστηκες;

–Μπα, τση κάνω. Τι να κουραστώ; Σάματις εγώ οδηγάω;

–Περί το άλλο μιλάω, μου διευκρίνισε το φαινόμενο. Δεν σε γλέπω πολύ ενθουσιώδη.

–Ε, και τα σίδερα λυγάνε κάποτες, τση κάνω.

–Αμ πε μου πως είσαι μη μου άπτου, μου λέει. Μη σε πάρουμε και στο λαιμό μας και μας κυνηγάει μετά η μάκα σου.

–Να κοιμηθούμε λίγο, ρε Μπούμπα, την παρακαλάω εγώ. Σε βλέπω διπλή από τη νύστα.

–Μπράβο, γιατί όχι; μου λέει η Μπούμπα και με αρπάει σ' ένα θανατηφόρο κεφαλοκλείδωμα. Κοιμήσου εσύ να στρώσεις επιδερμίδα και μη σε νοιάζει, εγώ τη δουλειά μου την κάμω κι έτσι.

Μιλάμε να μη σου τύχει!

Τέλος πάντων, για να μην τα πολυλογώ, κατάφερα να ξεκλέψω κάνα-δυο ωρίτσες ύπνο κι όταν ξύπνησα κόντευε πέντε και ημάστενε πάλι εν κινήσει κι αν έχρινα από το τοπίο κοντεύαμε Αθήνα.

–Εντάξει, ρε τεχνό, ξεκουράστηκες; μου κάνει η απίστευτη γελώντας.

–Κάτι γένηκε, τση κάνω. Μόνο μην πεις για άλλη ξεκούραση γιατί θα τινάξω τα πέταλα και θα το 'χεις κρίμα στο λαιμό σου.

–'Ντάξει μωρέ, πώς κάνεις έτσι; γέλασε η θερία. Το ρίξαμε λίγο όξω, έτσι, για να σπάσει η μονοτονία του ταξιδιού... Και τι γένηκε; Σ' έχει ξαναπάρει, ορέ, Τσέχα;

–Αν είχε συμβεί θα το θυμόμανε, μουρμουράω εγώ.

–Έτσι είναι, κάθε αρχή και δύσκολη, φιλοσοφεί η Μπούμπα. Τώρα όμως θα 'χεις να το λες.

–Με χρυσά γράμματα θα το γράψω, υποσχέθηκα.

–Εμένα που με γλέπεις, τότες που είχαμε κομμουνισμό οδηγούσα τανκ, παινεύτηκε το Τσέχικο φαινόμενο.

–Η χαρά των μαυροσκούφηδων! αναστέναξα.

–Πιάναμε την πέτρα και τη στύβαμε τότες, αναπόλησε η Μπούμπα μελαγχολικά. Μην κοιτάς τώρα που μας χάλασε ο καπιταλισμός.

–Καλύτερα ήτουνε τότες, Μπούμπα; ρωτάω.

Η Μπούμπα το σκέφτηκε.

—'Ντάξει, μου λέει στο τέλος. Τα πράματα ήτουνε ζόρικα, αλλά έτσι και καθόσανε καλά και κοίτουνες τη δουλειά σου δεν σε πείραζε κανείς. Τώρα οδηγάμε νταλικά για να ζήσουμε.

Πιάχαμε πολιτική συζήτηση κι έτσι ξεχάστηκε λίγο η Μπούμπα. Ξαφνικά, έξω από το Σχηματάρι μας πλευρίζει ένα περιπολικό και βγαίνουν όζω δυο μπατσίνες τση Τροχαίας.

—Καλώς τα κορίτσια! τση χαιρετάει η Μπούμπα στα Τσέχικα.

—Τι λέει, ρε, ο Κινγκ-Κονγκ; ρωτάει η μια τους.

—Σας λέει καλημέρα, τση εξηγώ.

Η μπατσίνα μ' έκοψε από πάνω μέχρι κάτω.

—Εσύ τι είσαι πάλι, δραγουμάνος; μου κάνει.

—Ωτοστοπατζής, τση λέω. Είπα να σας διευκολύνω αν τύχει.

—Μιλάς τη γλώσσα, ρε; με αρπάει από τα μούτρα η άλλη.

—Το κατά δύναμιν, λέω εγώ.

—Τι είσαι, ρωσοπόντιος, που μας κουβαληθήκατε σαν την καχιά αρρώστια;

—Δικός μας είμαι, εξηγώ. Έτυχε να μιλάω γλώσσες.

—Α, μπα; Έχουμε να κάνουμε με προφέσορα δηλαδή; σάρκασε η άλλη. Χαρτιά και σβέλτα. Και πε τση και τα δικά τση.

Τση δίνουμε τα χαρτιά. Τα μελετάνε οι μπατσίνες, σιγά μην έβγαναν άκρη από Τσέχικα!

—Τι μεταφέρεις, μωρή; ρωτάει η μία τη Μπούμπα.

Μεταφράζω εγώ.

–Πε τση ξυλεία, μου λέει η Μπούμπα.

–Μα δεν είχες πει συρματοπλέγματα; απορώ εγώ.

–Βρε πε τση αυτό που σου λέω...

Τση το λέω.

–Πε τση ν' ανοίξει πίσω, λέει η μια.

Τση το λέω.

–Πε τση είναι με χρονοδιακόπτη, λέει η Μπούμπα ατάραχη. Θ' ανοίξει μόνο στην Αθήνα.

Τση το λέω. Δεν τση άρεζε.

–Νταλικά με χρονοδιακόπτη πρώτη βολά ακούω, λέει η μια τσου.

–Να πάρουμε το Κέντρο για οδηγίες, προτείνει η άλλη.

Βλέπω τη Μπούμπα να βάνει δυο πενηντάευρα μέσα σ' ένα διπλωμένο χαρτί.

–Φορτωτική επίσημη, λέει και τση το δίνει.

Οι μπατσίνες εξετάζουν τη φορτωτική.

–Δεν έχει σφραγίδες, λέει η μια τσου.

Το μεταφράζω στη Μπούμπα. Πιάνει αυτή ένα άλλο διπλωμένο χαρτί και βάνει μέσα δυο εικοσάευρα.

–Α, μάλιστα, λέει η μια μπατσίνα. Τώρα τα χαρτιά φαίνονται εντάξει. Ε, συναδέλφισσα;

–Κι εμένα εντάξει μου φαίνονται, συναδέλφισσα επικροτεί η άλλη.

–Να τσου αφήσουμε να παν στο διάολο, λες η ίδια;

–Να τσου αφήσουμε, λέει η άλλη σκεφτική. Πλην υπάρχει το πρόβλημα του επιβάτη. Επιτρέπεται οι νταλίκες να μεταφέρουν επιβάτες;

–Δεν επιτρέπεται, τση λέει η συναδέλφισσα.

Άντε ξανά-μανά να μεταφράζω στη Μπούμπα. Σχάει χαμόγελο αυτή, ανοίγει ένα ντουλαπάκι και βγάνει δυο μπουκάλες *Chivas* (μάλλον μαϊμού, αλλά τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια).

Τσεπώνουν οι μπατσίνες το πιοτί και ξανασυσκέπτονται.

–Τώρα μπορεί να μην είναι επιβάτης ο Ρωσοπόντιος, λέει η μια σκεφτική. Μπορεί να είναι και ξαδρέφος τση, έτσι;

–Ή κι αρραβωνιάρης τση, λέει η άλλη.

Γυρίζει η μια, η μελαχρινή σε μένα.

–Ξαδρέφος ή αρραβωνιάρης, ορέ κατακάθι τση κενωνί-ας; με ρωτάει.

–Ρε κορίτσια, τσου λέω. Μπιστόλια έχετε. Δεν με πυροβολάτε λέω εγώ, να γλιτώσω κι από σας κι από κείνη;

Γελάνε κα-κα-κά, κου-κου-κού, οι μπατσίνες.

–Έχει πλάκα ο λαθρομετανάστης, λέει η ξανθιά.

Στο μεταξύ βλέπω τη Μπούμπα να ψαρεύει από το ντουλάπι μια μπουκάλα Σναπς και τέσσερα πλαστικά ποτήρια.

–Ντρινκ, φιλενάδες; λέει τση μπατσίνες.

–Μα... ειμάστενε υπερεσία..., λέει η ξανθιά.

–Ναι, αλλά όπου να ’ναι σχολάμε, λέει η μελαχρινή.

Το οποίο γιομίζει τση κούπες η Μπούμπα κι άντε μια να πάνε κάτω τα φαρμάκια. Κι όπως συμβαίνει τση περιπτώσεις αυτές το ένα φέρνει το άλλο κι εβίβα το τρίτο κι άντε ένα για τον δρόμο... Ανοίξαμε και δεύτερο μπουτιλιόνι... Γενήκαμε ούλοι μια ευτυχισμένη οικογένεια.

—Ορέ τεκνό, μου λέει σε μια στιγμή η Μπούμπα. Ποια από τση δυο σ' αρέζει πιο πολύ, η αυθεντική για η βαμμένη;

—Τι λες, ορή βουρλισμένη! τση κάνω. Θα μας χώσουν μέσα δια βίου.

—Βρε άκου που σου λέω..., μου κάνει εκείνη. Πιάχε μια και πάγαινε την στο περιπολικό. Εγώ θα φιλέψω την άλλη, δεν έχω προτιμήσεις —καθόσον ο καλός ο μύλος ούλα τα αλέθει. Άντε, πριν ξεμεθύσουν.

Τι να κάμω κι εγώ... παίρνω την ξανθούλα ιδιαιτέρως.

—Δε μου λες, συντρόφισσα, ασύρματο έχετε στο αμάξι; τη ρωτάω.

—Αμέ, μου κάνει. Τον καλύτερότερο.

—Δεν έχω δει ποτέ μου τέτοιο εργαλείο, τση λέω. Δεν πάμε να μου το δείξεις μια;

—Και δεν πάμε; μου λέει. Καπότες έχουμε;

—Εμ τι, χωρίς καπότες θα εξετάσουμε τον ασύρματο; τση κάνω.

Κι έτσι, ενώ εγώ με την Τούλα —Τούλα λέγαν το όργανο— εξετάζαμε τση τηλεπικοινωνίες τση Ελληνικής Τροχαίας η συναδέλφισσα με τη Μπούμπα εξέταζαν τση προδιαγραφές του διαφορικού τση Τσέχικης νταλίκας.

Κατά τση έξι τέλος, τα χαράματα, χαιρετηθήκαμε με τα κορίτσια —αφού ανταλλάξαμε τηλέφωνα— και πήγαν αυτές στο καλό κι εμείς στην ευχή του Αγίου Σπυριδώνου.

Σε μια στιγμή η Μπούμπα κάνει έτσι και μου δίνει τα δυο διπλωμένα χαρτιά με τη «φορτωτική» και τση «σφραγίδες» που είχε δώσει τση μπατσίνες.

—Βάλτα αυτά στο ντουλαπάκι, ρε μαγκάκι, μήπως και μας ξαναχρειαστούν, μου λέει.

–Τσου τα σουφρωσες, βρε θερίο;!! θαυμάζω εγώ.

Η Μπούμπα γέλασε.

–Όχι, ορέ, μου κάνει. Μόνη τση μου τα 'δωκε πίσω.
Ένεκα που μεταξύ καλληταριών τέτοιες φάσεις δεν στέχουν.
Τι νομίζεις, τζάμπα πήγε το πήδημα;

–Ορή Μπούμπα, τση λέω. Σε παραδέχομαι!

Μου ρίχνει μια λοξή ματιά και χαμογελάει.

–Να σταματήσουμε να μου το δείξεις εμπράκτως; μου λέει.

–Αμάν! τση λέω. Λυπήσου με! Έλεος!

Η Μπούμπα έβαλε τα γέλια και μου αμόλησε μια στράκα στο μπούτι που μ' αποτέλειωσε.

–Πλάκα σου κάνω, ορέ μόμολο, μου λέει. Δεν σε γλέπω που κοντεύεις να ρατάρεις; Πάντως ωραία περάσαμε στο ταξίδι, δεν μπορείς να πεις...

–Αυτό ξαναπέστο, μουρμούρισα ξέψυχα.

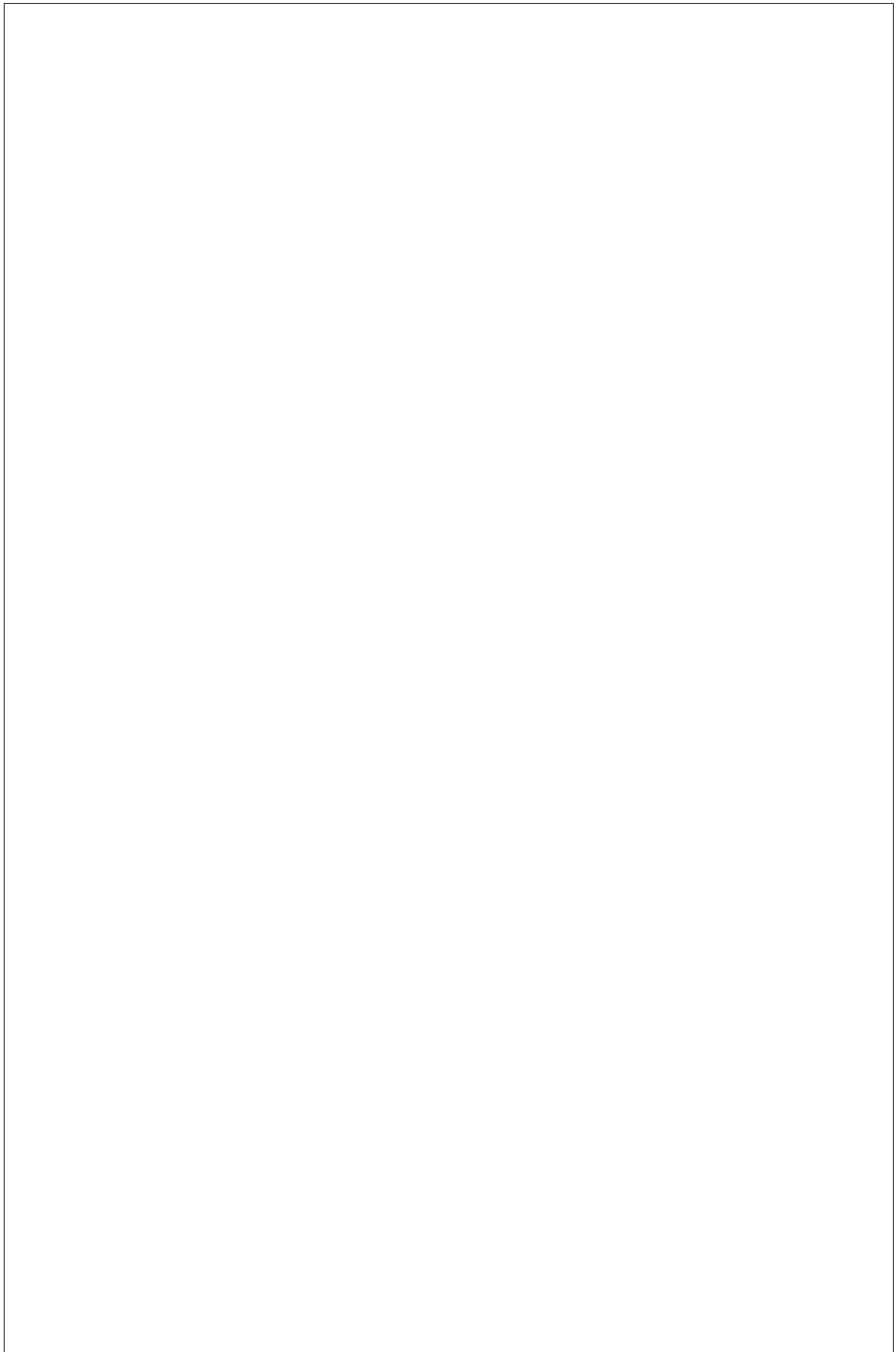
Αργότερα χαιρετιστήκαμε και μου 'βανε στην τσέπη ένα πενηντάευρο, παρά τση διαμαρτυρίες μου.

–Μου το επιστρέφεις όταν θα 'ρθεις να με δεις στην Πράγα, μου κάνει. Εντάξει, ορέ;

–Εντάξει, Μπούμπα, αναστέναξα. Κι ευχαριστώ.

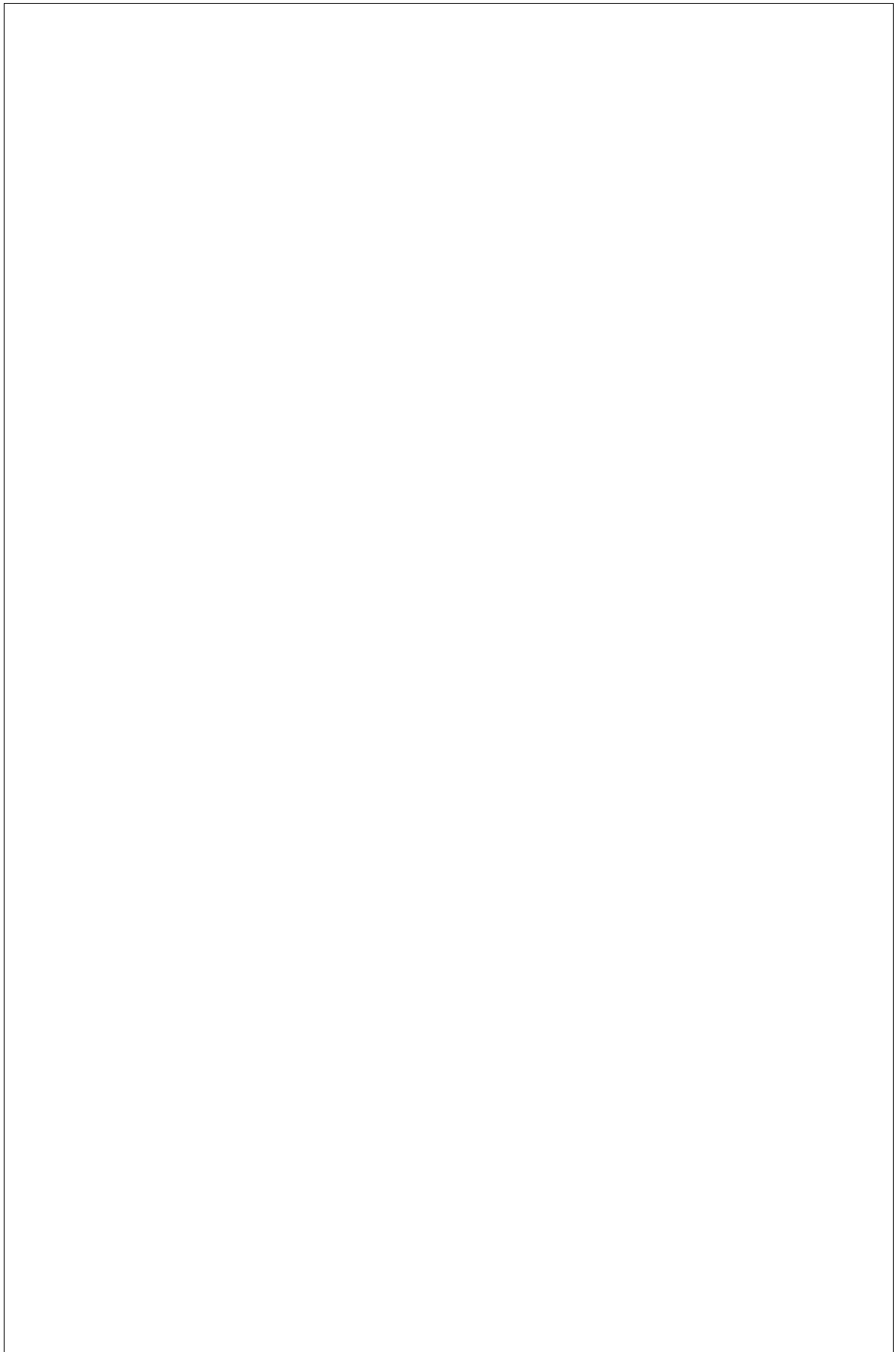
–Τον θεό, απάντησε η Μπούμπα. Που μ' έστειλε στον στο δρόμο σου ώστε να ξεχαρμανιάσεις κομμάτι.

Αυτό πια εξυπακούεται.

4) Η Γιούλα από την Οντέσσα

 εν ξέρω αν το παρατηρήσατε πλην τα γχομενάκια από το Παραπέτασμα δεν μου βγαίνουν. Ένα μυστήριο πράμα! Ενώ συνήθως είναι μια χαρά παιδιά τα παιδιά, θες κάτι ο χαρακτήρας (που είναι φτιαγμένος με γνώμονα το συμφέρον), θες οι συνθήκες, βρίσκομαι να την πλερώνω τη νύφη ακριβά, είτε σε χρήμα, είτε σε είδος, συχνά και στα δυο. Κανονικά θα 'πρεπε να τση αποφεύγω όπως ο διάλογος το θυμίαμα (και το ίδιο θα συνιστούσα και σε σας), έλα όμως που είναι (πλην εξαιρέσεων) κάτι περιστατικά να σου φεύγει ο τάκος!

Παράδειγμα η Γιούλα από την Οντέσσα.

Ένα πλάσμα απ' αυτά που έκαμε εξαγωγή ο υπαρκτός σοσιαλισμός όταν τον γκρέμισαν οι πιτσαδόροι προς τέρψη ημών των άσχετων, που όταν ακούγαμε πριν για Ρωσίδες και Ουκρανέζες τση φανταζόμασταν μπασμένες και κακομούτσουνες, με λιγδωμένες φόρμες κι άρβυλα, να σφίγγουν μπουλόνια τση φάμπρικες τση Σοβιετίας –τόσο ξέραμε, τόσο λέγαμε. Όταν μετά είδαμε να καταφθάνουν κάτι παιδιά δίμετρα, με τα σέα τσου και με τα μέα τσου –Παναγιά μου ένα παιδί να σου φύγει το καφάσι!– γένηκε λαϊκό προσκύνημα και για μια ακόμα φορά ο πολύπαθος ιθαγενής γυναικείος πληθυσμός, ίσα που αρχινούσε να παίρνει τα πάνω του με τον φόβο του AIDS, έπιψε στο πένθος, τη νη-

στεία και το μοιρολόϊ –πλην και πάλι για δαύτες (τση αδιόρθωτες) ήτουνε αργά και καλά να πάθουν, καθόσον, καμένος ο ίδιος, δεν πρόκειται να τση λυπηθώ.

Οι συντρόφισσες το λοιπόν από το Παραπέτασμα χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες. Αυτές που κάμουν κονσομασιόν στα κωλάδικα και τα σκυλάδικα τση επαρχίας –όπως η Κούρβα, καλή τση ώρα– εκείνες που το είδαν οικιακές βοηθοί κι αγροτικά σκλαβάκια –όπως η Κίτσα, εάν ενθυμίστηκε και κείνες που, έναντι στέγης, τροφής κι ενός χαρτζηλικιού, φροντίζουν τα γερόντια, που θέλουν να ξεφορτωθούν οι δικοί τσου. Η Γιούλα από την Οντέσσα που λέγαμε, ανήκει σ' αυτή την τελευταία κατηγορία.

Ο κυρ-Βασίλης ήτουνε σαράφης και τοκογλύφος ξακουστός, που είχε ρουφήξει το αίμα του κοσμάκη με το καλαμάκι, ο σκατόψυχος, και τώρα στα ογδονταφεύγα είχε μείνει κούτσουρο μιας και τα παιδιά του –που θα 'χαν καλοπεράσει φαίνεται– ούτε ζωγραφιστό δεν θέλαν να τον γλέπουν. Το οποίον, τι να κάμει, ο φλημένος, βάνει μια αγγελία τση εφημερίδες *«ζητείται κοπέλα ή κυρία αλλοδαπή από το Παραπέτασμα, για να φροντίζει κύριον σοβαρόν –μισθός ικανοποιητικός»* ένεκα που ούτε αυγό δεν φελούσε από μονάχος του να βράσει. Οπότε... του πίπτει το λαχείο Γιούλα! Τη βλέπει ο γέρος, τρελαίνεται... «Κάτσε να με κανακεύεις και σου γράφω το σπίτι» τση λέει. Κάθισε η Γιούλα, τι να 'κανε το κορίτσι, κι έκτοτε ο σκατόγερος ζωή χαρισάμενη και η ίδια μαύρη και συφοριασμένη.

Την έβλεπα κάθε μέρα, καθόσον έμενα τότες σε μιας τζίας μου που με φιλοξένουνε στο Θησείο, και χαιρετιόμασταν από μακριά, του τύπου... «σου 'πω...» ... «δεν μπορώ, κωλύομαι, ένεκα το ραμολί»... κι έψαχνα την ευκαιρία να πείψω από δίπλα να τση δείξω εκεί κάτι χορευτικές φιγούρες που δεν τσου μαθαίναν στα Μπολσόϋ.

Με τα πολλά την πετυχαίνω μια δόση στον μανάβη, κει που φούνιζε βρούβες και κολοκυθοκορφάδες για τον σκατόψυχο.

–Ζντραστουίτιε, τση πετάω εγώ το ουκρανέζικο που είχα μάθει από μια πατριώτισσά τση σ’ ένα κωλάδικο τση Δράμας.

–Ω, μιλάτε Ουκράνσκυ! θαυμάζει το πλάσμα.

–Το κατὰ δύναμιν, τση λέω. Για την πάρτη σου, μανάρι μου, μέχρι και Σουαχίλι μαθαίνω, που λέει ο λόγος.

Γελάει το πλάσμα.

–Έχετε πολύ πλάκα, μου λέει. Συνήθως εδώ μου την πίπτουν πολύ στο άγαρμπο... «Μάνα μου τα μπούτια σου...» και τέτοια. Εσείς έχετε τακτ.

–Και τακτ έχουμε κι απ’ ούλα, τση λέω. Είσαι για μια βόλτα στα πέριξ;

–Δεν μπορώ, κωλύομαι, πρέπει να επιστρέψω ανυπερθέτως, μου κάνει.

–Στο ραμολί, ρε παιδάκι μου; τση κάνω. Αμαρτία!

–Τι να κάμνομεν, αναστενάζει η Γιούλα (το ονοματάκι τση). Το βιοποριστικόν γλέπετε. Τα ’φερε έτσι η τύχη μας και η άδικη η κενωνία.

–Ντάξει, τση λέω. Το βιοποριστικόν πάνω απ’ ούλα, πλην όμως η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη, μην το ξεχνάμε. Έχουμε χρεία όσο να ’ναι και ολίγη διασκέδαση... νομίζω;

–Όπως τα λέτε είναι, αναστενάζει το Ουκρανέζικο μιράκολο. Πλην η ζωή έχει δυσκολίες.

–Ε, όσο για μια βόλτα, δεν χάλασε ο κόσμος, τση λέω.

–Μια μικρή βόλτα τότενες...

–Μικρή, αλλά θαυματουργή, τση λέω εγώ και την παίρνω αλά μπρατσέτα να την πάω στην ΕΒΓΑ τση γωνιάς, να κεράσω παγωτό ξυλάκι –ένεκα που και στα όβολα υπήρχε μια άλφα στενότητα.

–Καθόμαστε το λοιπόν στο τραπεζάκι και τση λέω και μου λέει, κάνουμε και καμιά απλωτή έτσι, στο φιλικό και το ασυναίσθητο, τα θέλει μάλλον το πλάσμα (εμ, πώς να μην τα θέλει, που πήγε κι έμπλεξε με πελατεία για τον πιτσιγαμόρτη²⁸), κανονίζουμε το βράδυ, αφού βάνει το ερείπιο να ξεραθεί να προβαδίσουμε στο Athens by Night.

–Πλην, μανίτσα, όβολα δεν υπάρχουν ούτε για δείγμα, τση κάμω εγώ την εξήγηση. Στο λέω... μη μου λες μετά μα, μου, σου, ξου, του.

–Νιέτ προμπλέμα, μου απαντάει το σλάβικο παιδί. Θα πάρω από το συρτάρι του σπαγγοραμένου –έτσι κάθονται και σαπίζουν έτσι κι αλλιώς.

Οπότε, με το που έσκασε μύτη το φεγγάρι, νά σου την η Γιούλα, με τα ωραία τση, σενιαρισμένη, αλφαδιασμένη, να παθαίνουν ταράκουλο οι τροχονόμοι. Την παίρνω το λοιπόν και την πάω σ' ένα κουτούκι εκεί κοντά, ενού παιδιού δικού μας, που έπεφτε και ποσοστά με τσου τουρίστηδοι που του πάγαινα, είχε και δυο μπουζουκάκια σένια, μια κιθαρούλα, ένα ακορντεόν... γενόταν καλή φάση.

Το οποίο πίνουμε τα ξύδια μας, ρίχνει η Γιούλα και τση βόλτες τση, που έκανε την ορχήστρα να βραχυκυκλώσει μιλάμε, έκαμα κι εγώ τα δικά μου –τίγκα στο σπασμένο πιατικό η πίστα από κάτι ξενέρωτες Αμερικάνες που το 'χαν δει Zorba the Greek κι έτσι, εντυπωσιάζεται το πλάσμα από τση στέπες τση Μεγάλης Σοβιετικής Πατρίδας.

–Είσαι, μιλάμε, το νούμερο ούνο, Σπύρωφ! μου δηλώνει στα ίσα.

–Το κατά δύναμιν, μανίτσα, τση λέω εγώ μετριοφρόνως. Πλην κι ελόου σου δεν πας πίσω.

–Δηλαδή σε αρέζω; ρωτάει τσαχπίνικα το μανούλι.

28 Πιτσιγαμόρτης ή πιτσικαμόρτης: ο νεκροθάφτης Κερκυραϊστί.

- Και το ρωτάς; τση λέω.
- Ρωτάω για να ξέρω, μου λέει.
- Μη ρωτάς, τση λέω. Άμα πει νια κουβέντα ο Σπύρος πάει και τελείωσε, είναι το Ευαγγέλιο!
- Εγώ είμαι μια δυστυχισμένη, μου δηλώνει η δικιά μου.
- Γιατί, ρε μάνα μου; τση κάνω. Καλά δεν περνάμε;
- Τώρα καλά περνάμε, μου λέει. Πλην μετά εγώ θα γυρίσω στο κάτεργο.
- Ε, τι να κάνουμε; τση λέω. Αυτά έχει η ζωή. Δεν τα είπαμε; Η βιοπάλη.
- Ζω μια κόλαση, μου λέει. Δεν ξέρεις εσύ πώς είναι να ξεσκατώνεις τσου παλιόγερους... Άσε που θέλει κι άλλα κόλπα –τρομάρα του το ραμολιμέντο!
- Τι με λες;! θαυμάζω εγώ. Ακόμα λειτουργούν τα υδραυλικά του απονθαμένου;
- Τρόπος του λέγειν, μου λέει η Γιούλα. Η ψυχή μου το ξέρει τι τραβάω κάθε φορά. Ας όψεται όμως η ανάγκη! Εγώ που σπούδαξα μηχανικός αυτοκινήτων κι έχω τρία παρασήματα ως «ηρωίδα τση εργασίας τση ΕΣΣΔ»!
- Βρε ζημιά που έκανε ο πιτσαδόρος! λέω εγώ.
- Μεγάλη ζημιά, επικροτεί η Γιούλα. Ορίστε, τώρα εμείς ξενιτευτήκαμε και μας εκμεταλλεύεται το κεφάλαιο και τα διεθνή μονοπώλια. Και να 'χουμε και οικογένεια να ταΐσουμε πίσω στην πατρίδα!
- Τι με λες; θαυμάζω εγώ.
- Πέντε νοματαίοι, με πληροφορεί η ξενιτεμένη. Μπαμπάς, μαμά, μπαμπούσκα και δυο μικρά αδέρφια. Ούλα να περιμένουν από Γιούλα.
- Ζόρικα, συμφωνώ κι εγώ.

–Και να μην έχω χαρτιά να βρω δουλειά ανάλογη των προσόντων μου... Και να τρέμει το φυλλοκάρδι μου μη με στείλουν πίσω.

–Χμμμ..., απαντώ εγώ που έγλεπα το έργο να πηγαίνει στο μελό και δεν μ' άρεζε.

–Οι άλλες πάνε στα κωλάδικα και γίνονται πουτάνες, συνέχισε η Γιούλα ακάθεκτη. Αλλά εγώ έχω αρχές και ηθικές αξίες. Καλύτερα να ξεσκατώνω τον παλιόγερο...

–Και το... άλλο, τση θυμίζω.

–Ε, ναι, εντάξει... Από το πεζοδρόμιο και τον βούρκο καλύτερα.

–Σίγουρα...

–Κάνω υπεμονή, να μου γράψει το σπίτι ο σκατόψυχος, μου λέει το αδικημένο πλάσμα. Αλλιώς θα τα 'χα παρατήρει ούλα και θα γύρναγα πίσω.

–Μα βέβαια, μουρμουράω εγώ με κατανόηση.

–Αν είχα χαρτιά όμως θα ήτουνε αλλιώς...

–Μπορεί..., λέω εγώ.

Κοιτάει το ρολόϊ τση.

–Πρέπει να γυρίσω πίσω, μου κάνει. Είναι ώρα για το χάπι του λείψανου.

–Από τώρα, βρε μανίτσα;

–Είπαμε, η βιοπάλη...

Φωνάζουμε τον Μπάμπη, πλερώνει η Γιούλα, εις υγείαν του κορόϊδου, και παίρνουμε τον δρόμο για το κάτεργο από τα σκοτεινά, αφενός μην πέσουμε σε κάναν περιπλανώμενο μπάτσο κι έχουμε ντράβαλα κι αφετέρου για να εορτάσουμε κάπως τη γνωριμία μας.

–Να το επαναλάβουμε το παράπτωμα, μανούλι, τση λέω όπως την ξεπροβόδουνα στην πόρτα.

—Δύσκολο, Σπύρωφ, αναστενάζει αυτή. Πώς να δραπετεύω κάθε λίγο και λιγάκι χωρίς να με παίρνει είδηση ο σκατόγερος;

—Δως του υπνωτικό, ρε μάνα μου, τση κάνω.

—Κι αν πάθει τίποτσι;

—Αν πάθει τίποτσι τον κληρονομάς, τση λέω.

—Μα αφού δεν μου 'χει γράψει το σπίτι ακόμα!...

—Ε, πίεσε τον κι εσύ.

—Τον πιέζω, αλλά μη μου μείνει στα χέρια.

Δυο βραδιές αργότερα να 'μαστε πάλι λαθραίοι στη γύρα. Άντε πάλι στο κουτούκι του Μπάμπη, άντε πάλι τα ξύδια, τση ζειμπεκιές μας... Μια χαρά!

—Σπύρωφ, μου λέει σε μια στιγμή το Ουκρανέζικο όνειρο. Με παρασέρνεις.

—Μα, αυτό δεν είναι το ζητούμενο, μανάρι μου; τση λέω εγώ.

—Για σένα μπορεί, πλην εγώ έχω υποχρεώσεις, μου ξαναλέει το μανούλι. Και με σένα αφαιρούμαι.

—Αφαιρέσου, μάνα μου εσύ και μη σε νοιάζει, τση κάνω, υπογραμμίζοντας τα λόγια και με έργα.

—Ναι, αλλά μπαμπά, μαμά, μπάμπουσκα, αδερφάκια;

—Μα αυτούνοι είναι στην Οντέσσα, ρε μανάρι μου, τση λέω. Εμείς ειμάστενε —δόξα τον Γιαραμπή— εδώ.

—Όμως αυτοί πεινάνε.

—Κι εμείς πεινάμε, ρε μάνα μου, εξανίσταμαι εγώ. Αλλά αλλέως πως.

Η Γιούλα γέλασε.

—Εσένα το μυαλό σου εκεί, στο πονηρό, μου λέει.

–Αμ τι να κάμω, αφού έτσι είναι φτιαγμένο, δικαιολογούμαι εγώ. Και μετά... κοιτάχτηκες σε κάνα καθρέφτη τελευταία; Για έλα στη θέση μου!

–Σπύρωφ, σοβαρέψου.

–Να σοβαρευτώ, μανάρι μου. Ας μου καθίσεις εσύ και σοβαρεύομαι όσο θες.

–Σπύρωφ, πρέπει να φύγω από τον παλιόγερο, μου λέει. Δεν πάει άλλο. Όσο πάει έχει και περισσότερες απαιτήσεις.

–Μπα...;

–Δεν μπορείς να φανταστείς τι τραβάω!

–Μωρέ μπορώ, αλλά...

–Μια λύση υπάρχει, μου λέει το μανούλι. Να βγάλω κανονικά χαρτιά.

–Ε, εντάξει, ρε μάνα μου, τση λέω. Να κάνουμε εκεί μια αίτηση, μπορεί να βρούμε και κάναν άνθρωπο δικώνε μας... να μας εξυπερετήσσει.

–Δεν γίνεται, το 'κανα, μου λέει. Δεν υπάρχει περίπτωση.

–Ε, τότενες, ρε μάτια, να σε παντρευτώ ελόου μου, τση λέω γελώντας.

–Μη λες βλακείες, Σπύρωφ, με αποπαίρνει το πλάσμα αυστηρά. Άμα με παντρευτείς ελόου σου βγάνω μεν τα χαρτιά, αλλά πλην όμως χάνω το σπίτι του σκατόψυχου –και ούλα τα αποδέλοιπα.

Καλά, μιλάμε, από χιούμορ οι σλάβες... κορμάρες!

–Ορή πλάκα κάνω, τση λέω.

–Δεν είναι για πλάκα, με βάνει στη θέση μου ο μάνουλος. Πρέπει να βρούμε λύση.

–Τι λύση; αναρωτιέμαι εγώ –και με το δίκιο μου.

–Να πας να πιάξεις τον γέρο και να τον φοβερίσεις, μου λέει. Να του πεις: «Έχεις εκθέσει την αδερφή μου, ρε σκατόγερε κι εμείς στα θέματα τιμής δεν χωρατεύουμε στην Οντέσσα. Να την αποκαταστήσεις αμέσως γιατί θα 'χουμε άσχημα ξεμπερδέματα».

Μου 'φυγε ο τάκος!!!

–Ποια αδερφή, μωρή; τση κάνω. Εβουρλίστηκες τέλεια;

–Θα πούμε ότι είσαι αδερφός μου, εξηγεί η μαφιόζα. Ουκρανέζικα μιλείς, σιγά μην το καταλάβει. Θα σκιαχτεί και θα με στεφανωθεί.

–Καλά, εσύ δεν ήθελες να φύγεις, να γλιτώσεις; τση κάνω.

–Να φύγω, μου λέει. Αλλά αφού εξασφαλιστώ. Τι, τόσοσ κόπος τζάμπα;

–Ορή θα μας δέσουν!...

–Μπα, όλα θα πάνε καλά, θα δεις. Έλα τώρα, Σπύρωφ... Αν μ' αγαπάς θα το κάμεις.

–Διστάζω, τση λέω.

–Μια απόφαση είναι, μου λέει. Και θα δεις τι καλά θα περάσουμε.

Και σαν προκαταβολή τση υπόσχεσης αυτής μου 'δωκε ένα δείγμα βιαστικό σ' ένα γιαπί στο δρόμο για το σπίτι του θύματος.

Τι να κάμω κι εγώ, ο άχαρος, μ' έφερε στο φιλότιμο η Γιούλα, την είχα φιλοδαγκώσει κιόλας τη λαμαρίνα, γιατί έτσι και πάρουν φωτιά τα τόπια στη σλάβικη ψυχή... δεν σου λέω τίποτσι! Πιάνω το οποίοι και κοτσάρω μια κουστουμιά από το Μοναστηράκι κατασκευής 1950, βάνω και μια παπάχα ρούσικη στο κεφάλι, ήρθα κι έγινα βέρος Ουκρανέζος.

Πάω το λοιπόν και χτυπάω την πόρτα του σκατόγε-
ρου, ανοίγει η Γιούλα... χαρές και πανηγύρια...

—Μπρατ, μι ουλιουμπίμυ μπρατ! ανακράζει στη γλώσ-
σα τση.

—Πίσω, μωρή ατιμόσκαγια, τση λέω εγώ σε άπταιστα
ουκρανοκερκυραϊϊκα, για να καταλαβαίνει ο γέρος. Που
ξευτιλίσκαγια τη φαμίλια μας!

Ο μπάρμπα-Βασίλης τα 'χει παίξει.

—Ποιος είστε, κύριος; με ρωτάει φιλοχεσμένος.

Αυτό δεν το 'χα προβλέψει. Γυρίζω στη Γιούλα κάργα
αγριεμένος.

—Πες του, μωρή πομπεμένη, ποιος είμαι, τση κάνω.

—Ο αδερφός μου, ο Μπόρις, κάνει τση συστάσεις η ατι-
μασμένη.

—Και τι θέτε, κύριε Μπόρις; απορεί ο γεράκος.

—Να σε σφάζω, ορέ τράγο, που ατιμάσκαγια την αδερ-
φή μου, του λέω.

—Μη, αναφωνεί η Γιούλα αγκαλιάζοντας τον έχθαμβο
μπάρμπα-Βασίλη —φτυστή η Μάρθα Βούρτση, στο πιο κα-
μπυλωτό. Μη, Μπόρις, γιατί τον αγαπώ.

—Τότε, μωρή, γιατί δεν τον στεφανώνεσαι; αγριεύω εγώ
Ουκρανικά.

—Θα τον στεφανωθώ, αδερφέ μου, ανακράζει η ατιμα-
σμένη. Έτσι δεν είναι, τζουτζούκο μου; Αυτό δεν κουβε-
ντιάζαμε εδώπά;

—Ε, ναι... πως..., τραυλίζει ο δύστυχος τοκογλύφος.

Την επομένη συνόδευα την αδερφή και τον γαμπρό στο
τοπικό Δημαρχείο. Ο αντιδήμαρχος εκεί πήγε να κάμει
κάτι κόνξες, μάζωξε μια πεντακοσαρού κάτω από το τρα-
πέζι και τέλεσε το μυστήριο δόξη και τιμή.

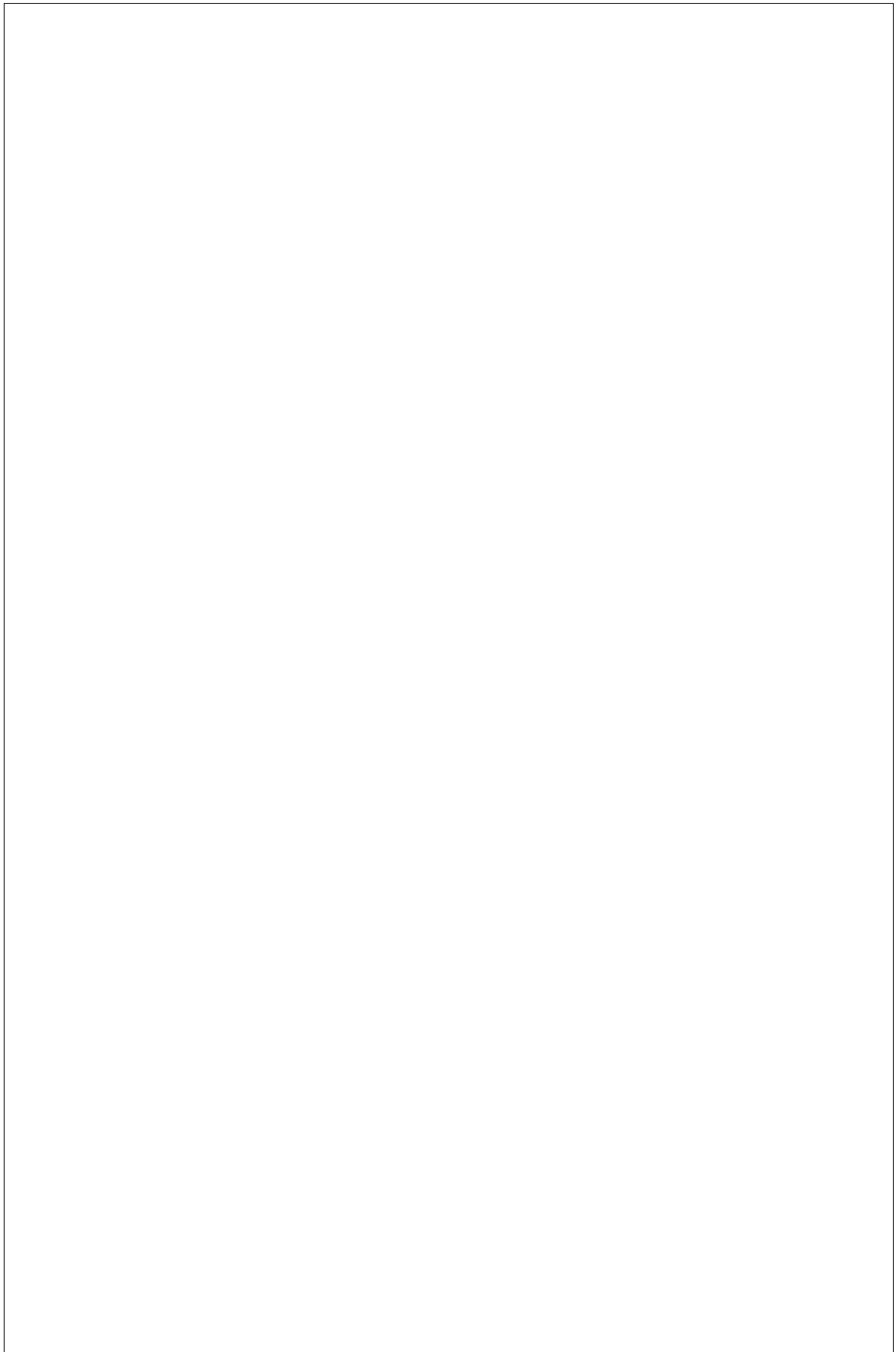
Στην έξοδο η Γιούλα γυρίζει σε μένα.

—Άντε τώρα κι εσύ, αδερφέ μου, να παγαίνεις, που θα σε περιμένουν στην πατρίδα, μπαμπάς, μαμά, μπάμπουσκα κι αδέρφια. Χάρηκα που σε είδα και ντασβιντάνια.

Κι απομακρύνθηκε σινάμενη και κουνάμενη στο μπράτσο του ευτυχισμένου γαμπρού αφήνοντάς με κάγκελο στο πεζοδρόμιο, να το φυσάω και να μην κρυώνει. (Άσε που είχα χρεωθεί και την κουστουμιά και την παπάχα).

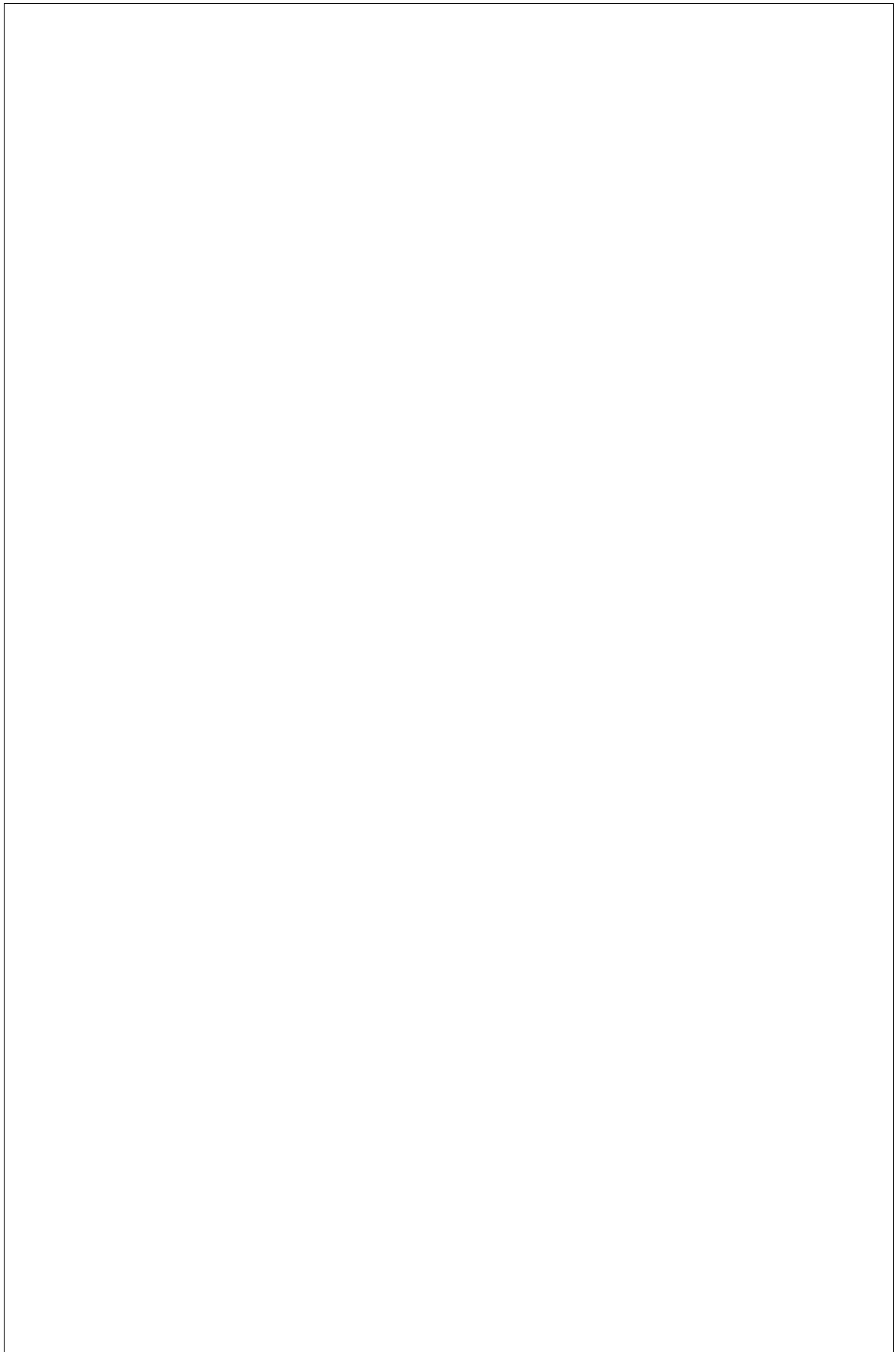
Ο κυρ-Βασίλης άντεξε τον έγγαμο βίο τρεις μήνους. Μετά τον φύτεψαν σ' ένα κασούνι και είναι ζήτημα αν σκέφτηκαν να του βάνουν στα δόντια ένα ευρώπουλο για να τον περάσει ο Χάρος απέναντι.

Τη Γιούλα δεν την ξανάειδα.

5) Η Λιούμπα από Μόσκρα

Pώσους στην Κέρκυρα είχαμε να δούμε από την εποχή του Ουσάκωφ –και μη με ρωτάς πότε ήτουνε αυτούνος γιατί από Ιστορία, μιλάμε, τελείως χάπατο και θα σε γελάσω. Τέλος πάντων, άκουσα τσου παλιούς που το ’λεγαν, το λέω και ο ίδιος, να κάμω το κομμάτι μου.

Ξαφνικά το λοιπόν άρχισαν να ξεμπαρκέρνουν καραβιές-καραβιές τα συντρόφια και οι συντρόφισσες και γιόμισαν τα καντούνια τση πόλης, προς μεγάλη χαρά των ταγαράδων, των μπιζουτάδων και των φαγάδων, ένεκα που το ρούβλι πάγαινε σύννεφο –πού τα κονόμισαν όλα αυτά τα όβολα αυτούνοι, που μέχρι φες κάναν ουρά για μισό καρβέλι ψωμί, μη με ρωτάς γιατί θα σε γελάσω– και τούτοι εδώ, σε αντίθεση με τσου σπαγγοραμένους τσου Ιγγλέζους, τσου Γάλλους και τσου Γερμανούς, δεν έκαμαν παζάρια, αλλά τα ’σκαγαν κανονικά και πάγαιναν να ξοδέψουν παραπέρα.

Κάθε μέρα λοιπόν αμπονόρα²⁹ κατέφθαναν κάτι θερία παπόρια-ουρανοξύστες και ξεφόρτωναν πελάτες από το Μόσκοβο που θ’ αλώνιζαν την πόλη για κάμποσες ώρες και μετά πίσω στο παχνί, να κάμουν τόπο στην επόμενη φουρνιά. ’Ντάξει, γενόταν καλό νταραβέρι κι όποιος

²⁹ Αμπονόρα: από νωρίς Κερκυραϊστί.

μπόρουνε μάζωνε μονέδα για τση κρύες νύχτες του χειμώνα.

Δύσκολοι ήτουνε οι καιροί, καμιά σχέση με τα glorious '70s και 80s, τα παιδιά τα δικά μας είχαν σκορπίσει τση τέσσερις αγέρηδες κι ο ίδιος κατάφερα να τρουπώσω σ' ένα ταγαράδικο που 'χε μια ξαδρέφη μου στο καντούνι του Αγίου, να κάμω τον κράχτη απόξω, ένεκα τση γλώσσες που σπηκάρουμε, αλλά κι επειδής διαθέταμε κι ένα άλφα πιασάριχο look, ρε παιδί μου!

«Κομ εν... χαβ ε λουκ ινσάϊντ...», «Μπον σουβενίρ πουρμαντάμ;...», «Αρτίκολι μανίφικο... πρέτσο μόλτο κονβενιέντε...», «Ονιτσουά... μίτε κουντασάϊ...», «Ντόμπρο ποζαλοβάτ μπράτυα... κουπίτ ντεσεβό...». Τέτοια. Τα πάντα όλα δηλαδή. Και χάζευαν οι βέκιες³⁰ και χαζογέλαγαν και 'κονομούσαν κάνα αμπωματάκι, κάνα ψευτοστρίμωγμα, λίγωναν και ήτουνε έτοιμες να τ' ακουμπήσουν χοντρά για ένα τσολιαδάκι τση πλάκας made in China.

Ήτάξει, το ψωμάκι μας να βγαίνει κι ό,τι τυχερό, ούτε στον παπά μην το πεις καθόσον οι μέρες είναι πονηρές και δεν αποκλείεται κάνας φωστήρας εκεί πάνω να σκεφτεί να φορολογήσει και το τουριστικό άμπωμα.

Κι εκεί που εργαζόμανε το λοιπόν, κωπηλατώνοντας στη γαλέρα τση ξαδρέφης για τον άρτιον ημών τον περιούσιο, τσάααακ και σκάει το μανάρι από το Μόσχοβο. Το «ξανθό γένος» που λένε οι νόμοι και οι προφήτες.

Και μιλάμε για ένα πλάσμα δίμετρο, με κάτι στροφές και κάτι ταράτσες που ο Άη Βλαδίμηρος να βάνει το χέρι του!

Επαγγελματικά εγώ κάνω την κίνηση μου... «Γουέλκομ μπιούτιφουλ... χαβ ε λουκ ινσάϊντ...»

Κάτι μου λέει το παιδί στα ρούσικα, που δεν είχα ακόμα εντάξει επαρκώς στο ρεπερτόριο... μπλοκάρω εγώ.

30 Βέκια: γριά Κερκυραϊστί.

–Μπιούτιφουλ αρτ, τση λέω.

–Τσέρτς, μου λέει.

–Όχι τσέρτς, μωρή, τση λέω. Τσολιαδάκια, ταγάρια, χάντρες, κομπολόγια, τέτοια, για σας τσου άσχετους.

–Θιέλου να πάου ικκλησία, μου πετάει το πλάσμα σε κείνα τα βλαχοελληνικά που μιλάνε οι Ρωσοπόντιοι και με κουφαίνει.

–Μιλείς ελληνικά, μανάρι μου; τη ρωτάω έκθαμβος.

–Μπάμπουσκα ιλληνίδα απού Τασκένδη, μου λέει.

Κατάλαβα... σε κομμουνιστοσυμμορίτισσα πίψαμε, αλλά σάματις θα την ψηφίζαμε; Για άλλα παγαίναμε εμείς.

–Μπράβο, μπράβο, τση λέω. Να σας δώκουμε καντιντίς σουβενίρ από την πατρίδα τση μπάμπουσκας;

–Σπασίμπα, μου λέει το παιδί. Αλλά θιέλου πάει ικκλησία προυσκυνήσει Άγιου Σπυρίδωνα.

–Τυχερή είσαι, μάνα μου, τση λέω. Κι εμένα Σπύρο με λένε, όπως τον Άγιο, μεγάλη η χάρη Του.

Χαμογελάει το ξανθό γένος.

–Ετά πράβντα³¹? Μου λέει. Αυτό είναι πουλύ μιγάλη τύχη.

Μου την έσπαγε που ένα τέτοιο πλάσμα μίλουνε βλάχικα, αλλά δεν θα κωλώναμε πια εδώ. Το οποίον φωνάζω τση ξαδρέφης, τση Ανέτας, «ορή, πάω εδώ δυο λεφτά κι έφτακα»... «Στον αγύριστο» μου αντιφωνάζει αυτούνη – ένεκα που ζούλενε «τση ξέκωλες», όπως τση ήλεγε, και παίρνω το τέως σοβιετικό επίτευγμα από τη μέση, στο φιλικό, το φιλόξενο και το ωραίο και το πάω στον Άγιο να προσκυνήσει τη χάρη Του (και να ’πωφεληθώ κι ο ίδιος με την ευκαιρία, να του γυρέψω κάνα ρεγάλο).

31 Это правда? : «είναι αλήθεια;» στα ρώσικα.

Όξω από τον Άγιο η Λιούμπα –έτσι τη λέγανε– βγάνει μια μαντήλα και μπαμπουλώνεται.

–Απού σέβας στουν Άγιου, μου εξηγεί.

–Τι λες, ορή βουρλισμένη; τση λέω εγώ. Κι αυτές τση μπουτάρες και τα υπόλοιπα δεν θα τα δει λες ο Άγιος;

–Αυτά δεν πειράζει, μου απαντάει αυτούνη. Του κιφάλι κι τα μαλλιά πειράζουν.

Με το που μπουκάρουμε όμως στην εκκλησία τρέχει ένα γραιγί³² σκούζοντας και τυλίγει μια φουστόνα σαν αντί-σχοινο προσκόπων γύρω από τη μέση τση ευλαβέστατης προσκυνήτριας.

–Μπα, που κακοχρόνο να ’χετε, αφορεσμένοι, σκούζει το γραιγί. Θα μου σκανταλίσετε τον Άγιο, τρισκατάραιοι!

–Είναι ξένη, δεν νογάει, δικαιολογώ τη Λιούμπα εγώ.

–Κι επειδής δεν νογάει θα την αφήσουμε να τριγυρνάει με τση μπουτάρες όξω –θε μου σχώρα με– μέσα τσου άγιοι και τα ’κονίσματα, αφορεσμένε; με βάνει στη θέση μου το γραιγί.

Τέλος πάντων προσκύνησε το πλάσμα, μπαμπουλωμένο, είπα κι εγώ τα δικά μου στον Άγιο από μέσα μου, τελέψαμε καμιά βολά.

–Ιμένα ου προυστάτης μου είναι ο Άγιους Βλαντιμίρ, με πληροφορεί το εγκεφαλικό επεισόδιο όταν βγήχαμε και πάλι στο φως τση μέρας.

–Δεν τον έχω ακουστά, τση κάνω.

–Ου Άγιους Βλαντιμίρ κάμει θάματα, μου λέει η Λιούμπα και σταυροκοπιέται.

–Ο μόνος που ξέρω εγώ να κάμει θάματα είναι ο Άη Σπυρίδωνας, ο δικός μας, τση λέω ξερά (που θα ’ρθουν

32 Γραιγί: γριά Κερκυραϊστί (Διαπόντια Νησιά).

τώρα τα μουζίκια να μας κουνηθούν για τον δικόνε τσου τον άγιο –στην έδρα μας, ορε;).

–Μπορεί να κάμουν και οι δυο θάματα, λέει συμβιβαστικά το ευσεβές μανούλι.

–Μπορεί, τση λέω. Αλλά ο δικός μας κάμει πιο πολλά.

Η Λιούμπα με κοιτάει και σκάει χαμόγελο.

–Μ’ αρέζει που είσι θρησκευάμιнос, Σπύρωφ, μου λέει.

–Κι άλλα πολλά είμαι, μανάρι μου, και θα το διαπιστώσεις, τση κάνω. Πότε πρέπει να πας πίσω στο παπόρο;

–Του βράδου, τση δέκα, μου λέει. Αλλά μη σι απασχουλώ απόυ τη δουλειά σου.

–Μπα, τση κάνω. Δουλειά είναι κι αυτή. Να δείξω τα αξιοθέατα σ’ ένα μανούλι σαν ελόου σου.

–Ω, Σπύρωφ! μου λέει το μανούλι. Είσι τόσο καλός! Αλλά να είμαστι ιξηγημένοι... τα έξουδα ούλα δικά μου.

–Μα τι λες, βρε μανούλι; τση λέω εγώ (δήςθεν). Ντροπής!

–Α, μόνου μ’ αυτή τη συμφουνία, μου κάνει εκείνη.

–Ε, αφού επιμένεις...

–Ιπιμένου.

Κι αφού επέμεινε η μουσαφίρισσα ποιος ήμανε εγώ να τση χαλάσω την καρδιά; Την παίρνω το λοιπόν από τη μέση και την πάω στο ρέστωραν ενού ξαδρέφου, του Αντώνη, πολύ στο κυριλέ κι έτσι, που έγδυνε κανονικά τσου τουρίστηδοι ταΐζοντας τσου κατάψυξη Νέας Ζηλανδίας για φρεσκαδούρα –κι ο οποίος, εννοείται, μου έκοβε και κατά κεφαλή μερδικό για κάθε θύμα που του πάγαινα.

–Ψάρι, διατάζει η Λιούμπα. Τα καλύτερα.

Να φας ψάρι τσου Κορυφούς καλοκαίρι καιρό και μάλι-

στα στου Αντώνη πρέπει να 'χεις καβάντζα λογαριασμό στη *Société des Banques Suisses*, αλλά αφού τον φύσαγαν τον παρά στην Αγία Ρωσία του Πούτιν τι λόγος μας έπεφτε εμάς;

Έρχεται λοιπόν το φρεσκότατο κατεψυγμένο, παραγγέλνει και κρασί του Ρήνου η δικιά μου (χύμα κουτελίτης από τη Λευκίμμη σε μπουκάλα Γερμανικιά δηλαδή) και φέρε και τούτο και φέρε και κείνο και φέρε το άλλο... μ' έπιαχε τaráκουλο στην ιδέα του λογαριασμού κι ας μην πλέρωννα.

–Ισείς ιδώ ξιέριτι να ζείτι, Σπύρωφ, μου λέει το ξανθό γένος. Ιμείς ικεί δουλειά... δουλειά..., να μαζώνουμε ρούβλια κι να μην ξιέρουμε τι να τα κάνουμε.

–Εντάξει, μανίτσα, τση λέω. Το κατά δύναμιν. Και πού 'σαι... Τώρα που φάγαμε και ήπιαμε, δεν πάμε να ξαποστάσουμε και λίγο, ε; Ξέρω ένα καλό ξενοδοχείο εδώ κοντά.

–Θα ξαποστάσουμε αργότιρα, Σπύρωφ, μου λέει το Ρώσικο παιδί. Πρώτα θα μι πας να δω του Πουντικουνήσι.

–Να σε πάω, μάννα μου, χαλάω χατήρι εγώ; τση λέω που καμιά έγκαψη δεν είχα να τρέχω σε Ποντικονήσια.

Έρχεται η λυπητερή... 430 ευρώ και 35 λεπτά έβγανε ο αθεόφοβος ο Αντώνης! Ούτε στον Καρρά να είχαμε πάει! Ψάχνει η Λιούμπα στην τσάντα τση... ξαναψάχνει...

–Σπύρωφ, μου λέει. Μιγάλη καταστρουφή! Ξιέχασα του πουρτουφόλι στου παπόρο.

–Αμάν! ανακράζω. Παναπεί τελείως, ρε μανάρι; Δεν έχεις τίποτσι φιλά ξεχασμένα κάπου χύμα;

–Τιλείους, Σπύρωφ, μου λέει. Αλλά δεν πειράζει... Πλήρουνσι ισύ κι σου τα δίνου του βράδυ.

Να πλερώσω μια κουβέντα ήτουνε. Πάω και πιάνω τον ξαδρέφο ιδιαιτέρως... «Το και το» του λέω.

–Α, δεν ξέρω, μάγκα μου, μου κάνει αυτός. Εγώ σε γράφω μπιστιού για ευρώ 430,35 συν κάνα πενηντάρι που θ' άφηνε η δικιά σου στον σερβιτόρο.

–Ορέ, αμάν!...

–Τίποτσι, μου κάνει ο ξαδρέφος. Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τσου καλούς φίλους.

Παίρνω το μανούλι να το πάω στο Κανόνι, να θαυμάσει το Ποντικονήσι.

–Να πάρουμε άμαξα που είναι πιο ρομαντικά, μου λέει.

–Τι λες, ορέ παρλιακό! εξανίσταμαι εγώ. Ξέρεις τι χρεώνουν οι αμαξάδες; Ένα χέρι κι ένα πόδι.

–Δεν πειράζει, λέει το παιδί. Εγώ πλερώνω.

Αυτούνη πλέρωνε, πλην δια χειρός Σπύρου. Το ευτύχημα που ήξερα έναν αμαξά, τον Βαγγέλα, και του 'κανα εξήγηση.

–Μπιστιού την κούρσα, ορέ Σπύρο; στραβομουτσονιάζει αυτός.

–Τι να κάνουμε; του λέω. Η ανάγκη...

–'Ντάξει, σε γράφω για μια πενηνταρού. Σάλτα πάνω.

Στο τουριστικό καφενείο πάλι με θέα το αξιοθέατο, μ' έγγραψε ο Μανώλης για άλλα εκατό, που μας βγήκαν τα ούζα κι ο μεζές κι αν συνεχίζαμε έτσι θα με χρέωναν κι οι πέτρες τση Κέρκυρας.

–Κοίτα, μάτια..., τση λέω. Μέχρι εδώ και μη παρέχει. Πάμε τώρα να ξαποστάσουμε γιατί δεν με κρατάν άλλο τα ποδάρια μου.

–Πάμε στο «Corfu Palace», μου λέει. Έχου ακούσει τα καλύτιρα.

–Εγώ θα σε πάω στο «Spiros Palace» και θα δεις που θα σ' αρέζει περισσότερο, τση λέω.

Κι έτσι την κουβάλησα στην κάμαρη που νοίκιαζα κείνη την εποχή στα πίσω τση Γαρίτσας. Ημιϋπόγα ήτουνε και λίγο ασκούπιστα μας έβρισκε, πλην τέτοια ώρα, τέτοια λόγια.

–Μου θυμίζει την πατρίδα, όταν έπισι ου σουσιαλισμός, μου λέει η Λιούμπα στραβομουτσουνιάζοντας.

–Μια χαρά είναι για ξαπόσταμα κι αναψυχή, τση κάνω. Άντε, γδύσου τώρα γιατί δεν σε γλέπω μπροστά μου από την κούραση.

Κι έτσι, αφού ξαποστάσαμε και ξαναξαποστάσαμε και ξαναμαναξαποστάσαμε, θες ένεκα η ψυχική οδύνη, θες από τα κρασιά και τα ούζα και το φαγί μέσα στον ντάβανο, με πήρε κάπως ο ύπνος. Όταν ξύπνησα με το καλό είχε νυχτώσει και η Λιούμπα άφαντη. Κοιτάω το ρολοί... δέκα παρά τέταρτο! Φτου, γαμώτο! Θα 'φευγε το παπόρο και θα μέναμε αμανάτι με τα μπιστιού.

Σαλτάρω πάνω, ντύνομαι στο πιτς-φυτίλι... μόνο με ταξί θα πρόκαμα, αν πρόκαμα... ανοίγω το κασετί³³ του κομού όπου φύλουνε ένα μασούρι ψιλά, κάνα χιλιάριχο, για έκτακτες ανάγκες... πουθενά το μασούρι! Κι όχι μόνο το μασούρι αλλά και κάτι χρυσαφικά κι ασημικά που είχα φυλαμένα εκεί... καδίνες, δαχτυλίδια, ρολόγια, ταυτότητες, σταυρουδάκια... ούλα εξαφανισμένα! Καινούργιο μου το 'χε κάμει το κασετί το ξανθό γένος!

Α, ρε Πούτιν με τση πουτινιές σου, πανάθεμα τον Άη Βλαδίμηρο και ούλο σας το σόϊ!

Ορμάω όζω... για καλή μου τύχη πέρναγε ο γείτονας, ο Τόλης, με τη βέσπα... σαλτάρω πάνω...

–Στο λιμάνι ολοταχώς, μάγκα μου, του φωνάζω.

–Τι έπαθες, δικέ μου, σου φεύγει καμιά τζία κι αλησμόνησες να την προβοδίσεις; με κογιονάρει αυτουνός.

³³ Κασετί: συρτάρι Κερκυραϊστί.

—Ορέ αν σου 'λεγα θα μ' έφτυνες και με το δίκιο σου, του λέω. Πάτα τα γκάζια στο τέρμα.

Τα πάτησε ο Τόλης... το ευτύχημα δεν πέσαμε σε κίνηση... φτάκαμε στο λιμάνι πάνω που φεύγαν οι κάβοι και το παπόρο, ίσαμε μια πολυκατοικία μιλάμε, σαλπάριζε του καλού καιρού.

Τρέχω στη λιμενάρχισσα τση υπερεσίας, μια Κική, κορίτσι δικό μας και πόρτα για τον χειμώνα αν τύχει...

—Σταμάτα το, τση λέω. Φέρτο πίσω το παπόρο.

—Τι τρέχει, Σπυρέτο μου, να σε χαρώ; μου λέει ο νόμος και η τάξη τση θάλασσας. Ξεχάσαμε ν' αποχαιρετίσουμε καμιά μορόζα;

—Ορή σταμάτα το που σου λέω και με κλέψανε κανονικά, τση λέω.

—Α, τι να σου κάμω; μου λέει το άτιμο θήλεο. Ας πρόσεχες να μη σου την κάμουν την πουτινιά.

—Δεν γίνεται τίποτσι αν τύχει, μάτια; τση κάνω εγώ απελπισμένος.

—Γένεται, πώς δεν γένεται, μου λέει η Κική. Περίμενε να παραδώσω υπερεσία και μετά σε πάω να σε κεράσω ένα πιτόγυρο με μπύρα, άμα λάχει.

—Τα έξοδα δικά σου..., τση 'ξηγούμαι.

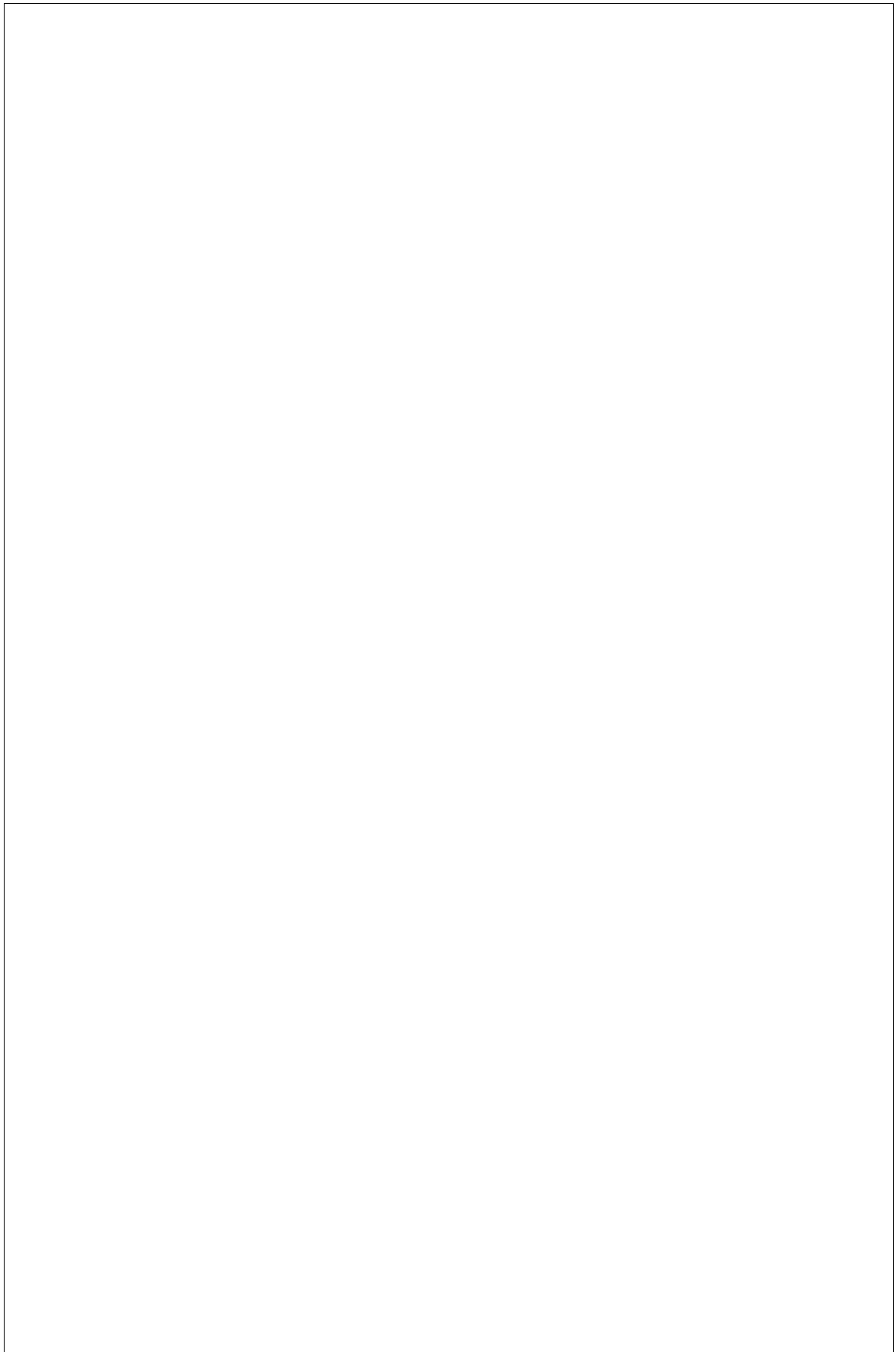
—Ε, πως... αφού είπαμε... κερνάμε, μου λέει η Κική. Τι, πουτινιές θα κάνουμε στα φιλαράκια μας; Κάνει; Δεν κάνει.

Κι αυτό το κάζο, δικέ μου, αποδεικνύει με τον πλέον περίτρανο τρόπο ότι τα μανουλομάνουλα που μας προκύπτουν από τον τέως σοσιαλιστικό παράδεισο δεν έχουν μπέσα. Καθόσον τση έχει διαβρώσει κι αυτές ο καπιταλισμός, η πλουτοκρατία και τα διεθνή μονοπώλια και τση

κάμαν συφεροντολόγες του κιαρατά. Και είναι πολύ κρίμα,
ρε γαμώτη μου, γιατί, κατά τα άλλα έχουν και γαμώ τα
προσόντα, τα παλιοκόριτσα!

6) Η Νούραν απ' το Κουσάντασι

Το πώς βρέθηκα στη Σάμο και πώς κατέληξα πλήρωμα στον «Άη Νικόλα», που έκαμε το δρομολόγιο Βαθύ - Κουσάντασι –για τουρίστηδοι κυρίως– καλύτερα να μην το θίξουμε γιατί θα εκτεθούμε. Να πούμε μόνο πως η ζωή έχει πολλά γυρίσματα κι άλλοτε είσαι από πάνω και μπιπ και δέρνεις κι άλλοτε σε παίρνει από κάτω και σε μπιπ και σε δέρνουν. Ο ίδιος στην παρούσα φάση δεν ήμανε ούτε στα πάνω, ούτε στα κάτω, στη μέση ήμανε και γύρευα να πορευτώ το κατά δύναμιν καθόσον τα 'φερε έτσι η ποτάνα η τύχη και μας αδίκησε, αφήνοντάς μας ρέστους και ψύχραιμους.

Λοστρόμος το οποίον ο δικός σου στο «Άη Νικόλας» και φεύγαμε μπονόρα³⁴ το πρωί από Σάμο κι ερχομάστενε πίσω το βράδυ. Καμιά βολά, όταν υπήρχε πελατεία, κάναμε το δρομολόγιο και δυο δόσεις –σιγά, μια φτυσιά δρόμος είναι.

Ο καπτά-Σωτήρος ήτουνε σεστάδος³⁵ κύριος και σωστός παρτσινέβελος³⁶ άπαξες και ήσανε κι ο ίδιος σωστός και τσίλικος στη δουλειά σου. Αλλά, άπαξες και του 'καμες κόνξες και τσιριμόνιες κι ανακάτωνες συνδικάτα κι εργατοπατέρες και «τόσες ώρες κάνει να δουλεύω» και «οι υπερωρί-

34 Μπονόρα: νωρίς Κερκυραϊστί.

35 Σεστάδος: νοικοκυρεμένος Κερκυραϊστί.

36 Παρτσινέβελος: αφεντικό Κερκυραϊστί.

ες εξτρά», σε περιλάβαινε τση κλωτσιές και δεν σταμάτου-
νες μέχρι να φτάξεις στην κόκκινη μηλιά –μιας και μιλάμε
για Ανατολή και περί χαμένες πατρίδες.

Εμένα ο καπτά-Σωτήρος με είχε καλύτερα κι από παιδί
του.

–Εσύ, Σπύρο παιδί μου, μια μέρα θα γένεις ο ίδιος κα-
πετάνιος στο πόδι μου, μου ’λεγε. Είσαι σκυλί μοναχό.

Ο καπετάνιος ήξερε ν’ αναγνωρίζει τση αξίες, πώς να το
κάνουμε! Σπάνιο προσόν αυτό τση μέρες μας.

Το επάγγελμα μας μπορεί να μην ήτουνε εύκολο, κα-
θόσον θάλασσα λεβεντοπνίχτρα, που λέει και το άσμα,
πλην όμως είχε και τα τυχερά του. Καθόσον σε κάθε ταξίδι
ούλο και καντιντίς θα παγαίναμε οι ίδιοι τσου γειτόνους κι
όλο καντιντίς θα μας έδωναν κι εκείνοι να πάμε πίσω. Τα
λιμεναρχεία, οι αρχές και οι ντογάνες³⁷, ούλοι τσου παιδιά
μιλημένα, μέσα στο κόλπο που γενότανε εδώ από εξαπα-
νέκαθεν και δεν έτρεχε τίποτσι. Ο καθείς εκοίτουνε τη δου-
λειά του και ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Τότσα για σένα, τότσα
για τσου άλλοι, τότσα για την πάρτη μου κι όλα μιλημένα,
τιμημένα –μια χαρά.

Το άλλο το τυχερό ήτουνε οι τουριστριούλες που τση
παγαίναμε συστημένες, στο φιλικό και στο τάχαμου, σε μι-
λημένα μαγαζιά, ένθεν και κείθε, εισπράτταμε από τσου
μαγαζάτορες την προμήθεια κι αν στεκότανε το τυχερό εί-
χαμε και κανένα άμπωμα στα όρθια με την πελάτισσα (ή
σε δικά μας, μιλημένα ξενοδοχεία, που τα πλέρωνε η ίδια
εννοείται) και ούλοι ευχαριστημένοι... Ληβ γιορ γκρηκ
ντρημ και πάνω τούβλα.

’Ντάξει, έβγαινε καλό μεροκάματο, δεν έχω παράπονο
και το σκεφτόμανε σοβαρά να το κάμω κάπως πιο μόνιμο –
και πού ξέρεις... μπορεί να ’βγαινε και η προφητεία του κα-
πτά-Σωτήρου αληθινή.

³⁷ Ντογάνα: τελωνείο Κερκυραϊστί.

Τώρα, υπήρχαν δυο αδερφάδες, η Φούλα και η Λούλα, που είχαν μαγαζιά και στη μια όχθη και στην άλλη. Τσουμπλέκια, ταγάρια, χάντρες, αγαλματάκια, φανελάκια «No Problem» και τέτοια η Φούλα, στη δική μας μεριά, χαλιά, μπακίρια και δερμάτινα η Λούλα στο Τούρκικο. Τα 'φερε τώρα έτσι ο Γιαραμπής και η τύχη και είχα ανοίξει νταραβεράκι και με τση δυο... εν αγνοία τση καθεμιάς για την άλλη εννοείται. Το οποίον, τη βόλευα όμορφα κι ωραία, καθόσον ενόσω στο πάτριο έδαφος με περιποιόταν η Φούλα και όταν στην αλλοδαπή, στη μαύρη την ξενιτεία, με παρηγόρουσε η Λούλα (που, υπόψη, έφτιαχνε και ωραίους ντολμάδες). Τοιουτοτρόπως κρατάγαμε ψηλά την ελληνική σημαία όπου και να ημάστενε και διατηρούσαμε το εθνικό μας φρόνημα ακμαίο.

Το οποίον, σ' αυτό το ταξίδι σαλπάραμε μπονόρα με μπουνάτσα, να μη φυσάει μιλάμε ούτε για δείγμα, πλην με το που φτάκαμε απέναντι άρχισε να φορτώνει το μπουγάζι και να προμηνύεται ο κακός ο χαμός.

—Μας γλέπω δεμένους γι' απόψε, Σπύρο, μου λέει ο καπτά-Σωτήρος, που ήξερε από καιρούς και θάλασσες. Κοίτα να σιγουρέψουμε τσου κάβους και τση άγκουρες, μην έχουμε τίποτσι χορούς και πανηγύρια μέσα στην άγρια τη νύχτα.

Το οποίον, εμένα τι μ' έκοφτε, από τη μια ή από την άλλη μπάντα τον τρόπο μου τον είχα. Σιγουρεύω το πλεούμενο και πάω να βρω τη Λούλα, να την ειδοποιήσω να φτιάξει ντολμάδες. Πλην στο μαγαζί βρίσκω μόνο τον παραγιό, ένα Τουρκάκι, τον Ισμέτ, και πουθενά Λούλα.

—Η κυρά πήγε Ιζμίρ για ψούνια για το μαγαζί και θα 'ρθει αύριο με το καλό, αν θέλει ο Αλλάχ, μου λέει ο τυπάκος.

Δεν μας τα 'λεγε καλά ο Αλλάχ, έτσι που τα κανόνισε και πολύ μου κακοφάνηκε που θα την έβγανα στρωμα-

τσάδα στο πλεούμενο απόψε, αλλά τι να κάμεις, αυτά ήτουνε τα απρόοπτα.

Τέλος πάντων, έφαγα καντιντίς σ' ένα μαγέριχο ενού παιδιού δικού μας, που του παγαίναμε πελατεία, οπότεν μας είχε στο τζάμπα και το ελευθέρας, και μετά πήγα σ' ένα από τα τουριστικά ξενοχτάδικα, από κείνα με πρόγραμμα «λαγγεμένη Ανατολή», να κάνω χάζι, να περνάει η ώρα και πού ξέρεις, μπορεί να χτυπάγαμε και κάνα πτηνό εγχώριο ή αλλοδαπό, να αναπληρώσει το κενό τση Λούλας.

Πολύ εκλεκτό πράμα δεν έγλεπα όμως, οπότεν μετά από κάνα-δυο χορούς τση κοιλιάς με κάτι θειάδες τση συμφοράς και δυο-τρεις αμανέδες από κάτι άφωνες 'τοιμαζόμανε ν' αποχωρήσω όταν βγαίνει η βεντέτα του μαγαζιού, μια Νουράν, λέει, να κάμει το νουμεράκι τση.

Κι εδώ, μιλάμε, μου 'φυγε η μαγκιά!

Ένα παιδί, μιλάμε, ούλο στροφές και πιασίματα, με μαλλί που 'φτανε μέχρι κάτω στα καπούλια –και τι καπούλια!– μ' ένα μάτι τσακίρικο που έπαιζε αενάως, κάτι μπαλκόνια τρικυμιώδη, κάτι μπουτάρες, Παναγιά βόηθα!... ένα σύνολο γενικώς απ' αυτά που προκαλούν ακαριαία εγκεφαλικά σε άτομα μιας κάποιας ηλικίας που δεν προσέχουν τση κακοτοπιές.

Φωνάζω τον Χασάν, το γκαρσόνι, παιδί δικό μας κι αυτό, και τον ρωτάω...

–Νουράν τη λένε, Σπύρο εφέντη μ', μου λέει. Την ανακάλυψε το αφεντικό στον πάνω μαχαλά να πουλάει καρπούζια και την έφερε στο μαγαζί. Μιλάμε για πολύ μεγάλο ταλέντο! Μιλάει και ρωμείκα.

Αυτό ήτουνε το λιγότερο, καθόσον, όχι που να το παινευτούμε, αλλά όσο να 'ναι από γλώσσες δεν πάσχουμε. Πλην, αν το μανούλι μπόρουνε να συνεννοηθεί σε γλώσσα ανωτέρου επιπέδου, τόσο το καλύτερο για όλους μας.

Το οποίον ρίχνω του Χασάν ένα εικοσοδόλαρο και κεί-
νος με στέλνει συστημένο στο καμαρίνι τση καλλιτέχνης.

–Μέρχαμπα³⁸, τση λέω εγώ μπαίνοντας διακριτικά
ενόσω σιαζότανε στον καθρέφτη.

–Οσγκελντίν εφέντη μ’³⁹, μου απαντάει εκείνη.

–Ήρθα να σας συχαρώ για τον εξαιρετικό χορό σας, τση
κάμω εγώ με το σεις και με το σας.

–Τεσεκούρ εντερίμ⁴⁰, μου λέει αυτή. Το καθήκον μας
απλώς στην Τέχνη.

–Και τι τέχνη! αναφωνώ εγώ.

Το χανουμάκι γέλασε γάργαρα.

–Είσαστε ένας εσείς...! μου κάνει. Για πολύ μπερ-
μπάντη σε κόβω, τζάνουμ.

–Το κατά δύναμιν, λέω σεμνά εγώ.

–Να σας τρατάρουμε μια ρακή, ένα καντιντίς;

–Άφεριμ⁴¹, τση λέω εγώ. Όσο για μια ρακή, να μη σας
προσβάλουμε...

Μου φέρνει μια ρακή το χανουμάκι, την πίνουμε, πί-
νουμε ακόμα μια και μια για τον δρόμο... ερχομάστενε στο
τσακίρ κέφι.

–Πάμε να κάμω ένα ακόμα νούμερο που μου ’μεινε και
μετά, αν θες, πολύ ευχαρίστως να σου δείξω τα αξιοθέατα,
μου λέει το ουρί.

Ό,τι αξιοθέατο μ’ ενδιέφερε το είχα εδώ, μπροστά μου,
πλην, για να μην προσβάλω το παιδί, είπα «ευχαριστώ»
και το συνόδεψα στην πίστα να κάμει το νούμερο τση, όπου
επέμεινε να τση χορέψω κι ο ίδιος έναν καρσιλαμά, για να

38 Merhaba: Γεια... Τι χαμπέρια; Τουρκιστί.

39 Hoşgeldiniz efendim: Καλώς όρισεσ αφέντη μ’ Τουρκιστί.

40 Teşekkür ederim: Ευχαριστώ Τουρκιστί.

41 Âferim: Μπράβο Τουρκιστί.

κάμει τα δικά τση ακροβατικά γύρω-γύρω κι έγινε ο χαμός στο μαγαζί! Οι τουρίστηδοι ενθουσιάστηκαν και η Νούραν μάζωνε χαρτούρα με ουρά απ' όποιο τραπέζι κι αν περνούσε. Μέχρι που το σουτιέν και η ζώνη τση τιγκάρισαν στο δολάριο, στο ρούβλι και το γιεν και δεν χώρουναν άλλα.

Αλλά, τσίφτικο πλάσμα, μετά μου έδωσε και του ίδιου ένα κατοστοδόλαρο, «για ενθύμιο», λέει, και πολύ το 'φχαριστήθηκα, γιατί έτσι έβγανα τα έξοδα από το πιοτί και το ρεγάλο του Χασάν που μ' έμπασε στα καμαρίνια.

Μετά με πήγε βόλτα για να μου δείξει τα ωραία, που ήτουνε ένας μαχαλάς τση συμφοράς, όπου το ταλαντούχο παιδί τση Ανατολής είχε την οικογένεια του.

—Κοίτα, μου κάνει. Θα σε παρουσιάσω σαν αρραβωνιάρη μου, γιατί εμείς εδώ ειμάστενε παλαιών αρχών και δεν σηκώνουμε πολλά-πολλά σε θέματα τιμής. Μην έχουμε τίποτσι σφαγές στα καλά του καθουμένου και μετά μας κατηγοράτε εμάς τσου Τούρκους για βαρβαρότητα.

Τα χρειάστηκα, να λέμε την αλήθεια.

—Μα, βρε μανίτσα, τση κάνω. Δεν πάμε καλύτερα μια βόλτα κάπου οι δυο μας, ν' απολαύσουμε τση νύχτας τη σιγαλιά; Τι τα θέμε τα σόγια;

Έβαλε τα χέρια τση στη μέση και με κοίταξε καλά-καλά.

—Δεν κατάλαβα; μου κάνει. Επειδής δηλαδή τυγχάνουμε ορφανές κι απροστάτευτες παναπεί ότι θα μας γλεντήσετε και θα μας πετάξετε σαν άχρηστο σκουτί; Έτσι κάμετε εσείς οι Γιουνάνηδες, τζάνουμ;

—Όχι, βρε τζάνουμ, τση λέω. Αλλά τα σκιάζομαι αυτά τα οικογενειακά.

—Αν έχεις καλό σκοπό δεν έχεις να σκιάζεσαι τίποτσι, μου λέει το χανούμι.

Εμ καλό σκοπό δεν είχα, ο άχαρος; Να το μυσήσω στα ελευσίνια μυστήρια γύρευα, όχι να το πουλήσω σκλαβάκι στην Ταγγέρη. Αλλά πού να εξηγείς τώρα;...

Η οικογένεια ήτουνε ένας μπάρμπα, αξούρηγος και με μουστάκες, χασάπης το επάγγελμα, όπως μου εξήγησε με έμφαση η Νούραν, δυο αξούρηγα αγριωπά ξαδρέφια κι αυτά με μουστάκες κι αυτά χασαπάδες και μια θειά, μαντηλοδεμένη και χαμηλοβλεπούσα, που ήτουνε φαντάζομαι για τση δουλειές.

Έχαμε η Νούραν τση συστάσεις, κανείς δεν φάνηκε να χάρηκε.

–Και Γιουνάνης και άπιστος και ναύτης, κουζούμ; λέει ο μπάρμπα τση κοπελός. Μα πού στον Σεϊτάν πας και τσου βρίσκεις ούλους;

–Μα, με ηγαπεί, θείο, απάντησε η Νούραν. Νά, ρώτα τον.

Ο μπάρμπα στράφηκε σε μένα και με κάρφωσε με μια δολοφονική ματιά.

–Αλήθεια λέει το παρλιακό, ορέ πεζεβεγκ; με ρωτάει.

Τι να πω έτσι που έμπλεξα;

–Την πάσα μία αλήθεια, τζίο, του λέω.

–Και πότε με το καλό τα στέφανα, ορέ; ρωτάει ο χασάπακλας.

–Συντόμως, θείο, πετάγεται η Νούραν. Μόλις 'τοιμάσουμε τση άδειες.

–Να τση 'τοιμάσετε αύριο κιόλα, πετάγεται ένας ξαδρέφος. Εμείς, τούτο εδώ (χτύπησε το κούτελό του) το 'χουμε καθαρό.

Ήτουνε σκούρα τα πράματα και δεν καταλάβαινα πώς είχα μπλέξει. Καταλάβαινα όμως πως θα 'πρεπε το συντομότερο να στρίβω σιγά-σιγά. Έχανα μια απόπειρα.

–Ε, εγώ να παγαίνω σιγά-σιγά..., λέω.

–Πού να παγαίνεις; αγρίεψε ο τζίος.

–Στο σκάφος, για τούφες, εξηγώ.

–Και θ’ αφήσουμε εμείς τον γαμπρό μας να κοιμάται τση βάρκες; αναφώνησε ο άλλος ξαδρέφος. Ούτε να το συζητάς! Εδώ θα κοιμηθείς.

–Μα... να μη σας βάνω σε κόπο..., λέω.

–Κανέννας κόπος, απάντησε ο τζίος. Εμείς τον μουσαφίρ τον τιμάμε.

Κάποια στιγμή κι ενώ η τζία μου ’τοίμαζε στρωματσάδα ανάμεσα στα ξαδρέφια κατάφερα να ξεμοναχιάσω την... «αρραβωνιάρα».

–Πού πήγες και μ’ έμπλεξες, ορή βουρλισμένη; τση λέω.

–Ε, πώς, μου κάνει. Εσύ δεν μου ’πες πως είχες καλό σκοπό;

–Και καλό σκοπό θα πει να σε κουκουλωθώ, ορή βαρηνμένη; τση λέω.

–Ε, τι θα πει; Να με κουτουπώσεις μήπως και μετά μην τον είδατε;

–Ορή ποιο κουτούπωμα; τση κάνω. Καλά-καλά ούτε τον επιτήδειο δεν σου ’πιακα!

–Ε, όταν με το καλό επιτελεστεί το ευτυχές γεγονός θα γένει κι αυτό, γελάει φιλάρεσκα το χανούμι. Μην είσαι ανυπόμονος... Όλα με τη σειρά τσου!

–Στο χωριό το δικό μου πρώτα δοκιμάζουμε την πίτα και μετά παραγγέλνουμε, τση λέω.

–Ναι και είδαμε την προκοπή σας, έρχεται η πλεωμένη απάντηση.

Κι έτσι βρέθηκαν ανάμεσα στα δυο γομάρια στρωμα-

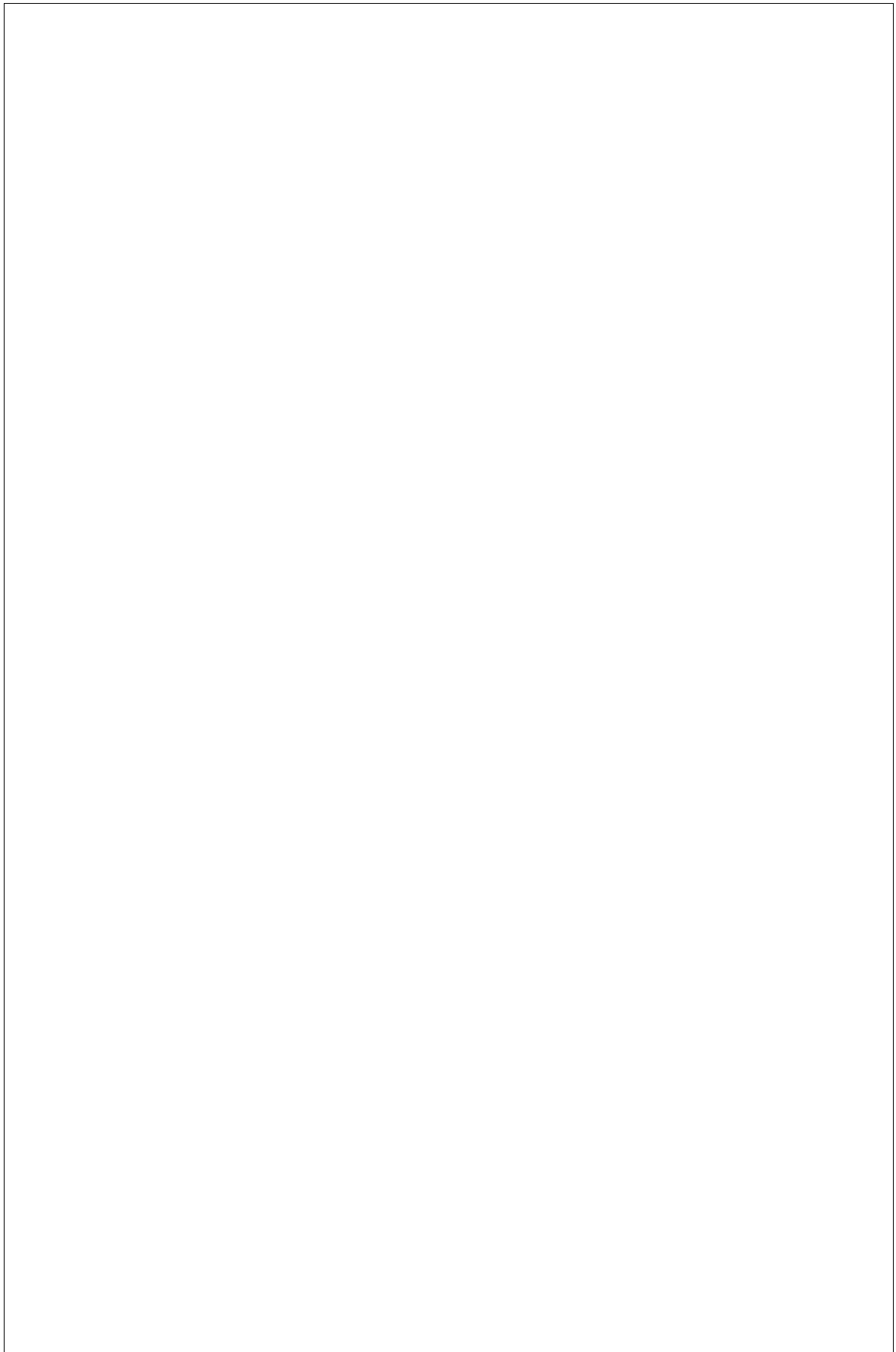
τσάδα, ο ένας να ροχαλίζει, ο άλλος να πέρδεται, να σπάω τη γκλάβα μου πώς θα την έκαμα από τούτη εδώ την κόλαση και τη συφορά που με έβρηκε στα καλά του καθουμένου. Τελικά, αφού περίμενα να περάσει καμιά ώρα και να μην ακούγεται στο σπίτι παρά ροχαλητά και πορδές, ασκώθηκα με τρόπο, πήγα στο παράθυρο –ευτυχώς δεν ημάστενε ψηλά– και σάλταρα στον δρόμο, έτσι με τση κάλτσες.

Δρόμο παίρνω, δρόμο αφήνω, φθάνω στο λιμάνι. Να πάω στο σκάφος θα μ' έβρισκαν αμέσως αν με κυνηγούσαν οι «συγγενείς» –που θα με κυνηγούσαν σίγουρα– κι επιπλέον δεν προβλεπόταν να σαλπάρουμε πριν τση εννιά ώρες, οπότε αν ψάχνω ένα γύρο και βρίσκω ένα Τούρκικο ψαράδικο που έφευγε για Καρλόβασι και κατάφερα τον καπετάνιο να με πάρει μαζί, αφού του ακούμπησα ένα *Rolex* μαϊμού που κουβάλουνα μαζί για κάτι τέτοιες περιστάσεις.

Και να ήτουνε μόνο αυτό!... Φθάνοντας στη Σάμο, θαλασσοδαρμένος, καραβοτσακισμένος και ξυπόλητος, βρήκα μια Φούλα να με περιμένει εν εξάλλω, καθόσον κάποιος ρουφιάνος τση είχε σφουρίζει τα περί τση Λούλας απέναντι και μ' έστρωσε στο κυνηγητό μ' ένα κουζινομάχαιρο με το που με είδε και είναι βέρο⁴² μιράκολο πώς μ' έσωσαν οι χωροφυλάχοι που με πήγαν συνοδεία στο παπόρο για Περαιά –ας είναι καλά οι άνθρωποι.

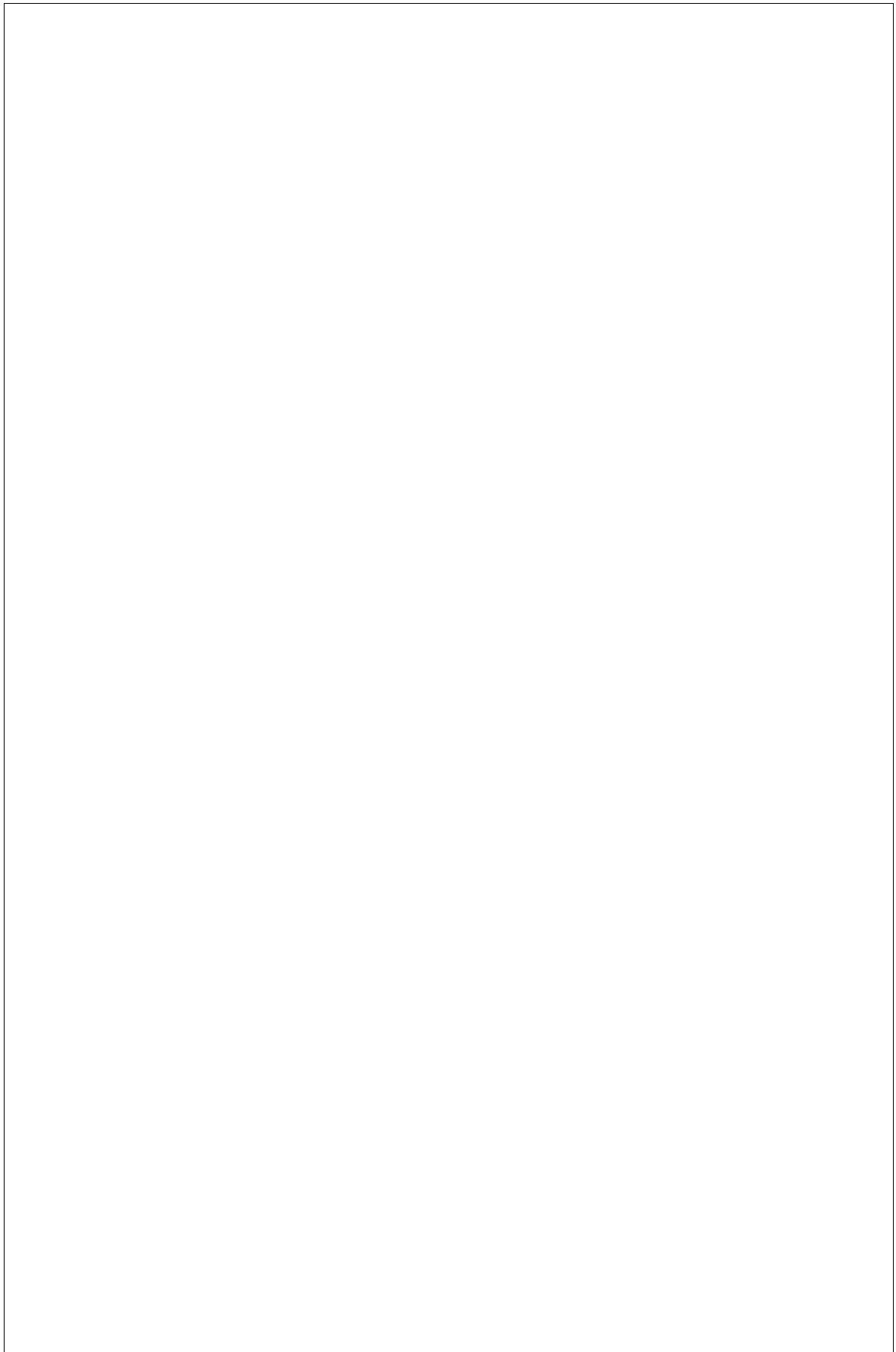
Ηθικό δίδαγμα: Τση Τουρκάλες που λιγουρεύεστε –και δικαίως, να λέμε το σωστό– να τση κοιτάτε, αλλά μην αγγίζετε, γιατί είναι κι αυτές σαν τση δικές μας, τση προκομένες, στα θέματα «τιμής» και σαν τση δικές μας έχουν ένα σωρό σόϊ από πίσω που είναι έτοιμο, με τση κουλούρες στο χέρι, να υπερασπιστεί το καθαρό κούτελο τση οικογένειας. Κρίμα που δεν μπορώ να σας δώκω κάπως πιο εξειδικευμένες πληροφορίες, αλλά σάματις πρόκαμα να μελετήσω εις βάθος το αντικείμενο; Δεν πρόκαμα.

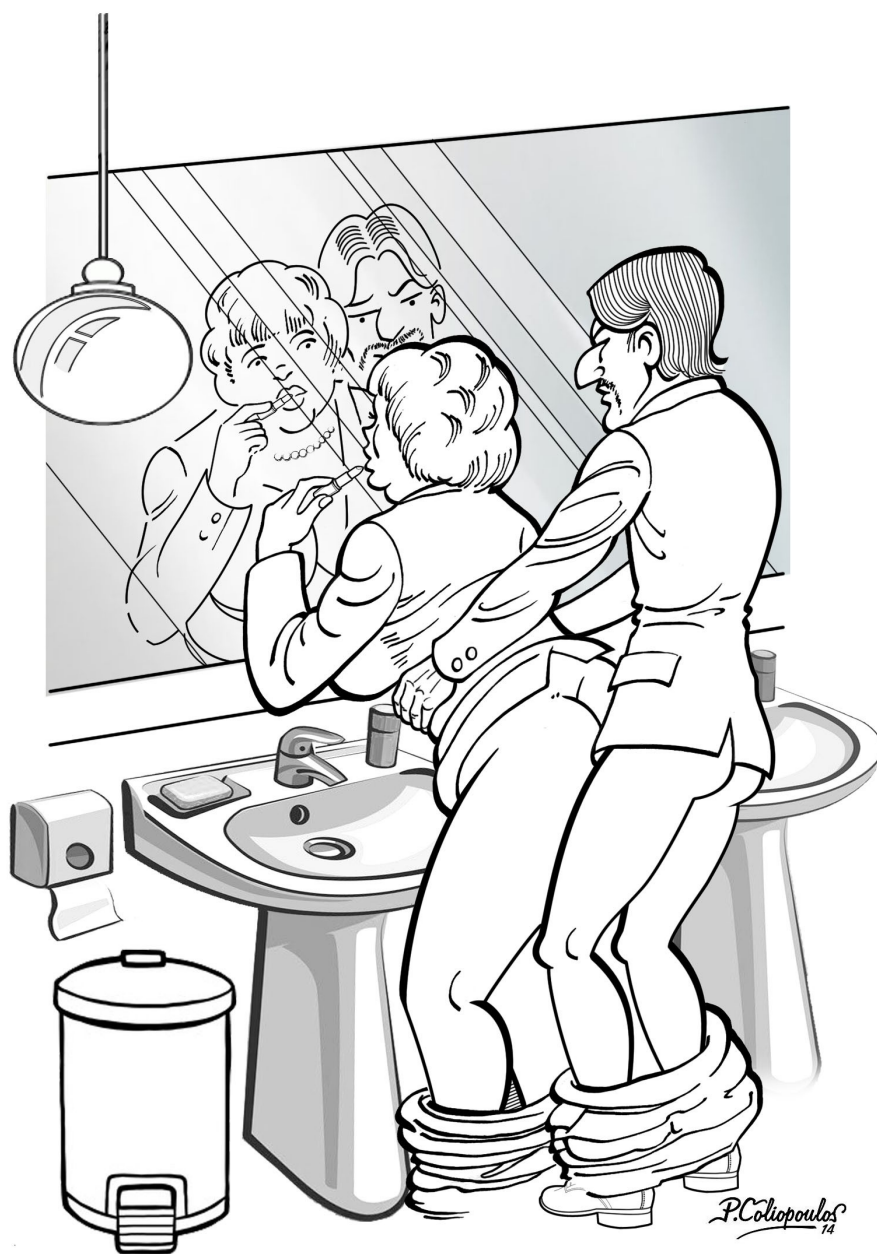
42 Βέρος: αληθινός Κερκυραϊστί.

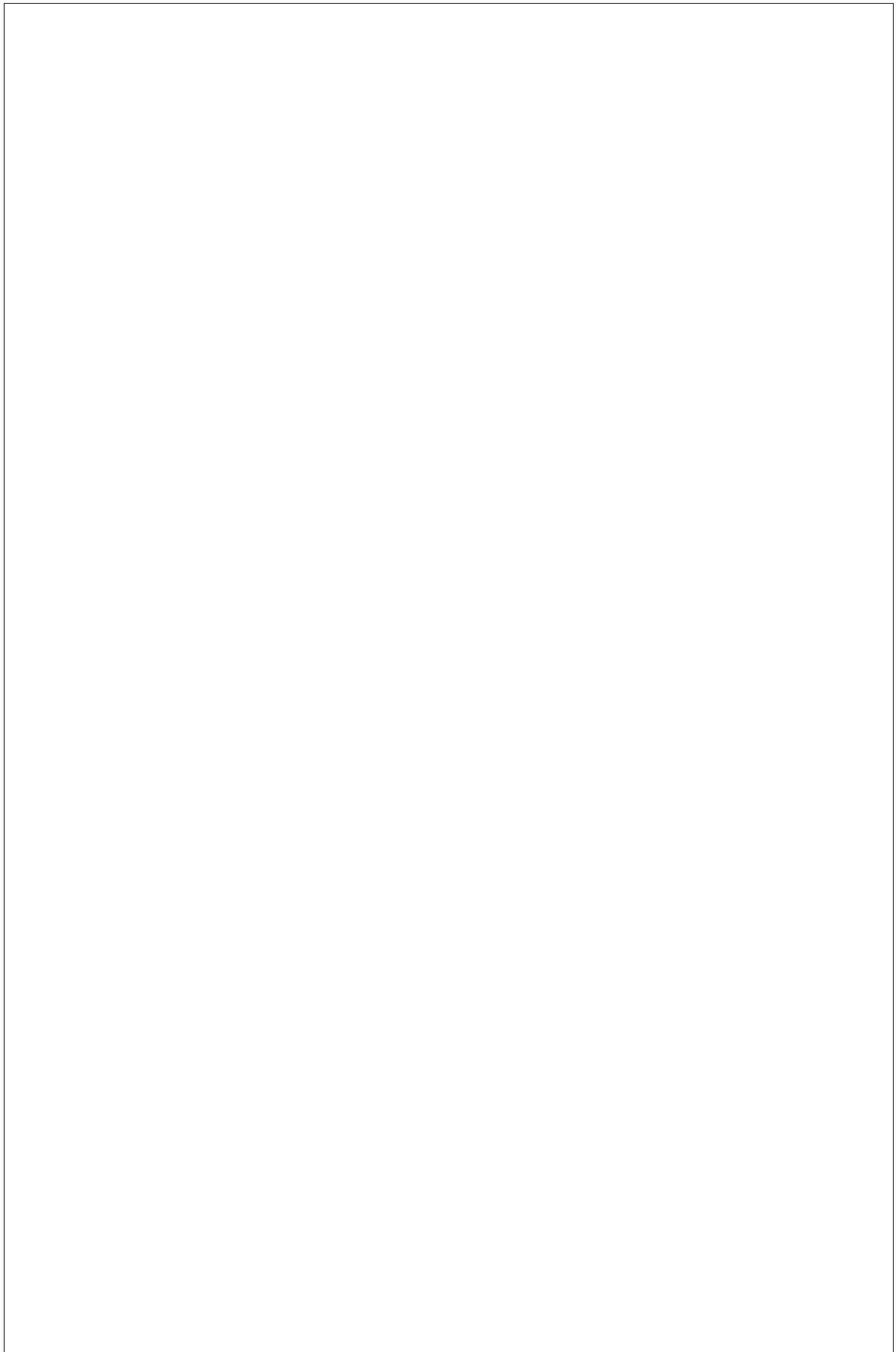
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΟΥΠΕΡ ΛΙΓΚΑ

1) Η Ίγκριντ από την Κοπεγχάγη

Με το που έπαθε ο Σιδερένιος το κάζο που τον «έθεσε στο περιθώριο τση πολιτικής», που θα 'λεγαν και οι φυλλάδες κι ανέλαβαν οι κοντές λουμπίνες, τα υπόλοιπα τση κενωνίας και τα λαμόγια, εμείς, η παλιά φρουρά τση Παράταξης (και σεμνύνομαι να με συμπεριλάβω σ' αυτή την ένδοξη κατηγορία) περιπέσαμε σε αχρηστία –για να το θέσω σεμνά. Κάτι παλιόπαιδα ατίθασα, σαν ελόου μου και τον Τζώρτζη, ημάστενε τα πρώτα που χάσαμε υπουργεία και οφίτσια και κατά πως έδειχνε το πράμα ο Μικρότατος, ο καινούργιος παρτσινέβελος και η κλίκα του, είχαν σκοπό να κάμουν δικό τσου καπετανάτο –ένεκα και η μάζα εξ' Ευρώπης– και ν' αφήκουν τσου μη δικούς τσου απόξω. Λαμόγια του κιαρατά! Και δεν λέω... κι εμείς τον τρόπο μας τον είχαμε, αλλά το παγαίναμε το πράμα στο μαλακό και στο λάου-λάου, ειδικά μετά το κάζο που πάθαμε με τον Χοντρό, τον μπανκιέρη ντε, όπου παραλίγο να καμαρώσουμε τον Σιδερένιο πίσω από το κάγκελο.

Κι εντάξει, οι καιροί είχαν αλλάξει και οι ξύπνιοι –πάρε το «θείο βρέφος» για παράδειγμα– την κάμαν με ελαφρά πλάγια πηδηματάκια, αλλά κάτι άλλα παιδάκια, νεόφερτα –σαν ελόου μου φερ' ειπείν– κινδυνεύαμε να μείνουμε άνεργα, πάνω που βρήκαμε την κότα που κλώσαγε τα χρυσά αυγά, γαμώτη μου.

Το οποίον, μέχρι να το καταλάβουμε πλησίαζαν εκλογές πάλι και βέβαια ούτε λόγος να μας βάνει ο μοχθηρός ζουμπάς στα ψηφοδέλτια. Έτυχε τώρα να γίνονται αυτές οι εκλογές μαζί με τση Ευρωεκλογές, όπου εκλέγουμε, λέει, τσου βουλευτάδες που θα μας εκπροσωπούσαν στο Ευρωκοινοβούλιο του κώλου –μη χέσω. Αέρας κουβέντα δηλαδή και σε δουλειά να βρισκομάστενε, πλην όμως έμαθα πως τα μισθά ήτουνε τσίλικα και τα προνόμια πολύ άλφα-άλφα, αλλά κι ευκαιρίες για αρπαχτές υπήρχαν, έτσι και ήτουνε κανείς ξύπνιο παιδί και φρόντιζε να τρουπώσει τση σωστές επιτροπές.

Πάω και πιάνω αυτή τη λέρα τον Γραμματέα.

–Γράψε με στο ευρωκόλπο, του λέω.

–Κωλύομαι, Σπύρο, μου λέει αυτή η σουπιά. Χρειάζεται εντολή από τον Πρόεδρα κι αυτός δεν έχει αποφασίσει ακόμα.

–Ορέ άσε αυτά τα πούστικα σε μένα, του κάνω. Βάλε με που σου λέω και θα δεις ότι ο Μεγάλος –λέμε τώρα, ο ζουμπάς– θα το εγκρίνει με χίλια.

–Πώς και είσαι τόσο σίγουρος; με ρωτάει η λουμπίνα.

Κάνω έτσι και του πασάρω κάτι φωτοτυπίες από κάτι έτσι τσίφτικες προμήθειες, από κάτι μπουρδουκλωμένες καταστάσεις «αναπτυξιακών έργων», που μείναν στα χαρτιά, ίσα για να πίπτει το μπαγιόχο...

–Ρίξε μια ματιά εδώ και θα καταλάβεις, του κάνω. Δείξτε και του... «Μεγάλου», αν παραστεί ανάγκη.

Τση κοιτάει ο σελεμές και του φεύγει ο τάκος!

–Αμάν, Σπύρο! μου λέει. Πού τα έβρηκες αυτά; Δεν είναι να παραπέφτουν... Θα καούμε!

Και να δεις για πότε άλλαξε η διάθεση ούλων και για πότε μπήκα στο ψηφοδέλτιο –αριστίνδην!

Όχι ότι δεν γένηκαν οι αρμόδιες –κι αναμενόμενες– πουστιές για να σαμποταριστεί η υποψηφιότητα μου... Αλλά άπαξες και σε θέλει το πόπολο, ρε μάγκα μου, δεν πάει να χτυπιούνται οι αλεπουδιάρηδες!... Βγήκα με τα τσαρούχια μιλάμε!

Και νά 'μαι στο Ευρωπαϊκό δέλο!

Πρώτες μέρες τση Βρυξέλλες σουλάτσο κι αναγνώριση των πέριξ. 'Ντάξει, δεν λέω... Ευρώπη και πολιτισμός και κομφορ κι ούλα σούπερ λουξ και τσίλικα, αλλά πεθαμένα πράματα, ρε παιδί μου! Έτσι και δεν είχανε το Ευρωπαϊκό δέλο με τα σούρτα-φέρτα και τα δέοντα θα φύτευαν ραπανάκια και θα τα κοίταγαν να μεγαλώνουν για διασκέδαση μιλάμε.

Από γχομενίτσες τώρα... καλά, τση ντόπιες άστες, ούτε για εντριβή, που λέει ο λόγος, έτσι και ψυχρωθείς. Πώς είναι οι Ολλανδέζες;... Ε, έτσι και χειρότερα. Υπήρχε όμως, το ευτύχημα, άφθονο κι εκλεκτό υλικό, εντός τση υπερεσίας. Γραμματέϊσες, δακτυλογράφες, διερμηνείς, σύμβουλες, υποσύμβουλες, παρατρεχάμενες επί μισθώ (που κανείς δεν ήξερε τι είχαν σαν αντικείμενο εργασίας), δικηγορίνες και ασκούμενες, καφετζούδες και σερβιτόρες... μια χαρά βολευότουνε κανείς –όρεξη να 'χε. 'Ντάξει, καλά θα περνάγαμε.

Το μόνο πρόβλημα ήτουνε ότι από το σινάφι δεν φελούσε κανείς για παρέα –σαν τον Τζώρτζη, ας πούμε, την εποχή των δικώνε μας κοινοβουλευτικών θριάμβων. Όλο κάτι ξενέρωτα, παροπλισμένα ανθρωπάκια που είχαν μυαλό μόνο για ψώνια, φαγητό, πιοτί και ύπνο και κάτι γερόντια που κοιμόντανε όρθια περιμένοντας να περάσει το τραμ με τον Χάρο, να πάνε στην ευχή του φέου, να ησυχάσουν. Ξεραίλα μιλάμε και θα 'πρεπε να βολευτούμε με τση γχόμενες ξεροσφύρι, αλλά αν δεν έχεις τον κολλητό σου να πεις δυο παρόλες αντρικές, ρε παιδί μου, είναι σαν να μην κάνεις τίποτσι. Γιατί, εντάξει, την άμπωσες την γχομενίτσα...

Μετά τι κάνεις, πιάνεις κουβέντα για την τιμή των οπωροκηπευτικών στην Ευρωζώνη; Μην τρελαθούμε τώρα!

Γράφτηκα και σε κάνα-δυο επιτροπές –ό,τι να ’ταν, καθόσον μου το είχε επισημάνει ο Τζώρτζης.

–Κοίτα να τρουπώσεις σε τίποτσι επιτροπές, μου είχε πει. Καθόσον, εξόν που πίπτει «αποζημίωση», που φτάνει και ξεπερνάει συχνά τη βουλευτική, υπάρχουν κι ευκαιρίες για αρπαχτές που ένα περπατημένο αγόρι, σαν ελόου σου, θα εκμεταλλευτεί καταλλήλως για να κάμει έναν αξιοπρεπή μπεζαχτά για τση κρύες νύχτες του χειμώνα. Για κοίταξέ το.

Το κοίταξα, πλην τση καλές θέσεις τση είχαν πιάκει τα σαΐνια που ήξεραν τα κατατόπια από τση προηγούμενες θητείες τσου κι αφήκαν τσου κατιμάδες για μας, τα πρωτάκια. Αλλά κι έτσι δεν ήτουνε άσχημα και με τον καιρό, όπως θα δικτυωνόμασταν, βλέπαμε για το καντιντίς καλύτερο.

Η πρώτη επιτροπή το λοιπόν ήτουνε μια από τση πολλές γεωργικές και θα εξετάζαμε, λέει, τα περιοριστικά μέτρα που ήπρεπε, λέει, να βάνουμε στο ψάρεμα του λούτσου. Γιατί και πώς μη με ρωτάτε καθόσον να με φτύσεις κι αν κατάλαβα τίποτσι και το «σκεπτικό» που μας μοίρασαν ήτουνε 758 σελίδες δακτυλογραφημένες –και χωρίς εικόνες. Σιγά μην πάγαινα ξανά στο σχολειό!

Από την πρώτη κιόλας μέρα ο αέρας μύριζε μπαρούτι.

Ημάστενε δυο-τρεις Ιταλοί εσχατόγεροι, δυο Ισπανοί που δεν χαμπάριζαν Χριστό, δυο Πορτογάλοι που το ’χαν πάρει πατριωτικά και τσακώνονταν για φύλλου πήδημα (ένεκα, λέει, που είχαν «ίδιον συμφέρον»), κάτι Ιρλανδοί ντρίνκουλες⁴³, κάτι Ιγγλέζοι που δεν χώνευαν τσου Ιρλανδούς και κοίταγαν εμάς τσου άλλους αφ’ υψηλού, δυο Γάλλοι που βαριόντουνε και η Δανέζικη αντιπροσωπεία που

43 Ντρίνκουλας ή ντρίνκουλος: ο μπεκρής Κερκυραϊστί.

ήτουνε η μόνη που έπαιρνε το όλο πράμα στα σοβαρά. Από μας ημάστενε εγώ κι ο μπάρμπα-Γιάννης ο Καφετζής (το όνομα, όχι το επάγγελμα) που βρισκότουνε εδώ μόνο για να κολλήσει ενσήματα και στα τέτοια του ο λούτσος!

Είπα ότι από την πρώτη μέρα βρώμαγε μπαρούτι κι αυτό γιατί οι Δανοί θέλαν, λέει, να περάσουν αυστηρούς περιορισμούς στην αλιεία για τση χώρες του Νότου, καθόσον η έλλειψη συστήματος και προγραμματισμού, λέει, προκάλούσε «ανήκεστον βλάβην εις την θαλασσίαν πανίδα και χλωρίδαν» και διάολος τ' απονθαμένα τσου. Κάτι που οι Πορτογάλοι δεν δέχονταν με κανένα Χριστό, ενώ οι Ιγγλέζοι έβαναν λάδι στη φωτιά γιατί δεν χώνευαν τσου Δανούς, που τσου είχαν ανταγωνιστές, λέει, στο ψάρεμα του μπακαλιάρου στη Βόρειο Θάλασσα, αλλά ούτε και μας, τα rigs του Νότου άντεχαν, καθόσον στο μυαλό τσου το κλούβιο θα ήπρεπε να ημάστενε ούλοι μας αποικίες τση Μεγάλης (μη χέσω!) Βρετανίας κι όχι να καθομάστενε στο ίδιο τραπέζι δίπλα-δίπλα, να συζητάμε.

Ο χειρότερος από τσου Δανούς ήτουνε μια κυράτσα, Ίγκριντ τη λέγανε (το πατρικό σιγά μην το συγκράτησα), που εκλεγόταν, λέει, για δεύτερη φορά και είχε τον αέρα καποιανού που ήξερε τα κατατόπια. Στα σαρανταφεύγα και βάλε η κυρα-Ίγκριντ, προς το στρογγυλό, πλην με τα μπαλκόνια τση και τα πιασίματά τση τα ωραία, που... δεν λέω... καμιά εικοσαριά χρόνους πριν, αν την τράκαιρνα σε καμιά Ρόδο, σε καμιά Κω, καμιά Σαντορίνη, μια χαρά θα πορευουμάστενε, αλλά τώρα τση είχε βγει ένα πολιτιλίχι κι ένα στρυφνό πράμα που μόνο τη μικρή γοργόνα τση Κοπεγχάγης δεν θύμιζε.

—Δεν αντιλαμβάνομαι γιατί οι εργατικές χώρες του Βορρά θα πρέπει να πλερώνουν τσου ακαμάτηδες του Νότου, για να μπορούν εφτούνοι να την αράζουν στη λιακάδα και να κατεβάζουν τα ούζα τσου, έριξε τη φιτιλιά η κυρα-Ίγκριντ κι έβανε φωτιά στα τόπια.

–Ποιος είναι ακαμάτης, μωρή πατσαβούρα; πετάγεται ο Πορτουγκέζος.

–Βαφανκούλο, σιγοντάρει ένας Ιταλιάνος.

–Ίσα, μωρή γκιόσα, που θα μας πεις ακαμάτες, προσθέτει ένας Σπανιόλος.

Κι άντε να τρέχουν τώρα οι δραγουμάνοι να μεταφράζουν!

–Τι σχέση έχει αυτό με την αλιεία του λούτσου, κυρία συνάδελφε; μπαίνει στη μέση η σουπιά ο Ιγγλέζος.

–Έχει, καθόσον γένεται άναρχα, απαντάει αυτή.

–Άναρχος είναι ο κώλος σου, τση λέει ο άλλος Ιταλιάνος.

–...όπου προσγειώνεται άνετα Μπόϊνγκ 717, προσθέτει ο Σπανιόλος.

Ο Πρόεδρος, ένας Ιρλανδός, προσπάθησε να ηρεμήσει τα πνεύματα.

–Κύριοι συνάδελφοι, εστέ ευπρεπείς, περικαλώ, τσου λέει.

–Αυτά να τα πεις τσου καριόληδες στο Μπέλφαστ, λαμόγιο, του πετάει ο Ιγγλέζος, που έψαχνε ευκαιρία για να του την πει.

Όπου ο Ιρλανδός του όρμηξε και πέσαν οι υπόλοιποι να τσου χωρίσουν. Όταν ηρέμησαν τα πράγματα, η Δανέζα το βιολί τση ξανά.

–Δεν ακούσαμε την άποψη των συναδέλφων από την Ελλάδα, λέει κυαλάροντας τον μπάρμπα-Γιάννη που λαγοκοιμότουνε.

–Παρών, λέει αυτός, ζαλισμένος από το μπιζελότο⁴⁴.

–Για τον λούτσο μιλάμε, κύριε συνάδελφε, τον πικάρει η κυράτσα.

44 Μπιζελότο: υπνάκος Κερκυραϊστί.

Ο μπάρμπα-Γιάννης αιφνιδιάστηκε.

–Επιφυλάσσομαι, μουρμουράει.

Η κυράτσα γέλασε.

–Εμ βέβαια, πώς να μην επιφυλάσσετε, κύριε συνάδελφε, του κάνει. Οι αλιείς σας έχουν ρημάξει τον πληθυσμό των λούτσων στη Μεσόγειο.

Άρχισα να τα παίρνω στο κρανίο.

–Με το μπαρδόν, μανδαμίτσα, τση λέω. Αλλά τι ξέρετε εσείς για τον λούτσο;

Η έτσι ξαφνιάστηκε.

–Τι εννοείτε; ρωτάει για να κερδίσει χρόνο.

–Λέω μήπως τα έχετε μπερδέψει, τση κάνω. Και νομίζετε ότι μιλάμε για το άλλο, που ακούγεται σαν τον λούτσο, αλλά γράφεται αλλιώς και για τον οποίο εσείς και οι συμπατριώτισσές σας κατεβαίνετε στην Ελλάδα με το που σκάσει το καλοκαιράκι προκειμένου να κοινωνήσετε των αχράντων μυστηρίων, να 'ούμ'.

Η δραγουμάνα τα 'φτυσε κανονικά. Μου 'ριξε μια απέλπιδα ματιά...

–Με την ησυχία σου, μανίτσα, την ενθαρρύνω εγώ. Εξήγησε το αρμοδίως στην κυρία.

Τώρα τι εξήγησε το άχαρο και τι κατάλαβε η κυράτσα ο φέος και η ψυχή τσου, πάντως η συνεδρίαση έγινε μπάχα-λο κι ούλοι φώναζαν σε ούλους, ώσπου αυτή η λαμόγια ο Πρόεδρος βάρησε την κουδούνα λήξη και πήγαμε στην ευχή τση Παναγίας, ν' ασχοληθούμε με πράματα λίγο πιο ενδιαφέροντα από το ψάρεμα του λούτσου.

Δυο μέρες αργότερα που ξαναμαζωχτήκαμε είχαμε πάλι τα ίδια. Άντε να μας τη μπαίνουν οι κρυόκωλοι του Βορρά κι άντε εμείς του Νότου ν' αντιστεκουμάστενε. Η κυρα-Ίγκριντ φυσικά πρωτοστατούσε.

–Τι να σου πω, κυρά μου, τση κάνω σε μια στιγμή που το 'χε παρακάνει. Εσένα κάποιος δικός μας δεν σου κάθισε –που να του καθίσει το *Chivas* στο λαιμό– και για την πάρτη του την πλερώνουμε ούλοι μας εδώ σήμερα.

–Δεν σας επιτρέπω! φώναξε η κρυόκωλη. Ομιλείτε εις μίαν βουλευτήν του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και ουχί σε σερβιτόρα των καταγωγίων, όπου πιθανώς συχνάζετε. Απαιτώ τον προσήκοντα σεβασμόν.

–Μανίτσα, τση κάνω εγώ ατάραχος. Είτε βουλευτίνα είσαι, είτε κράχτισσα στα βρώμικα τση Βάρης, άπαξες και είναι αγάμητο το θήλεο, φασκελοκουκούλωτα.

Έγλεπα τση δραγουμάνες να βρίσκονται στα πρόθυρα τση νευρικής κρίσης και τση λυπόμανε τση άχαρες, αλλά τι μπορούν να κάμω; Θα καταργούσαμε τώρα την ελευθερία του λόγου για να μη βραχυκυκλώσει το μεταφραστικό;

–Δεν θα μας αποπροσανατολίσετε εσείς από το νομοσχέδιο για την αλιεία του λούτσου με τους τραμπουκισμούς σας, κύριε, μου φώναξε τέλος η θειά από την Κοπεγχάγη.

–Τραμπούκος εγώ, μανδάμ, που σας μιλώ με το σεις και με το σας; απορώ εγώ.

–Το νομοσχέδιο θα περάσει, είτε το θέτε είτε όχι, φώναξε πεισμμωμένη η κυράτσα.

–Μπα που κακοχρονονάχεις με τον λούτσο, που λύσσαξες πια! τση κάνω.

–Η αλιεία του λούτσου θα περιοριστεί κατά 80% στον Νότο, δήλωσε με ποντίγιο⁴⁵ η Δανέζα.

–Βαφανκούλο! απάντησε ο Ιταλιάνος (που φαινότουνε μόρτης παιδί και τον έβανα στα υπόψη, για να κάνουμε παρέα).

–Βρε σύρε να πλύνεις κάνα πιάτο, σιγοντάρισε ο Πορτουγκέζος (δικός μου κι αυτός).

45 Ποντίγιο: πείσμα Κερκυραϊστί.

—Ή ταν ή επι τας! ανέκραξε κι ο μπάρμπα-Γιάννης που δεν είχε πάρει πρέφα τι γενόταν.

—Κυρά μου, τση λέω κι εγώ. Ένα θα σου πω... Τον λούτσο δεν πρόκειται να μας τον κόψεις μακάρι και να χτυπίεσαι καταή. Βρες κάτι άλλο να παίξεις.

—Αγνοείτε τις κοινοτικές οδηγίες λοιπόν; ξιφούλκησε η έτσι.

—Ορή, άσε κάτω τση οδηγίες και τα τσιτάτα και συγκεντρώσου στο θέμα μας, τση κάνω. Τι λύσσα είναι αυτή με τον λούτσο πια!...

—Αν μας κόψει τον λούτσο αυτή θα πουλάει περισσότερες ρέγγες, κατάγγειλε ο Σπανιόλος.

—Και είναι ίσα ο λούτσος με τση ρέγγες των ξενέρωτων, ορέ συνάδελφε; του απαντώ εγώ. Μην τρελαθούμε τέλεια τώρα!

—Καταστρέφετε την αλιείαν, επιμένει η μονομανής.

—Κυρά μου, τση λέω εγώ υπομονετικά. Έτσι και σταματήσουμε εμείς τον λούτσο θα πείψει το κλάμα τση αρκούδας, όχι μόνο στις Ευρώπας, αλλά ανά την υφήλιο. Θα καταρρεύσει ο τουρισμός μιλάμε.

—Θα καταρρεύσει ο τουρισμός από τον λούτσο;!!! απορεί η άσχετη Δανέζα.

—Εμ τι θα κάμει; τση λέω. Για σκέψου... Για τι πράμα κατεβαίνετε εσείς οι αζήτητες του Βορρά κάθε καλοκαίρι στην Ελλάδα;

—Για τον... λούτσο;!!! ξανα-απόρησε η κρυόκωλη.

Έπιαχα το βλέμμα τση δραγουμάνας που μ' εκλιπαρούσε απελπισμένα, αλλά παρότι το συμπάθησα το παιδί, δεν γενόταν να ανακόψω τον πολιτικό μου οίστρο για να τση κάμω το χατήρι.

—Για όλα τα εις -ούτσος λήγοντα, λέω τση μανδάμ. Κα-

θόσον, κυρία συνάδελφε, όπως λέει και το αρχαίο ρητό: «το χρήμα πολλοί εμίσησαν, τον λούτσο ουδείς» –αν πιάνεις το υπονοούμενο.

Δεν ξέρω τι γέννηκε στη μετάφραση, πάντως η γκιόσα δεν το έπιαχε.

–Υπονοείτε ότι χρηματιζόμεθα, κύριε συνάδελφε; ανέκραξε πλήρης ιερής αγανάκτησης.

–Ε καλά, δεν σε είπαμε και πουτάνα, τση λέω εγώ συμβιβαστικά.

–Βαφανκούλο! ρίχνει την αγαπημένη του επωδό ο δικός μου, ο Τζιαχομίνος.

Οπότεν γενήκαμε και πάλι βουρδούλιο⁴⁶, Βορράς και Νότος.

Διάλειμμα οίγων λεπτών για κατούρημα και καφέ και βλέπω τη δικιά μου να μπαίνει στο Ladies' Room –καλά, μιλάμε ντρέπεσαι να μπεις τσου καμπινέδες του Ευρω-μπουρδέλου!... Κανονικά σαλόνια, ρε παιδί μου!

Το οποίο, κατόπιν φαινής έμπνευσης, ακολουθώ κι ο ίδιος και κλειδώνω την πόρτα πίσω μου. Η έτσι έβανε κραγιόν –τρομάρα τση!– κι ούτε που γύρισε να με κοιτάξει, πλην μ' έβλεπε από τον καθρέφτη.

–Μήπως κάνατε λάθος πόρτα, κύριε συνάδελφε; μου κάνει.

–Δεν νομίζω, τση κάνω.

Οπότεν κατεβάζω εγώ τα παντελόνια, τση κατεβάζω κι εκείνης τη φούστα και παίρνω θέση μάχης στα μετόπισθεν. Η απόγονη των Βίκινγκ, ατάραχη, συνεχίζει να βάνει κραγιόν.

–Τι προτίθεστε να κάμετε, κύριε συνάδελφε; με ρωτάει ψυχρά.

46 Βουρδούλιο: ρεζίλι, φασαρία Κερκυραϊστί.

–Να σας ενημερώσω περί του λούτσου, κυρία συνάδελφε, τση λέω ο ίδιος προχωρώντας εν τω άμα στην προβολή διαφανιών.

–Είσθε αχαρακτήριστος, μου λέει η κυρα-Ίγκριντ. Ξεχνάτε πως ευρισκόμεθα σε διάλειμμα;

–Το καθήκον δεν κάμει ποτές διάλειμμα, τση εξηγώ εγώ. Οφείλομεν νυχθημερόν να φροντίζομεν δια το καλόν των Ευρωπαϊών πολιτών.

–Είστε ένας εσείς...! χαζογελάει η συνάδελφος.

–Μα κι εσείς δεν πάτε πίσω, τση λέω.

–Δεν σας πειράζει να βάφομαι καθ' ον χρόνον εσείς προχωρείτε εις την επεξήγησιν; με ρωτάει (ευγενάστατα η γυναίκα).

–Μα τι λέτε; τση κάνω. Κάμετε τη δουλειά σας.

Με το σεις και με το σας, έτσι; Καμιά σχέση με την ένταση και τα μπινελίγια τση κανονικής συνεδρίας πριν από λίγο. Αυτό θα πει ευρωπαϊκός πολιτισμός!

Οπότεν εξήγησα στην κυρα-Ίγκριντ τι εστί λούτσος και πώς αλιεύεται... είχε εκεί κάτι μικρές απορίες, τση τις έλυσα κι αυτές και ήρθε επιτέλους και κατάλαβε η γυναίκα.

–Α, μάλιστα, μου λέει όταν τελείωσε η εξήγηση. Τώρα αντιλαμβάνομαι πλήρως την θέσιν σας.

–Αμ, είδατε, μανδάμ, που με ολίγην καλήν θέλησιν υπάρχει τελικώς περιθώριον συνεννοήσεως; τση λέω.

–Και ό,τι απορίες πιθανόν παραμένουν ελπίζω να μου τση λύσετε εν καιρώ, μου λέει αυτή.

–Βεβαίως, τση λέω. Γι' αυτό δεν είμεθα άλλωστε εδώ; Για να λύνουμε τυχόν απορίες και να δημιουργούμε κλίμα αμοιβαίας κατανόησης κι επικοινωνίας.

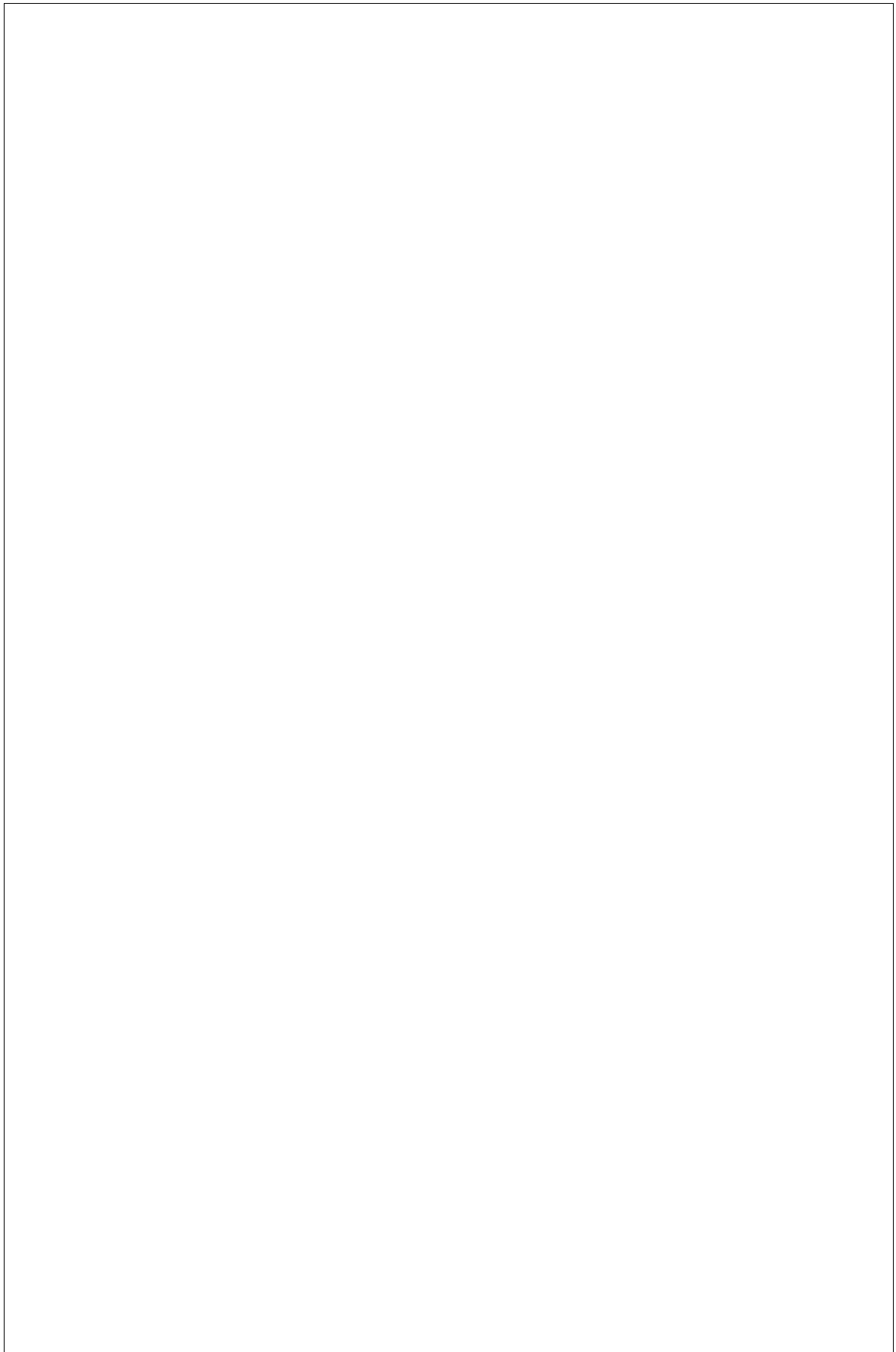
–Πώς τα λέτε!... Πώς τα λέτε!...

★ ★ ★

Τελικώς η πρόταση για τον περιορισμό τση αλιείας του λούτσου νοτίως καταψηφίστηκε πανηγυρικά με πρωτοστατούσα την ίδια την εισηγήτρια τση, την κυρία συνάδελφο Ίγκριντ, Παναγιά κοντά τση τση γυναικός.

2) Η Λένα από το Όσλο

Να ξεκαθαρίσω ένα πράμα πριν συνεχίσουμε την επιμορφωτική μας περιοδεία τση χώρες του Βορρά. Τση Σανδιναβές, εξαπανέκαθεν, δεν τση πάγαινα. Γυναικάρες, ναι. Κορμάρες, ναι. Τα αποδέλοιπα εις —άρες, ναι. Αλλά και άρες μάρες κουκουνάρες, άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Τουτέστιν, εκεί που γέγονται οι τελικοί λογαριασμοί, στην κλασική οριζόντια θέση —ή και στην κάθετη, αν τύχει— ο απολογισμός είναι ένα τεράστιο μεδέν. Θα μου πεις, το κρύο, έξι μήνους νύχτα, τα παγόβουνα, οι πιγκουίνοι... τι όρεξη να 'χει κανείς για γυμναστικές επιδείξεις; Και μάλιστα σε μια κοινωνία όπου όλα είναι φόρα-παρτίδα και που βγάνει κανείς τα μάτια του άνευ φραγμών και κανόνων... 'Ντάξει, αμαρτία, αλλά σάματι και στον Νότο δεν είναι αμαρτία να 'χεις τση Ιταλίδες, ρε παιδί μου, που προβαδούν στο δρόμο και λες «πήρε φωτιά ο Βεζούβιος;» και μετά, όταν (με χίλια βάσανα τση φέρεις στο στρώμα) να σου βγαίνει το καρπούζι κολοκύθα; Από τα ανεξήγητα θα μου πεις και θα συμφωνήσω, αλλά, για να επιστρέψουμε στο θέμα μας... τση βόρειες δεν τση πάω.

Η Λένα τώρα έτυχε να 'ναι Νορβηγέζα, από το Όσλο, κι από τση γκομενάρες εκείνες που αν τση είχαμε εμείς θα τση κάναμε εξώφυλλα σε φυλλάδια του ΕΟΤ... «Visit Greece, live your dream». Ήτουνε γκρουπιέρα μιας Σκανδιναβικής εταιρίας στη Ρόδο, όπου και γνωριστήκαμε ένα καλοκαίρι που έκαμα μια περασιά από χει.

Μόλις είχα αποχαιρετίσει ο ίδιος ένα καλό δίδυμο από Σουηδία μεριά και πάγαινα να βάλω μπροστά το βεσπάκι, που μου είχε νοικιάσει ο ξαδρέφος ενού παιδιού δικού μας, όταν βλέπω να μου 'ρχεται κατάπλωρα το δίμετρο ξανθό με τα έτσι του και με τα ωραία του και να μου λέει:

—Με παίρνεις μαζί, καθόσον το αμάξι τα 'φτυσε από μπαταρία κι έχω ένα γκρουπ που περιμένει στο ξενοδοχείο;

—Μπράβο, τση λέω. Γιατί όχι; Σάλτα πίσω.

Σαλτάρει το πλάσμα, μου κάνει ένα κεφαλοκλείδωμα για να κρατηθεί στο δρόμο κι έρχεται ολόκληρο το μπροστινό του διαφορικό να εφαρμόσει στην πλάτη τη δική μου, που έπαθε, περιττό να πω, κανονικό ταράκουλο.

—Μι Σπύρος, τση λέω φουλάροντας το μηχανήμα στην άσφαλτο.

—Μι Λένα, μου λέει εκείνη.

—Ντου γιου λάϊκ γκρηκ ντάνσες; τση πετάω εγώ το πα-ραγάδι.

Τσιμπάει η τσιπούρα.

—Αϊ λόβ δεμ, μου κάνει.

—Τότενες, μανάρι, να σε περπατήσω μόρτικα κι ωραία απόψε, τση λέω (στο ιγγλέζικο εννοείται).

—Φάϊν, μου λέει.

Κι όπως ήτουνε αναπόφευκτο και μοιραίο, από τα γκρηκ ντάνσες βρεθήκαμε στα άλλα, τα ακόμα πιο γκρηκ ντάνσες, όπου για μια ακόμη βολά ο Σπύρος έδωκε ρέστα, δοξάζοντας την Ελλάδα, πλην η ανταπόκριση... να πω πως ήτουνε παθητική; Λίγα θα 'λεγα.

Βέβαια, με την πείρα που κουβάλουνα κι από άλλες συνεδρίες με το φύραμά τση, δεν μου 'κανε εντύπωση —είχα συνηθίσει στα παγωτά— πλην, όπως κάθε βολά, έκαμα μια προσπάθεια ψυχολογικής εμβάθυνσης.

–Ντον’τ τελ μι άϊ γουώζν’τ γκρέητ (μη μου πεις πως δεν ήμανε και γαμώ τσου γαμίκουλες!), τση λέω.

–Όου, Σπάϊρους, γιου γουέρ δε γκρέητεστ (ω, Σπύρο, ήσανε, μιλάμε, ο καλύτερότερος!), μου απαντάει.

–Και τότενες γιατί δεν έδειξες ενθουσιασμό, ως όφειλες, μωρή; την προγκάω.

–Πότε να δείξω ενθουσιασμό, Σπάϊρους; απορεί το σκανδιναβικό βλήμα.

–Τι θα πει πότε! εξανίσταμαι εγώ. Κατά τη διάρκεια τση παράστασης, μιλάμε, μωρή.

–Γιατί να δείξω ενθουσιασμό; ξανα-απορεί η έτσι.

–Μήπως επειδής την καταβρήκες; τη βοηθάω εγώ.

–Τι να κάμω δηλαδή; Να γελάω;

–Όχι, μωρή!... Να βάνεις καμιά φωνή... «αχ, αχ!... αντρούτσο μου τι μου κάνεις!...»... Να δείξεις ότι χάνεις τον έλεγχο.

–Γιατί να χάσω τον έλεγχο; αναρωτιέται εκείνη.

–Γιατί σου την έχει βαρήσει κατακέφαλα και γλέπεις αστεράκια, ξεσπάω εγώ.

–Α, καλά... Αν σ’ ευχαριστεί να το κάμω την άλλη βολά, μου λέει το καλόβολο πλάσμα.

–Όχι κατά παραγγελία, ρε μάνα μου! αναφωνώ εγώ. Αυθορμήτως δεν μπορείς;

Το σκέφτηκε λίγο.

–Αυθορμήτως μάλλον δεν μπορώ, μου λέει μετά.

–Γιατί, ρε μανίτσα; απορώ εγώ. Δεν τη βρίσκεις;

–Τη βρίσκω βέβαια.

–Τότενες;

—Έχει να κάμει με τη διαφορά στην ψυχосύνθεση των λαών μας, μου εξηγεί. Εσείς εδώ κάτω παίρνετε φωτιά στα γρήγορα. Ενθουσιαζόσαστε εύκολα και απογοητεύεστε εύκολα. Εμείς πάλι το έχουμε το πράμα πιο υπό έλεγχο.

—Ορή βλαμμένη, έχεις υπό έλεγχο τον οργασμό; ανακράζω εγώ γιομάτος ιερή αγανάκτηση.

—Ο οργασμός είναι πολύ προσωπική υπόθεση για να το διατυμπανίζει κανείς δημόσια, μου λέει ξερά και με κουφαίνει.

—Τι λες, ορή βουρλισμένη; εξανίσταμαι εγώ. Τι είναι ο οργασμός για να τον κρατάς κρυφό, κρατικό μυστικό;

—Έτσι το 'χουμε εμείς.

—Ορή, μήπως λέτε άλλο πράμα οργασμό εσείς και γι' αυτό δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε;

—Δεν ξέρω... Μπορεί...

—Και δε μου λες...; τση κάνω. Αυτό που λες εσύ οργασμό σου συμβαίνει συχνά όταν τέλος πάντων παίζεις τση τσιλικουδιές με τ' αγοράκια;

Το ξανασκέφτηκε.

—Όχι πάντα, μου λέει. Αλλά καμιά φορά κάτι γίνεται...

Κρίμα την κορμάρα να λες δηλαδή!

* * *

Τέλος πάντων, έδωκα τόπο στην οργή και μιας και δεν υπήρχε τίποτσι καλύτερο κείνη την εποχή είπα να δώσουμε μια παράταση χάριτος κι ότι έδει δείξει.

Η Λένα απεδείχθη δεινή φυσιολάτρης, από κείνες που πιλαλούν στα λιβάδια με τση παπαρούνες κι εκστασιάζονται μπροστά σ' ένα ηλιοβασίλεμα (αλλά που άμα πέσουν στο στρώμα κάνουν διαλογισμό θιβετιανού καλόγερου),

οπότεν την έπαιρνα στη βέσπα και γυρνάγαμε σαν τση άδικες κατάρες στην «πανέμορφη φύση» και τση παραλίες, όπου η Σκαδιναβή γκρουπιέρισσα απάγγειλε στιχάκια στα Νορβηγέζικα κι εγώ έσπαγα το τσερβέλο μου να βρω τι να κάμω για να τη ζωντανέψω.

–Λουκ ατ δις μπιούτιφουλ μπάτερφλαϋ, Σπύρους, μου έλεγε εκστατική.

–Μη σου πω τι την έχω τη μπιούτιφουλ μπάτερφλαϋ, τση 'λεγα εγώ.

Ή πάλι όταν πέταγα τη γόπα του τσιγάρου στη θάλασσα.

–Σπάϊρους, θα σε μαλώσω, μου 'λεγε. Δεν έχεις κανέναν σεβασμό για το περιβάλλον.

–Γιατί, μωρή, φοβάσαι μη μαστουρώσουν τα ψάρια; τση απάντουνα συστημένα εγώ.

Κι άλλα τέτοια, να σου φεύγει ο τάκος!

Αλλά από το άλλο, που μας ενδιέφερε διακαώς... περι-συλλογή κι αυτοσυγκράτηση. Τόσο πια που άρχισα ν' αναρωτιέμαι αν ήτουνε κάτι που δεν έκανα σωστά. Ποιος, εγώ! Όρες δηλαδή είναι να βρεθεί κανείς με τίποτσι συμπλέγμα-τα και να τρέχουμε μετά τσου κουράντηδες⁴⁷!

«Ορέ μην και είναι μαζόχα;» σκέφτηκα μια δόση. Και τση τράβηξα δυο φούσκους –όχι πολύ δυνατούς– στο κρίσι-μο σημείο, να το διερευνήσουμε επιστημονικά.

–Γιατί το 'καμες αυτό τώρα; απόρησε η ανασκελωμένη.

–Είπα μήπως και σ' αρέζει, τση κάνω.

–Δεν μ' αρέζει, μου λέει. Αλλά αν σ' αρέζει του ίδιου δεν έχω πρόβλημα. Μόνο με το μαλακό γιατί έχεις βαρύ χέρι.

Άρα δεν ήτουνε μαζόχα.

47 Κουράντες: ο γιατρός Κερκυραϊστί.

Λέω πάλι μήπως και τση άρεζαν τίποτσι προχωρημένα σχέδια, απ' αυτά που γλέπουμε τση τσόντες. Για να το διερευνήσουμε τση λέω να φέρει μια φιλενάδα τση, γκρουπιέρισσα κι αυτήνε, από το γραφείο, να φτιάξουμε κατάσταση. Κανένα πρόβλημα. Τη φέρνει, πίπτουμε όλοι μαζί στην έρευνα, τουρλού-τουρλού... και χαχαχαχά και χουχουχού... Το αποτέλεσμα το ίδιο! Με τη διαφορά ότι, αντί για μια συγκρατημένη, τώρα είχα δυο! Άρα ούτε το προχωρημένο την έπιανε.

Τέλος πάντων δοκίμασα καμπόσες ακόμα συνταγές... Τίποτσι!

Στο τέλος, είδα κι απόειδα, το παράτησα. Η επιστήμη ασκώνει τα χέρια ψηλά. Οπότε, έκαμα εγώ τη δουλειά μου κάθε που είχα χρεία κι άστηνα τη Σκανδιναβή να λύνει σκανδιναβικά σταυρόλεξα.

Μετά, μια μέρα, όλως διόλου απροσδόκητα, η Λένα από το Όσλο, μου σκάει το μυστικό.

–Σπαίρους, μου λέει. Θέλω να είμαι έντιμη απέναντί σου. Έχω δεσμό.

–Το ξέρω, μωρή, τση λέω. Με μένα.

–Όχι, μου λέει. Με άλλον.

Τινάχτηκα μέχρι το νταβάνι ο ίδιος!

–Τι είπες, ορή βουρλισμένη; τση κάνω. Έχεις γχόμενο ενόσω τραβιέσαι με τον νάμπερ ουάν παιδαρά τση Ανατολικής Μεσογείου και περιχώρων; Πας καλά;

–Μα... είμαι ερωτευμένη, μου λέει.

–Με ποιον, ορή, να τον κάμω φέτες; τση λέω.

–Με τον Μάθιου, μου λέει.

–Ποιον Μάθιου, ορή, τον ευαγγελιστή; τση λέω.

–Τον Μάθιου τση Μπι Αίη στο αεροδρόμιο, μου ομολογεί.

Ένα τσόλι ιγγλέζικο ξέπλυμα, μιλάμε! Μισή μερίδα άνθρωπος!

–Τον τσιλιβίθρα, ορέ βλήμα; τη ρωτάω.

–Μπορεί να μην είναι πρώτο μποϊ, παραδέχεται αυτή. Αλλά εμένα με εμπνέει.

–Ορή, αυτούνος φωνάζει «αδερφή» από ένα χιλιόμετρο μακριά, τση λέω εν εξάλλω.

–Δεν ξέρω τι φωνάζει, μου λέει. Πλην είναι οικολόγος.

–Και ξέρει, ορή βλαμμένη, ο οικολόγος περισσότερα κόλπα από μένα; εξανίσταμαι εγώ.

–Περισσότερα μπορεί να μην ξέρει, αλλά επικοινωνούν οι ψυχές μας, μου απαντάει πεισματικά.

–Και τι να την κάμεις, ορή άχαρη, την ψυχή στο κρεβάτι; τση κάνω.

–Δεν υπάρχει μόνο το κρεβάτι στη ζωή, μου απαντάει θρασύτατα η άπιστη.

–Καλά, τση λέω. Άστο πάνω μου και θα το κανονίσω στο πιτς-φυτίλι.

Καβαλάω το βεσπάκι και γραμμή στο αεροδρόμιο. Πάω και πιάνω τον τσιλιβίθρα που δούλευε βαρδια στον γκισέ τση Μπι Αίη.

–Εσύ 'σαι, ρε, το ζόρικο αντράκι που πάει να μας φάει τη γχώμενα, αν τύχει; τον ρωτάω.

–Εγώ, μου απαντάει με θράσος ο ζουμπάς.

Του σβουρίζω μια φάπα και τον σούρνω όξω από τον γκισέ τσουβαλάτο, ενώ οι πελάτες που κάνανε ουρά κοιτάζαν με το στόμα ανοιχτό.

–Ξεβραχώσου, του λέω.

–Μα..., μου κάνει αυτός.

–Ξεβραχώσου, του λέω. Γιατί θα φας κι άλλη και δεν σε συμφέρει να κοντύνεις πιο πολύ.

–Μα... γιατί;...

–Για να τση μετρήσουμε, ρε φλίκουρο, να δούμε ποιος την έχει πιο μεγάλη, του λέω και ασκώνω προειδοποιητικά τη χερούκλα.

Τι να κάνει ο κοντός... ξεβρακώνεται. Χαράς ευαγγέλια το φιλοθεάμον κοινό. Ένα τσουτσουνάκι ίσαμε μια μπαγιάτικη γαρίδα.

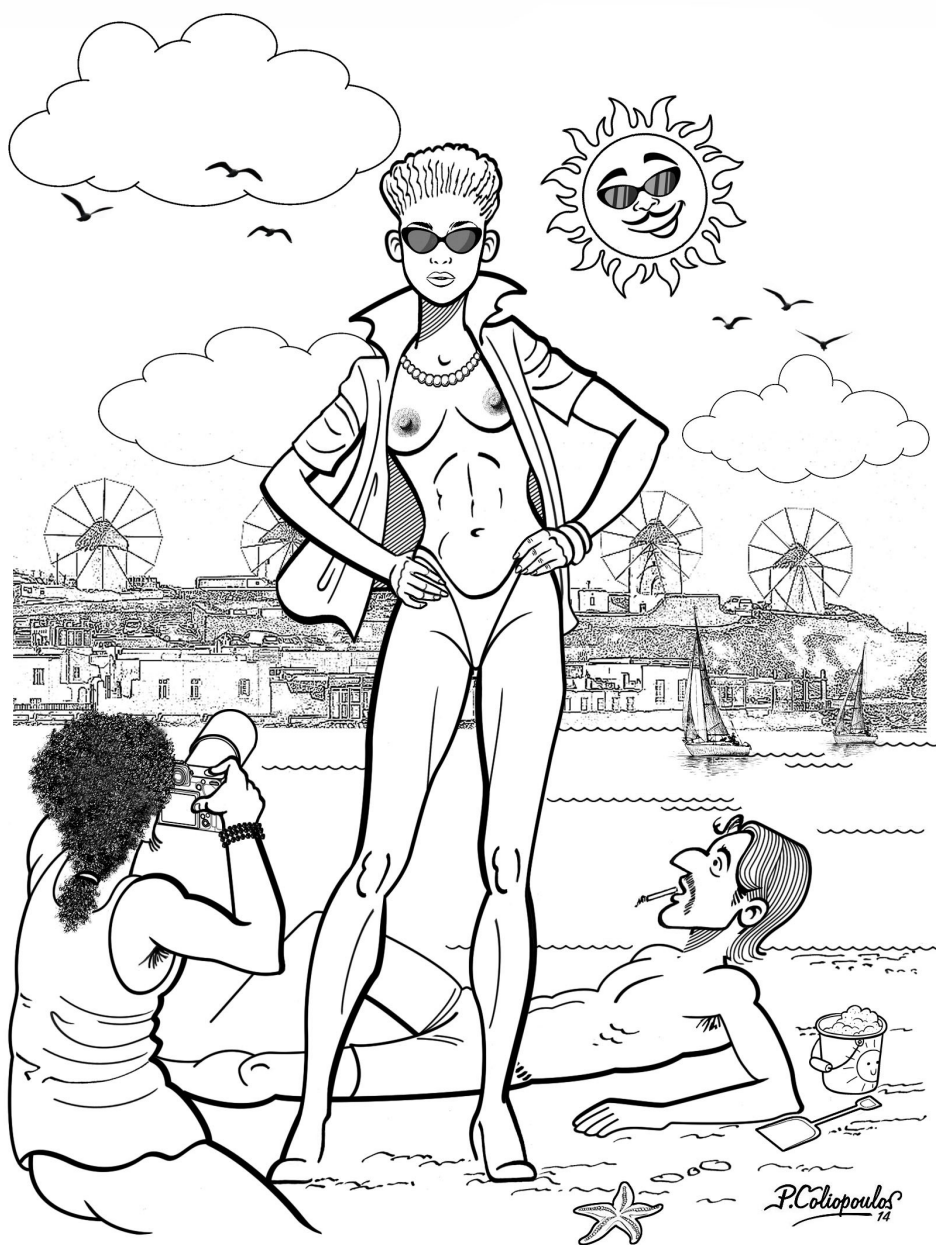
–Λαίηντυς εντ τζέντλεμεν, λέω απευθυνόμενος στην ομήγυρη. Ιδού ο άντρακλας που φιλοδοξεί να μας φάει τη μορόζα⁴⁸!

Ένα παρατεταμένο «ουουουου» ήτουνε η αυθόρμητη αντίδραση του κοινού μπριχού με μπαγλαρώσουν οι πολισμάνοι.

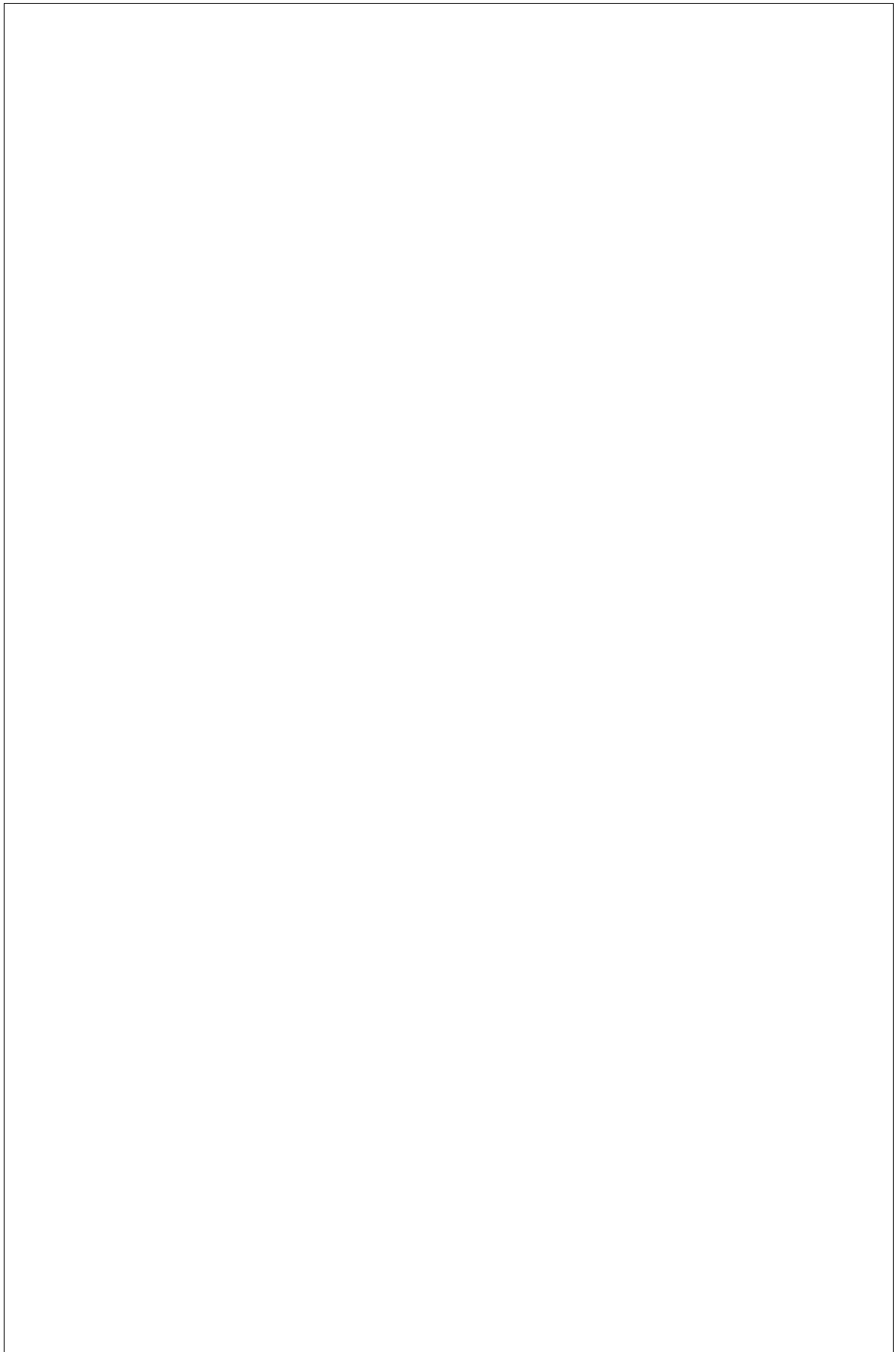
Τα υπόλοιπα χωράνε σε μια κόλλα χαρτί, όπου αναφέρονται κάτι περί «αδίκω επιθέσει», κάτι περί «προσβολή τση δημοσίας αιδούς», κάτι περί «βιαιοπραγεία» και «αυτοδικία», το σύνολον έξι μήνους επιεικώς και με τριετή αναστολή ένεκα ο πρότερος έντιμος βίος, να 'ούμ'.

Τη Λένα από το Όσλο δεν την ξανάδα, αλλά τση εύχομαι ολοψύχως βίον ανθόσπαρτο και πεταλουδοφόρο με τον μικροτσούτσουνο ζουμπά οικολόγο που –δεν υπάρχει περίπτωση– είναι σίγουρα και αδερφή.

48 Μορόζα: η αγαπητική Κερκυραϊστί.

3) Η Πέτρα από το Ελσίνκι

ες κι άλλο κάζο σκανδιναβικό; Να σου δώκω εγώ κι άλλο κάζο και μετά πε με εμπαθή και γκρι-νιάρη και δεν ξέρω 'γω τι. Καθόσον, θα το υπο-γραμμίσω για άλλη μια βολά... Η Σκανδιναβία, γκομενικά, μπορεί να παίζει στην Ευρωπαϊκή Σούπερ Λίγκα, πλην οι αγώνες είναι ούλοι σούπα. Πώς ήτουνε το κατενάτσιο παλιά, που σιχαινόσανε να δεις μπάλα;... Πώς είναι αυτό το πάσα, πασίτσα, πασούλα κι άντε πάλι από την αρχή τση Μπαρτσελόνα; Ε, ένα τέτοιο πράμα. Αν περιμένεις να πάρει τη μπάλα ο Μαραντόνας στη σέντρα, να ντριμπλάρει ούλη την αντίπαλη άμυνα και να μπει μαζί τση στα δίχτυα, ατύχησες.

Το οποίο, καλοκαίρι, Μύκονος και ν' αναστενάζουν τα καλντερίμια. Να έχεις ξεχάσει μιλάμε ποιος πηδεί ποιον και γιατί. Μιλάμε να πέφτεις στο στρώμα βράδυ με την έτσι και να ξυπνάς το πρωί με την αλλιώς στο πάτωμα κι όταν τη ρωτάς «πώς βρέθηκες εδώ εσύ, μωρή;» να σου λέει «δεν ξέρω, θα σε γελάσω». Τόσο προχωρημένα πράγματα και η δουλειά στο φουλ. Μιλάμε διώχναμε κόσμο.

Το οποίο, σε μια δόση έρχεται και με πιάνει ιδιαι-τέρως μια κουνίστρα, ο Φούφης, ο ατζέντης, που διακινούσε μοντέλες κι άλλα πολλά, που δεν μας ενδιαφέρουν, αλλά λέμε, για να γένεται τζέρτζελο.

–Παιδαρά, μου λέει. Είσαι για μια δουλειά διεθνούς επιπέδου;

–Ούλες οι παρούσες ενασχολήσεις μου είναι διεθνούς επιπέδου, του κάνω. Τι νόμιζες, ότι την πέφτω τση ντόπιες γιαγιάδες;

–Όχι περί πήδημα, μωρέ, αν και δεν το αποκλείω, μου κάνει ο Φούφης. Περί δουλειά μιλώ.

–Κι εμείς τι κάνουμε εδώ, ρε Φούφης; του λέω. Τρίλιζα παίζουμε; Λειτουργήμα δεν επιτελούμε; Και μάλιστα περί τον τουρισμό, την ανώτερη βαριά βιομηχανία τση χώρας, να 'ούμ'.

–Ακριβώς περί αυτού πρόκειται, ανακράζει ο Φούφης. Για μια τουριστική δουλειά ήρθα να σ' έβρω.

–Ρίχτα, του κάνω. Καθόσον, για την πατρίδα, τα πάντα όλα, μιλάμε –με το αζημίωτο εννοείται.

Τα 'ριξε το λοιπόν ο Φούφης και είναι, λέει, ένα συνεργείο τση *VOGUE* στο νησί για μια φωτογράφιση πολύ κυριλέ κι αβανταδόρικη κι έτσι (μου 'πε και τον φωτογράφο που ήτουνε, λέει, διάσημος, αλλά σιγά μη θυμάμαι τώρα εγώ την κάθε λουμπίνα) και θα έχει το ανφάν γκατέ από μοντέλες άλφα-άλφα μιλάμε και θα προβάλλονταν όλα τ' αξιοθέατα του νησιού –πολύ μεγάλη επιτυχία!– οπότε τζάμπα διαφήμιση για τον τουρισμό και κινητοποιήθηκε, λέει, ο σύμπας ο μηχανισμός του ΕΟΤ (καλά λαμόγια κι εφτούνα...), για να παράξουν ό,τι ζητήσει το συνεργείο κι άλλο που δεν ήθελαν αυτοί και πλάκωσαν τα θέλουμε και τούτο και θέλουμε το άλλο και τση Παναγιάς τα μάτια και συν τα άλλα, λέει, κι έναν αντιπροσωπευτικό Greek Summer Lover, να 'ούμ', για ντεκόρ τση φωτογραφίσεις με τση μοντέλες, το οποίο ο Φούφης σκέφτηκε εμένα (και ποιος ξέρει τι μίζα είχε ήδη τσεπώσει, η λουμπίνα!).

Ήτάξει, όταν σου λένε να σε βάλουμε στη *VOGUE* δεν

το σκέφτεσαι, πόσο μάλλον όταν θα σου σκάσουν και το καντιντίς σου «δι' αποζημίωσιν εργασίας» και θα 'χεις και τα τυχερά σου ενδεχομένως με τση μοντέλες, που άλλο που δεν θένε, μεταξύ δίαιτας και μαστουρώματος, εδώ που τα λέμε.

Το οποίο, παρουσιάστηκα ευπειθώς στον αρμόδιο αρχιδερβέναγα του συγκροτήματος, ο οποίος (καλά, μιλάμε, εκεί μέσα δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην το πήγαινε το γράμμα!) με είδε κι έπαθε την πλάκα του μιλάμε κι όλο «γούάου» και «γούάου» ήτουνε, πλην του το ξέκοψα, ότι ελόου μου δεν υπάρχει περίπτωση να κάμω τέτοιου είδους ψυχικά, οπότεν συνεννοηθήκαμε και το ξεκαθαρίσαμε ευθύς εξ' αρχής.

–Εσύ, μου λέει η τσατσά (Ρίτσαρντ ονόματι), θα κάμεις ότι σου λέει ο φωτογράφος κι όλα θα πάνε καλά.

Πάω στον φωτογράφο, κάνει «γούάου» κι αυτός, του ρίχνω μια παρόμοια εξήγηση με την προηγούμενη πουλάδα, συνεννοηθήκαμε.

–Το θέμα μας, μου λέει, θα είναι οι ξένες επισκέπτριες που έρχονται για διακοπές στη Μύκονο και τσου πέφτουν από δίπλα τα παιδάκια τα δικά σας, να τση περιποιηθούν. Ελόου σου, που είσαι και γαμώ τα παιδιά, θ' αποτελέσεις την κεντρική φιγούρα του έργου κι αν βρεις φέρνεις και πεντέξι δευτεράτζες για μπούγιο, να το παίξουν κομπάρσοι μιλάμε –με το αζημίωτο εννοείται.

Το οποίο μαζώνω κάτι αγόρια σένια από την πιάτσα, έναν Τζίμη, έναν Τόνυ, έναν Τζώρτζη κι έναν Παντελή, που τον είχαμε για τα θελήματα, καθόσον νεόκοπος στον σύλλογο, και τσου κάμω εξήγηση όμορφη κι ωραία, το και το, τσου σκάω κι από μια πεντακοσαρού μπροστάτζα (χιλιάριχο είχαμε συμφωνήσει ημερησίως με τον Ρίτσαρντ, αλλά δεν ήθελα να τσου κάμω απλήστους και να τα χαλάσω τα παιδιά) και τσου παγαίνω στο συνεργείο όπου είχαμε άλλα «γούάου» εκεί από τση κουδουνίστρες κι ούλα μας όμορφα κι ωραία.

Οι μοντέλες, μιλάμε κάτι παιδιά ένα κι ένα –άμα σου λέω *VOGUE* τι θα ήτουνε, τίποτσι δικές μας χαμηλοκώλες;– κι επικεφαλής το νούμερο ούνο κείνη την εποχή, μια Φινλαδέζα ονόματι Πέτρα, ένα παιδί ίσαμε ένα άλμπουρο καΐκιού και με κάτι κανιά ατελείωτα, να τη γλέπεις και να παθαίνεις ελonoσία μιλάμε. Το οποίο, κάνω εξήγηση στη συμμορία: «Μάγκες, με τση άλλες αλωνίστε, κάντε ότι θέτε, πλην τούτην εδώ την αναλαβαίνω ελόου μου και μην έχουμε τίποτσι παρεξηγήσεις γιατί δεν κάνει». «'Ντάξει» μου λένε τα παιδιά «αλίμονο, τι τώρα, συναμετάξυ μας;», αλλά ούλοι ξέρουμε ότι έτσι και σου κουνηθεί θήλεο δεν υπάρχει ούτε μπέσα, ούτε φιλία, ούτε συγγένεια, ούτε ο φέος ο ίδιος, οπότεν μια εξήγηση εκ των προτέρων πάντα χρειάζεται.

Το οποίο ξεκινάνε τα γυρίσματα, εμείς το βιολί μας, οι μοντέλες τα δικά τσου, τι στα δρομάκια τση χώρας, τι όξω από εκκλησίες, τι τση παραλίες, Κοντός Γιαλός κι έτσι, τι νυχτερινά... Να κάτι ξέκωλα... να κάτι ξώβυζα... πρίμα πάγαινε το πράμα, μέσα σε τρεις μέρες τση είχαμε περάσει ούλοι τση μοντέλες από γενική επιθεώρηση και σένιο ρεκτιφιέ –μέχρι κι ο Παντελής, ο ρούκης, αρτήθηκε– πλην τση Πέτρας τση Φινλανδέζας, που ήτουνε ρεζερβέ και που έπαιζε σε άλλη κατηγορία. Το τι χόρτο και τι πιoτί κατανάλώθηκε στο νησί τση μέρες των γυρισμάτων είναι κάτι που δεν μπορεί να συλλάβει ο νους του ανθρώπου. Μιλάμε απορούσα πώς μπόρουναν ούλοι αυτοί, τεχνικοί και μοντέλες να στέκονται όρθιοι στα ποδάρια τους κάθε πρωί!

Τώρα, η δικιά μου... κυρία. Βγαίναμε το βράδυ βέβαια, ούλοι μαζί, μια οικογένεια, και τον χορό τση, και το ξεσάλωμα (εντός του μέτρου) και το χόρτο τση, και τση μαργαρίτες τση, πλην όχι και κραιπάλη όπως το υπόλοιπο τσούρμο. Μία η ώρα, το πολύ δύο, γύρναγε στο ξενοδοχείο, να πέσει στο κρεβάτάκι τση (και σόλο μιλάμε) και γενικά έδινε την εντύπωση συγχροτημένου και σοβαρού ατόμου.

Αλλά από τέτοια είχαμε να επιδείξουμε πληθώρα στο παλμαρέ μας και σιγά μην κωλώναμε εδώ! Υπεμονή χρειαζόταν κι ανώτερη τεχνική κι ούλα θα έρχονταν να μπουν στη θέση που τσου όρισε ο φέος, ος τα πάνθ' ορά, που λέει και το αρχαίο ρητό.

Τέλος πάντων, από 'δω την είχα, από κει την είχα... νά κάτι μπασίματα κυριλέ στο γύρισμα, νά κάτι κυκλοτερές κινήσεις το βράδυ όξω, βάλε και κάτι απλωτές στο δήθεν και το τάχαμου εκεί που χορεύαμε κι ούλα αυτά με το ανάλογο πίτσι-πίτσι, στο οποίο, όχι που να το περηφανευτούμε δηλαδή, αλλά ημάστενε γάτοι με πέταλα, οπότεν την έφερα τη δικιά σου εκεί που ήθελα και στο μη παρέκει.

—Μα, Σπύροου, μου λέει εκεί που την έψηνα να την κάνουμε μαζί για το ξενοδοχείο. Μήπως θέτουμε σε κίνδυνο τη φιλία μας;

—Μα τι λες, μανάρι μου! διαμαρτυρήθηκα εγώ. Ίσα-ίσα που θα γίνει ακόμα πιο βαθιά και ουσιαστική. Μιλάμε τώρα δοκιμασμένα πράγματα.

Η Πέτρα δίσταζε.

—Διστάζω, μου λέει.

—Μη διστάζεις καθόλου, τση κάνω. Μια απόφαση είναι. Όπως όταν πας να βουτήξεις στη θάλασσα. Το νερό είναι μπούζι, αλλά άπαξες και βρεθείς μέσα μετά δεν θες να βγεις.

—Λες;

—Λέω.

—Ε, τότενες ας το επιχειρήσουμε.

Και το επιχειρήσαμε. Πλην αντιμετωπίσαμε διάφορες αντιξοότητες.

—Τι φόρεμα να βάνω για την περίπτωση; με ρώτησε η μοντέλα. Αυτό του Γκαζοζέν ή τση Βουρτσάτσε;

Καράφλιασα!

–Τι λες, ορή τρελή; τση κάνω. Εδώ λέμε να βγάνουμε κι εσύ μου λες να βάνεις;

–Ναι, καλά λες, σόρρυ, μου κάνει. Η επαγγελματική συνήθεια βλέπεις... Καλά, τότε να βάλω τη lingerie τση Τσουνέλ. Είναι έτσι, πολύ νεγκλιζέ.

Δεν έβγαινε νόημα και θα μπλέκαμε.

–Βάνε ότι σε φωτίσει ο φέος, τση κάνω. Μόνο έλα στο κρεβάτι, γιατί και η αντοχή του ανθρώπου έχει όρια.

–Τι, να μην αλλάξω μέηκ-απ;

–Βρε κάμε ότι θες, αλλά τελείωνε γιατί το πράμα επείγει σου λέω...

–Καλά... τότε ίσα μια απαλή σκιά... φούξια, που ταιριάζει με την περίσταση.

–Καλάααα...

–Και τι κραγιόν να βάνω, μου λες; Ένα ασορτί με τη σκιά ή προτιμάς το κόκκινο;

–Ότι σε φωτίσει ο Άη Σπυρίδωνας, μανάρι μου, αναστενάζω εγώ. Αλλά συντόμευε.

Με τα πολλά edέησε κάποτε να κοπιάσει. Φορούσε ένα δαντελωτό κορσεδάκι με κόκκινα φιογκάκια που άφηγε το μισό μπούστο όξω κι από κάτω μαύρες μεταξωτές κάλτσες και τίποτσι άλλο. Ανάστα ο Κύριος και χαλάλι η αναμονή, πλην είχα τόσο φορτώσει ο ίδιος ώστε με το που τση τον ακούμπησα γένηκε το δεύτε λάβετε φως και με βεγγαλικά, και με στρακαστρούκες και με απ' ούλα! Δεν είχα ξαναματαπάθει τέτοιο κάζο, αλλά είχα φτάκει το αμήν πια ο άνθρωπος με τούτα και με κείνα και δεν γενόταν τίποτσι. Ο Ιορδάνης ποταμός μιλάμε κι όσοι πιστοί προσέλθετε –μιας και μας έπιαχε το θεοτικό.

–It was nice, μου λέει η έτσι αράζοντας αναπαυτικά και με πόζα σαν να επρόκειταν να φωτογραφηθεί.

–Σόρρυ, τση κάνω. Ήτουνε η πρεμούρα βλέπεις... Εγώ μια βολά σε προειδοποίησα.

–Μπα, πολύ ωραία ήτουνε, μου λέει η έτσι. Εγώ το απόλαυσα. Μόνο που γενήκαμε χάλια. Φέρε μια πετσέτα από το μπάνιο να σουλουπωθούμε.

Πάλι σε περίπτωση είχα πέσει, ο άχαρος –και σας το είπα ότι τα φοβάμαι τα σκανδιναβέζικα κάζα– αλλά τι να κάμω; έφερα την πετσέτα, να κάμω φασίνα, μη γενούμε σούργελο τση καμαριέρας, όχι τίποτσι άλλο.

Μετά η έτσι άναψε ένα μπάφο. Καπνίσαμε το χορταράκι, καλό ήτουνε, κάναμε κεφάλι... μας πήρε ο ύπνος.

Την επομένη στα γυρίσματα η δικιά μου ήτουνε όλο χαμόγελα και περιποιήσεις. Τόσο που το πρόσεξε μέχρι κι αυτή η λούλα ο φωτογράφος.

–Εσείς κάτι σκαρώσατε, μας λέει.

–Nothing bad, darling, του απαντάει η δικιά μου ρίχνοντάς μου ένα βλεφάρισμα γεμάτο σημασία. But I'm soooo happy!

–Άντε και καλά στέφανα, μουρμουράει η κακίστρω κλικάροντας και ξανακλικάροντας το κονσερβοκούτι του. Αλίμονο από μας τση αζήτητες!

Το βράδυ την κάναμε πάλι νωρίς για το ξενοδοχείο.

–Κανόνισε μόνο μη μου αρχίσεις τα χθεσινά γιατί θα γενούμε από δυο χωριά χωριάτες, τση εξηγούμαι.

–All right, darling, anything you say, μου λέει πειθήνια εκείνη.

Την πέφτουμε το λοιπόν στη βιοπάλη... έχω εγώ ένα φιλοτράχ, μην πάθουμε το ίδιο κάζο το χθεσινό... ευτυχώς δεν συμβαίνει και προχωρώ κανονικά στο παρασύνθημα. Και δως του και βάρ' του... και περνάει μισή ώρα... περνάει μία.. η δικιά μου από κάτω, κανονικό στρωματέξ μιλάμε,

ένα κι ένα για άνετο ύπνο... Δεν συμβαίνει τίποτσι! Βρε αμάν!... Λίγο ακόμα, παιχταρά μου, κι όπου να 'ναι θα σημάνουν οι καμπάνες... Τίποτσι!... Η μπάλα να παίζει στη μικρή περιοχή μιλάμε, ο τερματοφύλακας απών κι αποτέλεσμα μεδέν!... Στη μιάμιση ώρα η ομάδα πέταξε λευκή πετσέτα.

—Αφλογιστία, τση λέω.

—Oh, it was sooooo nice! μου λέει η απίστευτη —πάντα καλόβολη, ολιγαρκής και προσαρμόσιμη σε κάθε αντιξοότητα— κι ανάβει έναν μπάφο.

Την επομένη οι κουτσομπολίστικες φυλλάδες γράφαν για το ειδύλλιο τση μεγάλης των μοντέλων σχολής μετά «γνωστού ντόπιου θεού τση παραλίας» (εμού του ιδίου δηλαδή) και στο συνεργείο τα συχαρίκια να πέπτουν βροχή. Τώρα, η Πέτρα συμπεριφερόταν σαν ερωτευμένη Αρσακειάδα στο πρώτο τση αραντεβού, με εμφανέστατα τα δικαιώματα ιδιοκτησίας στο άτομο μου.

Το βράδυ να μ' έχουν ζώσει εμένα τα φίδια.

—Δεν βάνεις εκείνα τα φορεματάκια που λέγαμε; τση κάνω (μπας και γίνει τίποτσι).

Άλλο που δεν ήθελε το παρτσακλό, μου ντύνεται, μου στολίζεται και μου 'ρχεται ίδιο χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Επιλαμβάνομαι εγώ τση κατάστασης... κι από 'δω κι από κει, γέρονται σφουγγαρόπανα τα σινιέ σκουτιά, πλην... ο Μένιος, για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, απόψε είχε κηρύξει καθολική στάση εργασίας. Κι όταν λέμε καθολική, εννοούμε καθολική. Ρε τι δεν δοκίμασα!... Τι ακροβατικά, τι κόλπα, τι επινοήσεις... Τίποτσι του τίποτσι! Η απόλυτη ξεφτίλα μιλάμε!

—Σόρρυ, ξαναλέω μουρμουρητά.

—Oh, darling, but I enjoyed it! με πλεροφορεί η άχυρη κι ανάβει το καθιερωμένο χόρτο.

Για να μην τα πολυλογώ κάθε βράδυ είχαμε κι από ένα περίεργο κάζο κι αποτέλεσμα μεδέν. Να πω ότι είχαμε γίνει ρόμπα ανά την Υφήλιο; Λίγο θα ήτουνε.

Αλλά κείνο που μ' έκοφτε εμένα ήτουνε άλλο. Θυμήθηκα έναν γερο-Γαριτσιώτη, παλιό κάμακα, παροπλισμένο, που μας είχε πει κάποτε πως «τα φουσέκια είναι μετρημένα» κι ότι αν τα ξοδέψεις ούλα μετά δεν έχει άλλα, αυτό ήτουνε και τελείωσε. Ρε δε λες να είχα ξοδέψει ούλο το απόθεμα κι από 'δω και πέρα τέρμα;

Προβληματισμένος στο κάργα, αφήνω τη μοντέλα να κοιμάται τον ύπνο του μαστουρωμένου και βγαίνω στον διάδρομο έτσι, με τα σώβρακα, να σουλατσάρω λίγο πάνω-κάτω, να ξεμουδιάσω. Κει πάνω γλέπω μια από τση καμαριέρας, τη Μαριγώ, ένα χωριατάκι άκυρο που κουβάλουνε τα άπλυτα στο πλυσταριό.

–Έλα 'δω εσύ μωρή που σε θέλω, τση λέω.

Έρχεται η Μαριγώ, την αρπάω από το μπράτσο και τη βάνω μέσα σε μια αποθηκούλα ίσαμε μια ντουλάπα.

–Μα, κύριε Σπύρο, τι κάμετε; διαμαρτύρεται αυτή. Για ποια με περάσατε;

–Μανάρι μου εσύ ξεγυρισμένο, τση λέω κι αρχινεύω το ψαχούλεμα.

–Σας περικαλώ, είμαι εργαζόμενη κοπέλα, μου κάνει αυτή κακαρίζοντας.

–Με τρελαίνουν οι εργαζόμενες κοπέλες, τση λέω προχωρώντας σε πιο ουσιαστικές επιχειρήσεις, με όλα τα στρατηγικά εργαλεία ν' ανταπεξέρχονται στην εντέλεια –παραδόξως.

–Καλέ είμαι και παντρεμένη, με πληροφορεί η ημίγυμνη πλέον Μαριγώ.

–Ακόμα καλύτερα, τση λέω. Το απαγορευμένο έχει άλλη χάρη.

–Αχ, κύριε Σπύρο, ντροπή σας να με παρασέρνετε, αναστενάζει η μοιχαλίσ.

–Η μισή ντροπή δική μου κι η άλλη μισή δική σου, μανάρα μου, τση λέω και δίνω εντολή στο Ιππικό να επελάσει.

Τώρα να πω ότι η επέλαση στην αποθηκούλα-ντουλάπα έσβησε μονοκοντυλιά την περίφημη επέλαση τση Ελαφριάς Ταξιαρχίας θα είναι λίγο, καθόσον εδώ μέσα έγινε ο Αρμαγεδδών και η Δευτέρα Παρουσία μαζί, μετά σαλπισμάτων ταγμάτων αγγέλων κραδαινόντων πύρινες ρομφαίες, σε υπερπαραγωγή Στήβεν Σπήλμπεργκ και λίγα που λέω.

Καμιά βολά, όταν πέρασε η μπόρα και η Μαριγώ συνήλθε κάπως...

–Τώρα τι θα πούμε τση αρραβωνιάρας σας, κύριε Σπύρο, έτσι και καταλάβει τίποτσι; με ρωτάει με αγωνία.

–Η αρραβωνιάρα μου σε μάρανε, ορή βουρλισμένη; τση κάνω. Του αντρού σου το κέρατο το αλησμόνησες;

–Α, αυτός είναι συνηθισμένος, έρχεται η αποστομωτική απάντηση του άτιμου θήλεου να με κουφάνει τέλεια πια.

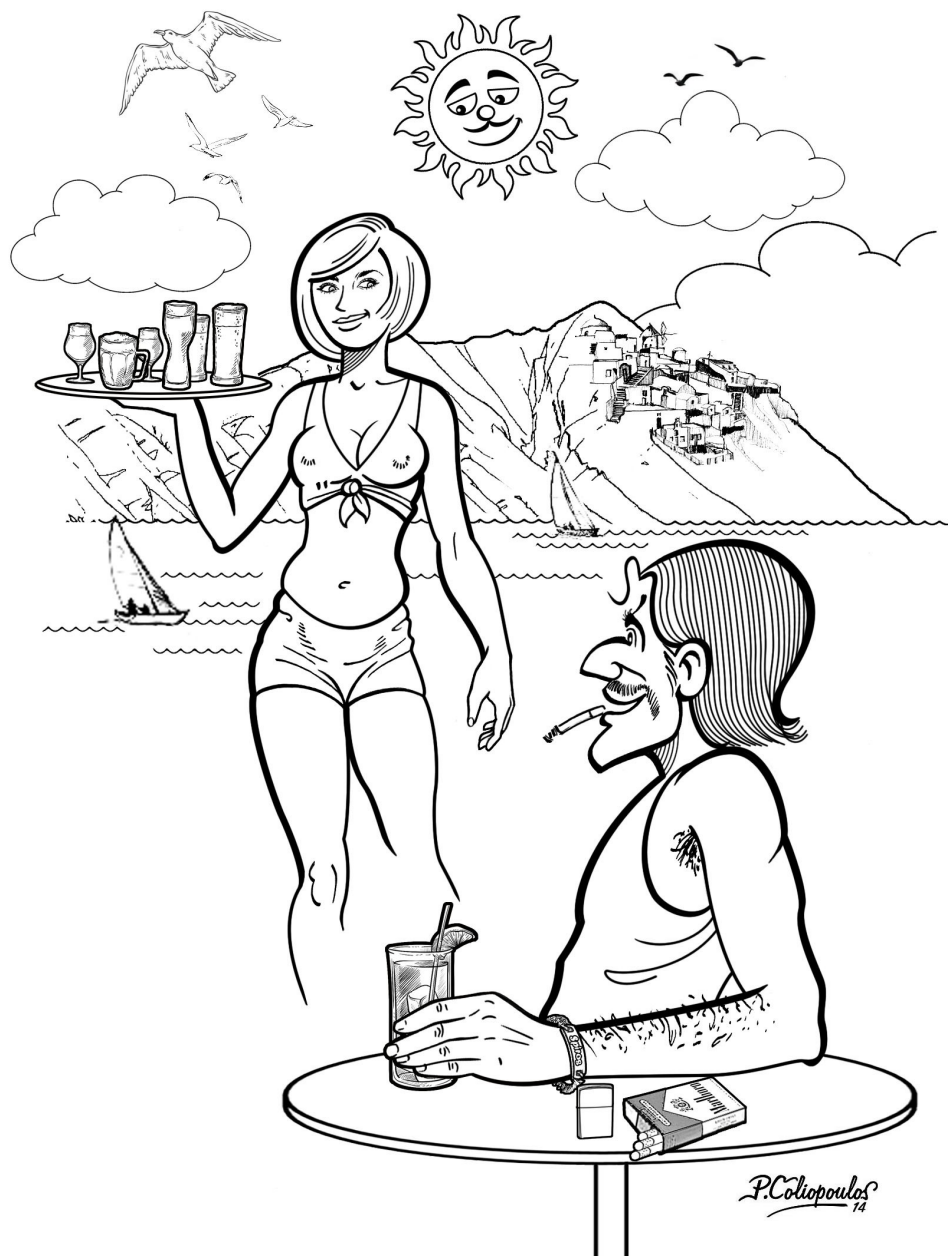
★ ★ ★

Τα τι και τα πώς αυτής τση ιστορίας δεν τα 'χω ακόμα ξεδιαλύνει.

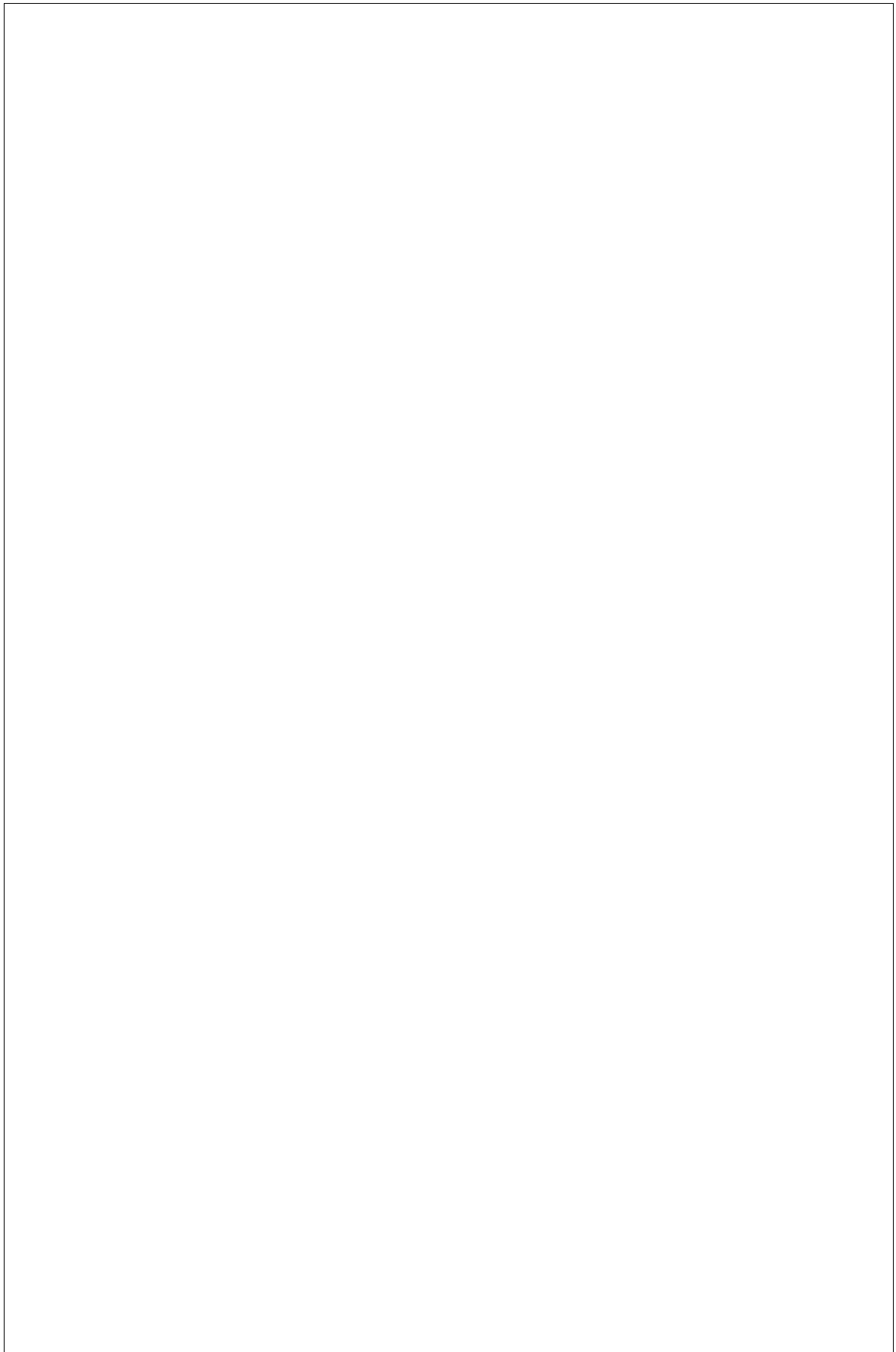
Την επομένη το συνεργείο τση *VOGUE* αναχώρησε και η Πέτρα μ' αποχαιρέτησε σπαραξικάρδια στην αποβάθρα.

–Spirow, darling, thank you for everything, μου λέει φιλώντας με σταυρωτά (με το φούξια κραγιόν). I shall never forget you!

Εγώ να δεις!

4) Η Λίντα από τη Στοκχόλμη

εν ξέρω αν έχετε κάμει κατά Σκανδιναβία μεριά –ο ίδιος έχω κάμει– αλλά αν έχετε τότενες ξέρετε ότι έξι μήνες νύχτα κι έξι μήνες συνεφιασμένη Κυριακή δεν υποφέρονται με τίποτσι κι ας είναι οι μισθοί στον θεό κι ας είναι τα ήθη εκεί «λεβεντόπαιδο Αρίστο, μπες στο μαγαζί και κλείστο». Στο τέλος ή που θα πάρεις των ομματιών σου, να κατέβεις νότια ή που θα φουντάρεις σε κανένα φιόρδ. Οπότεν, καθόλου παράξενο που όταν 'ξωκείλουν κατά 'δω οι Σκανδιναβές και πέφτουν πάνω σ' αυτόν τον ήλιο και σε κάτι παλιόπαιδα ατίθασα που τση κυνηγάνε να τση περιποιηθούν, όχι σαν τα δικά τσου τα μόμολα⁴⁹, που μια στο τότσο να τσου κάμουν τη χάρη κι αυτή τύφλα στο μεθύσι, παθαίνουν την πλάκα τση ζωής τσου τα κορίτσια και κάμουν ότι περνάει από το χέρι τσου (ντάξει, κι απ' αλλού) για να μείνουν ενθάδε (και κείται) όσο το δυναμόν περισσότερο. Η Λίντα ήτουνε μια απ' εφτούνες.

Αμοργός, αρχή καλοκαιριού, μπριχού πλακώσει το τουριστικό ασκέρι και ο δικός σου αραχτός και σένιος απολαμβάνει την ησυχία του και κάμει σχέδια για την επερχόμενη σαιζόν. Εντολή ιατρού λέμε (κυριολεκτικά –θα σου 'ξηγήσω), ξεκούραση και αγρανάπαυση. Και για να μην ανησυχήσει κανείς αδίχως να πω εδώ πως ο ιατρός τση εν λόγω

49 Μόμολο: ο γελοίος Κερκυραϊστί.

εντολής τυγχάνει μια κάποια Τούλα, που κάμει το κορίτσι το αγροτικό του στο νησί κι όπως το ζώσανε οι μοναξιές μου λέει «δεν έρχεσαι απ' εδώ να σ' εξετάσω, που 'χεις καιρό να κάμεις τσεκάπ;». Και λέω ο ίδιος μέσα μου «και δεν πάω να μ' εξετάσει το παιδί, να περνάει και η ώρα μέχρις ν' αρχίσουν να καταφθάνουν τα πρώτα τσάρτερ εξ' Εσπερίας;». Καθόσον το άπαν η υγεία κι όταν το παραμελάμε αυτό έρχεται μια στιγμή που το μετανιώνουμε.

Μέσα Μαΐου ήρθα, κοντεύαμε μέσα Ιουνίου κι ακόμα να βγουν τ' αποτελέσματα των εξετάσεων. Πάντως η Τούλα με βρήκε κάπως κομμένο, λέει, και μου σύστησε ανάπαυση μετά δημοσίων θεαμάτων —τα γλαρόπουλα που σουρτούκευαν— καθώς και προληπτικές θεραπείες αυτής τση ιδίας, για να 'χουμε το κεφάλι μας ήσυχο μιας και η επιστήμη είχε αναλάβει κι έκαμε το κουμάντο τση.

Εντάξει ήτουνε η Τούλα, με τα σέα τση και τα μέα τση, και καλό μουσακά έφτιαχνε και σουτζουκάκια και περί των γυμναστικών ασκήσεων εξαιρετική... να μη μίλουνε τόσο και να μην το 'χε δει φύλακας-άγγελος... θα ήτουνε το τέλειο. Το ευτύχημα που το πρωί είχε ιατρείο, να μοιράζει σακούλες φάρμακα στα γερόντια (που πάσχουν, ως γνωστόν, από τα πάντα όλα) κι έτσι είχα ο ίδιος ένα τράτο για σουλάτσο και περισυλλογή, να 'συχάσει το κεφαλάκι μου από την πάρλα και τση ατέλειωτες ορμήνιες —ούτε καινούργιος κομπιούτρος να ήμανε!

Το οποίον σουλάτσο στα πέριξ... Το νησί τέτοια εποχή νέκρα, άντε τίποτσι συνταξιούχοι από Αθήνα, κάνας αδέσποτος τουρίστας, καμιά κακοπληροφορημένη γεροντοκόρη κι έτερον ουδέν. Πλην Λίντας βεβαίως.

Η Λίντα ήτουνε, κατά πως μου είπε όταν ερωτήθηκε αρμοδίως, από τη Στοκχόλμη τση Σουηδίας και είχε έρθει κατά τύχη στο νησί πέρσι. Εδώ γνώρισε ένα καλό παιδί δικό μας, τον Sakis, το οποίον τση πούλησε τα συνηθισμένα φούμαρα, το ψάρι τσίμπησε... «εδώ είναι ο παράδεισος» σου

λέει, βρήκε και δουλειά σερβιτόρα στα τουριστικά κι όλα ωραία και καλά. Πλην κάποια στιγμή το καλοκαίρι σκόλασε και μαζί κι ο Sakis, που εξηφανίσθη, λέει, κομίζοντας μαζί και τση οικονομίες τση, τα τουριστικά έκλεισαν και η Λίντα έμεινε αμανάτι. Να πάει πίσω στη νύχτα τση Σουηδίας μετά το ελληνικό όνειρο δεν τση καθότουνε καλά, να μείνει εδώ δεν υπήρχε μία... τι να κάνει; Ψάχνει από 'δω, ψάχνει από κει... στο τέλος τη λυπήθηκε ο διάλογος και τση βρήκε δουλειά στο καφενείο τση Γιώργαινας, που είχε χρεία από έναν άνθρωπο, ένεκα που ο Γιώργης ήτουνε καθηλωμένος με αρθριτικά (αλλά που μάλλον κοπάνη την έκαμε, το λαμόγιο, για να μη δουλέψει) και δεν μπόρουνε, λέει, να τα κάμει όλα μόνη τση κι έτσι ούλοι τακτοποιήθηκαν κι εγώ γνώρισα τη Λίντα που μου σέρβιρε τη φραπεδιά κάθε μέρα και πιάναμε φιλοκουβεντούλα περί φιλοσοφικών θεμάτων, όπως τι καθήκια που είναι οι άντρηδοι (όπου συμφωνούσα μαζί τση) και τι μπελάδες που είναι οι γυναίκες (όπου δεν συμφώναγε μαζί μου παρουσιάζοντας τον εαυτό τση σαν παράδειγμα).

Κι όπως το ένα φέρνει τ' άλλο...

—Να βγούμε καμιά μέρα, τση λέω. Να ξεσκάσεις κι ελόου σου (να γλιτώσω κι ο ίδιος από τη μίρλα τση επιστήμονος).

—Εντάξει, μου λέει. Αλλά μόνο σεξ, από το άλλο έχω καεί.

Τι να κάμω κι εγώ, το συμπαθούσα το κορίτσι, υπέκυψα.

Το οποίον, αντί να βγούμε, να μας βουρλίσουν οι αγέρηδες και να μας κάψει το λιοπύρι, ανεβήκαμε στο πατάρι που τση είχε παραχωρήσει η Γιώργαινα (έναντι του μισού από το μισθό τση, η αγιογδύτρα) κι επιδοθήκαμε σε διάφορα σεξουαλικά, με τη σοβαρότητα που επέβαλε η κατάσταση αλλά και η ευσυνειδησία και των δυνάμε μας.

Για το Σκανδιναβικό ταμπεραμέντο έχω ξαναπεί πλειστάκις, μην επαναλαμβανόμαστε. Αυτά τα πλάσματα, ρε παιδί μου, το κάνουν όπως εμείς βουρτσίζουμε τα δόντια μας –και υποψιάζομαι ότι την ίδια απόλαυση δοκιμάζουν. Είναι κρίμα από το θεό με τέτοια κορμιά, αλλά ποιοί ειμάστενε εμείς που θα θέσουμε σε αμφισβήτηση τση βουλές του Υψίστου; Έτσι του 'ρθε, έτσι το 'καμε. Και στο κάτω-κάτω αν θέλαμε φωταψίες και βεγγαλικά έχουμε την Τούλα, που ανέβαζε έργο μονάχη τση (πλην έτσι και κάναμε να ξεφύγουμε λίγο από το πατροπαράδοτο ιεραποστολικό σ' επανέφερε σούμπιτο στην τάξη), ενώ η Λίντα, το κορίτσι, καλή του ώρα, καθότουνε ήσυχα-ήσυχα να τση προβάρεις ολόκληρο το Καμασούτρα, μετά των συμπληρωμάτων, και δεν έβγαζε κιχ –το «όχι» άγνωστο τση ήτουνε, Παναγιά κοντά τση. Δεν μπορούμε να τα 'χουμε ούλα, μην ειμάστενε και πλεονέκτες.

Και το πράμα συνέχισε έτσι για κάμποσες μέρες. Υπήρχε βέβαια ένας κάποιος διχασμός προσωπικότητας – ένα χρονικό παράδοξο που θα έλεγαν και οι επιστήμονες. Καθόσον ενώ με τη Λίντα γένονταν τα μεγάλα κόλπα που κάνουν τση Ινδίες οι φακίρηδες, με την Τούλα αργότερα έμπαιναν τα ηχητικά και τα άλλα εφέ. Από τη μια η Παξινού (εντάξει, σε ελαφρώς καλύτερη έκδοση) κι από την άλλη η Σάρον Στόουν (άνευ τση ηθοποιίας και του φτιαχτού ταμπεραμέντου). Λίγο να ξεχνιόσανε μπερδευσάνε. Μετά αρχίσαν τα άλλα μπερδέματα.

–Γιατί δεν κάθεςαι να κοιμηθείς εδώ; με ρωτάει ένα βράδυ η Λίντα. Παντρεμένος είσαι;

–Παντρεμένος ελόου μου;! τση κάνω. Ο Χριστός κι ο Απόστολος!

–Τότε;

–Νύχτα δουλεύω, τση λέω χωρίς να το σκεφτώ.

–Πού; απορεί το κορίτσι –και με το δίκιο του. Εδώ δεν κουνιέται φύλλο. Όλα κλείνουν από τση έντεκα.

–Σεκιούριτυ, μωρέ..., λέω εγώ το πρώτο που μου κατέβηκε.

–Και φυλάς τι; Τα εργοστάσια που δεν έχουμε;

–Τση βάρκες στο λιμάνι, τση λέω. Δεν φαντάζεσαι τι κακός κόσμος υπάρχει.

–Α, καλά, μου κάνει.

Και με πίστεψε, καθόσον οι βόρειες δεν ψυλλιάζονται ότι μπορεί ο άλλος να σου πουλάει παραμύθι έτσι, στην ψύχρα. Έτσι είναι φτιαγμένος αυτός ο λαός (και νά γιατί αυτοκτονούν αβέρτα).

Από την άλλη μεριά η Τούλα είχε τση δικές τση έγνοιες.

–Σαν κομμένο σε γλέπω εσένα τελευταία, μου κάνει.

–Ε, δώκε μου τίποτσι βιταμίνες να στανιάρω, τση λέω.

–Αλλιώς κομμένο εννοώ, μου λέει. Στο κρεβάτι σουρνέσαι. Τι συμβαίνει;

–Εμ, τέτοια γυναικάρια, μανίτσα, πώς να σε κουμαντάρω; τση κάνω. Με ξεζούμισες.

–Κάτσε καλάαα, μου ρίχνει η Τούλα την προειδοποίηση. Έτσι και μου κάμεις λαδιά θα έχουμε ντράβαλα, να το ξέρεις.

Ένα απόγιομα, εκεί που είχαμε σώσει με τση γυμναστικές επιδείξεις, γυρίζει και με ρωτάει η Λίντα.

–Τι ώρα πιάνεις δουλειά;

–Τση δώδεκα, λέω χωρίς να το σκεφτώ.

–Ωραία, μου λέει. Τώρα είναι εφτά. Προκάνουμε να βγούμε για φαγητό.

Ωχ!

–Α, δεν μου τα λες καλά, τση λέω. Θυμάσαι τι εξήγηση μου 'καμες απ' αρχής; Μόνο σεξ, όχι φίλοι.

–Το θυμάμαι, μου λέει. Πλην τότε δεν σε ήξερα κι όπως είχα καεί από τση σχέσεις δεν σ’ εμπιστευόμανε. Τώρα που σε ψυχολόγησα κατάλαβα ότι είσαι άτομο ακέραιο.

Και γαμώ την ψυχολογία μιλάμε!

–Ναι, αλλά εμένα αυτό με πλήγωσε, τση κάνω. Πρώτα μου λες ότι σ’ ενδιαφέρει μόνο το κορμί μου κι όχι η ψυχή μου και τώρα μου τα γυρνάς. Οποία η θέση μου;

–Εντάξει, καταλαβαίνω... συγγνώμη, μου λέει. Έκαμα λάθος.

–Τα λάθη πλερώνονται, τση κάνω. Τώρα χρειάζομαι εγώ χρόνο για να ξεπληγωθώ.

–Πόσο χρόνο;

–Α, δεν ξέρω... Μερικές μέρες.

–Καλά... Θα μου πεις, ε;

–Αν συνέλθω, τση λέω.

Τώρα εδώ ήρθαμε και μπλέξαμε τα εμβούτιά μας. Είχαμε φτάκει στο σημείο όπου δυο καρπούζια στην ίδια μασχάλη δεν χώραγαν πια. Ή η γιατρίνα πάγαινε για σκόλασμα ή η καφετζού. Και η μεν πρώτη είχε ούλα τα πλεονεκτήματα με το μέρος τση... σπίτι, περιποίηση, μαγειρική και «αχ, αχ, αντρούτσο μου τι μου κάμεις!» –πλην πέραν του ιεραποστολικού ούτε γι’ αστείο– η δε άλλη, πέρα από τα σωματικά προσόντα και τον (μέχρι αηδίας) ήπιο χαρακτήρα... ουδέν. Αλλά έλα που η Σουηδέζα μου άρεζε ενώ τη γιατρίνα δεν την άντεχα, που με είχε πρήξει με την πάρλα τση και την κτητικότητα τση!

Κι εκεί που αναρωτιόμανε και προβληματιζόμανε, ήρθε ο καλός φέος κι έδωκε τη λύση από μονάχος του.

Σαββάτο πρωί και η Τούλα έχει ρεπό.

–Πάμε να σε κεράσω καφέ, μου λέει.

–Και δεν πάμε; τση λέω.

Οπότε με παίρνει και με πάει τσιφ στης... Γιώργαι-
νας!!!

Έρχεται η Λίντα με τον δίσκο για την παραγγελία, με
γέπει, κάνει χαρές.

—Όου, Σπάϊρους! μου λέει στα σουηδέζικα. Τι έκπλη-
ξη! Έφερεις μαζί και τη μάμα σου;

–Θείτσα μου, τη διορθώνω εγώ σκασμένος.

–Τι λέει; ρωτάει η Τούλα καχύποπτα.

–Τι θα πάρουμε, τση μεταφράζω εγώ.

–Ναι, αλλά σου απηύθυνε τον λόγο ονομαστικώς. Πα-
ναπεί σε ξέρει.

–Έρχομαι καμιά βολά για καφεδάκι, τση λέω στο δή-
θεν αδιάφορο εγώ.

–Και δώκατε γνωριμία;

Δεν πρόκαμα να τση απαντήσω γιατί ταυτοχρόνως
ερώτουνε και η Λίντα.

–Δεν θα με γνωρίσεις στη θείτσα σου; μου κάνει.

–Πάγαινε, μωρή, να φέρεις τσου καφέδες που μου θες
και γνωριμίες, την αποπαίρνω εγώ αυστηρά.

Οπότε η Λίντα την έκαμε για τσου καφέδες χαμογε-
λαστή και πρόσχαρη (για να κάμει καλή εντύπωση στη...
«θείτσα»;

–Τι ’ναι αυτό το ξέκωλο; στραβομουτσουνιάζει η Τούλα
παρατηρώντας τη σερβιτόρα που απομακρυνόταν σαν μπα-
λαρίνα του Μπολσόϊ πάνω σε κότερο που το ’πιαχε ανεμο-
στρούφουλας οχτώ μποφόρ και βάλει!

–Κοίτα κούνημα! γκρινιάζει. Κοίτα τουπέ! Η λαθρομε-
τανάστρια!

–Η Σουηδία βρίσκεται στην Ευρώπη, μάτια, τση λέω διδακτικά. Όποιος θέλει έρχεται κι όποιος θέλει πάει.

–Και δεν έβρισκε δουλειά γκαρσόνα στη χώρα τση; δια-
ολίζεται η Τούλα. Ήπρεπε να μας κουβαληθεί εδώ;

–Μπορεί να τση άρεζε το κλίμα, λέω εγώ.

–Μωρέ θα σου 'λεγα εγώ τι τση άρεζε, αλλά αύριο θα
μεταλάβω και δεν θέλω να κολαστώ, γκρίνιαξε η Τούλα.

–Αμάν πια, το γλωσσόφαγες το κορίτσι! τση κάνω.

–Ε, όχι και κορίτσι! γρυλίζει η Τούλα. Τριανταπεντάρα
καραμπινάτη... μη σου πω και παραπάνω. Μην κοιτάς που
δεν δείχνουν οι βόρειες...

Στο μεταξύ η Λίντα επέστρεψε με τσου καφέδες. Όσο
σερβίριζε η Τούλα την περνούσε από ακτίνες Χ.

–Γιου λάϊκ δε Γκρης, μισ; τση πετάει ξαφνικά.

–Very much, απαντάει χαμογελαστή η Λίντα.

–Γουέρ αρ γιου φρομ; επιμένει η Τούλα.

–Stockholm, Sweden.

–Γιου νο λάϊκ Σουήντεν; την πυροβολεί η Τούλα.

–I do, but I also like it here, απαντάει η Λίντα ανυπο-
ψίαστη.

Η Τούλα, που δεν ήτουνε ακριβώς καθηγήτρια τση
γλωσσολογίας, διαολίστηκε γιατί δεν την έπιακε την
απάντηση.

–Τι είπε, μωρέ; με ρωτάει.

–Είπε ότι τση αρέζει κι εκεί κι εδώ, εξηγώ.

–Και δεν υπάρχει χρεία να μας 'ξηγήσει το γιατί, γρυ-
λίζει η Τούλα. Είναι φανερό.

Και γυρίζοντας στη Λίντα.

–Γουατ αρ γιουρ προφέσιον ιν Σουήντεν; τη ρωτάει.
 –I’m a doctor, τση λέει η Σουηδέζα και την κουφαίνει.
 –Τι ντόκτορ, μωρή; αναφωνεί η Τούλα. Λάϊκ μι;
 –Are you a doctor? απορεί η άλλη ντόκτορ.
 –Αϊ αμ ΔΕ ντόκτορ, αναγγέλει υπερηφάνως η Τούλα.
 Δε ντόκτορ ιν δις άϊλαντ.
 –Oh, what a happy coincidence! ανακράζει η Λίντα.
 –Τι λέει μωρέ; με ρωτάει η Τούλα.
 –Τι σύμπτωση λέει, τση εξηγώ.
 –Αυτό λέω κι εγώ, μουρμουράει η Τούλα.
 Τέλος πάντων τα θήλεα χαρήκαν αμοιβαίως κι η Λίντα
 έφυγε να σερβίρει τα άλλα τραπέζια.
 Η Τούλα έπεσε σε βαθιά περισυλλογή.
 –Βρε την κακομοίρα, λέει στο τέλος. Το σκέφτεσαι...
 από γιατρός γκαρσόνα; Τι κάμει η άτιμη η κρίση!
 –Ποια κρίση; ρωτάω έκπληκτος εγώ.
 –Ε τι, δεν έχουν κρίση στη Σουηδία; Γιατί έφυγε λες,
 από καλό;
 Τι να λέω τώρα και τι να εξηγώ!... Το άφηκα.
 Αλλά η Τούλα το σκεφτόταν ακόμα.
 –Είσαι σίγουρος ότι δεν είναι λαθρομετανάστρια; με ρω-
 τάει σε μια στιγμή.
 –Σίγουρος.
 –Κι έχει άδεια εργασίας αν τύχει;
 –Δεν χρειάζεται άδεια εργασίας στα κράτη μέλη τση
 Ευρωπαϊκής Ένωσης, ρε μάτια, τση λέω ξανά αναστενάζο-
 ντας.

–Χμ... Δηλαδή, άμα θέλω την προσλαμβάνω να με ξεκουράζει, αν τύχει;

Συναγερμός!

–Τι λες, ορή βουρλισμένη; τση κάνω. Χρειάζονται διατυπώσεις, εγκρίσεις, σφραγίδες... Έτσι γίνονται αυτά;

–Μωρέ γίνονται και παραγίνονται, μου λέει. Η υπερεσία προβλέπει θέση για καθαρίστρια. Την προσλαμβάνω εγώ σαν καθαρίστρια και τη βάνω να δουλεύει σαν γιατρός. Επιτέλους ν' ανασάνω κι εγώ κομμάτι!

Το πράμα δεν πάγαινε καθόλου καλά.

–Δεν καταλαβαίνω αυτή την ξαφνική έγκαψη με τη λαθρομετανάστρια, τση κάνω. Εσύ δεν την πάγαινες με τίποτσι.

–Στην αρχή. Αλλά τώρα που μαθαίνω πως είναι συνάδελφος αλλάζει.

–Βρε τι συνάδελφος, εξανίσταμαι εγώ. Καφέδες και ούζα σερβίρει η άχαρη.

–Επειδής, λόγω τση κρίσης, δεν βρίσκει δουλειά στο αντικείμενό τση, εξηγεί με τετράγωνη λογική η Τούλα.

Άσκωσα τα χέρια ψηλά. Η ανδρική λογική επτώχευσε!

Τώρα η Τούλα δεν άφηνε τη... συναδέλφισσα από τα μάτια τση. Κάθε τόσο έκαμε «χμμ... χμμ...» και με μπέρδευε πιότερο.

Στο τέλος μου 'ριξε τη χαριστική βολή.

–Δε μου λες; Αυτές οι Σουηδέζες είναι εύκολες, ε; μου κάνει.

–Έτσι λένε οι κακές γλώσσες, απαντάω εγώ επιφυλακτικά.

–Και τσου αρέζουν τα ξινά...

–Δεν έχω ιδέα, μάτια.

Η Τούλα έγειρε πίσω στην καρέκλα τση και τεντώθηκε φιλήδονα.

–Ξέρεις τι σκέφτηκα; μου λέει. Δεν φτιάχνουμε έτσι μια φάση... να φέρουμε και τη Σουηδέζα... να περάσουμε καλά –και με την ευκαιρία να τση πω για τη δουλειά;

–Τι λες, ορή βουρλισμένη; βάνω τση φωνές εγώ (πανικόβλητος).

–Γιατί; μου χαμογελάει η γιατρίνα. Εγώ σε είχα για περπατημένο άτομο, που του αρέζουν τα κίνχυ...

–Ορή σύνελθε, τση κάνω. Γίνονται αυτά τα πράγματα τώρα;

–Γιατί δεν γίνονται; Όλα γίνονται. Κι εδώ που τα λέμε έχω κι επιστημονική περιέργεια να δω πώς είναι.

Μάζωξε τα τσαντικά τση και ασκώθηκε.

–Για κανόνισέ το, μου κάνει. Κι απόψε ακόμα αν μπορεί, που λέει ο λόγος. Πάω να 'τοιμάσω το σπίτι, μην μας πει και γύφτους το ξένο κορίτσι...

Σε λίγο κατέφθασε η Λίντα μεσ' την καλή χαρά.

–Λοιπόν; με ρωτάει. Πώς τση φάνηκα τση τζίας σου;

–Μια χαρά, τση λέω. Κάτσε να σου πω...

–Μα είμαι υπερεσία...

–Βρε κάτσε που σου λέω, γιατί αν στέκεσαι θα πέσεις, τση κάνω.

Η Λίντα κάθισε υπάκουα.

–Μάτια, τση λέω. Εκεί στη μακρινή πατρίδα σου εσείς εισάστενε προχωρημένα άτομα και κάργα απελευθερωμένοι περί το σεξουαλικό. Σωστά;

–Ειμάστενε μια πολιτισμένη κοινωνία, μου λέει.

—Ωραία, τση λέω. Οπότε, κάτι παρτούζες, κάτι τρίγωνα, κάτι τετράγωνα, για σας είναι κάτι συνηθισμένο, έτσι;

—Ε, ναι... σε γενικές γραμμές... Έχουμε απενοχοποιήσει το σεξ...

—Και πολύ καλά κάμετε, τση λέω. Τώρα τι θα 'λεγες για μια μικρή συνάντηση, οικογενειακού επιπέδου, από... ας πούμε... τρία άτομα;

Η Λίντα δεν το 'πιαχε με το πρώτο και κρίμα τα πτυχία τση.

—Τι προσπαθείς να μου πεις, Σπάϊρους; με ρωτάει.

—Η τζία, αναστενάζω εγώ. Σε είδε κι έπαθε!

Η Λίντα εξεπλάγη μεν, αλλά μετρίως.

—Α, οπότε το τρίο είναι με σένα, με μένα και τη... τζία; ρωτάει.

—Ακριβώς έτσι.

Κούνησε το κεφάλι τση.

—Κι εγώ που πίστευα πως εμείς οι Σουηδοί ειμάστενε προχωρημένοι, λέει. Ε, με τη τζία μας δεν θα παγαίναμε.

—Ε, εδώ το 'χουμε αλλιώς, τση λέω. Πιστεύουμε στον θεσμό τση οικογένειας.

Η Λίντα το σκέφτηκε.

—Καλά, μου λέει στο τέλος. Αφού το θες εμένα δεν με πειράζει. Κι εδώ που τα λέμε κι εγώ τη συμπάθησα τη τζία σου. Κι όπως ειμάστενε και συναδέλφισσες... ε, είναι αλλιώς.

Το ίδιο βράδυ η Λίντα κατέφθανε στο φτωχικό μας. Κι εκεί, αφού ξεπεράσαμε το πρώτο μούδιασμα μ' ένα γλυκό

περγαμόντο που σέρβιρε η «τζία» δώσαμε μια παράσταση που θα μείνει ιστορική στα άγραφα χρονικά τση σεπτής ελληνικής επαρχίας. Δεν μπαίνω σε λεπτομέρειες καθόσον η φυσική μου αιδώς μου το απαγορεύει, αλλά θα σας πω πως και οι τρεις μας (ο καθένας για τσου δικούς του λόγους) είπαμε τον Δεσπότη Παναγιώτη.

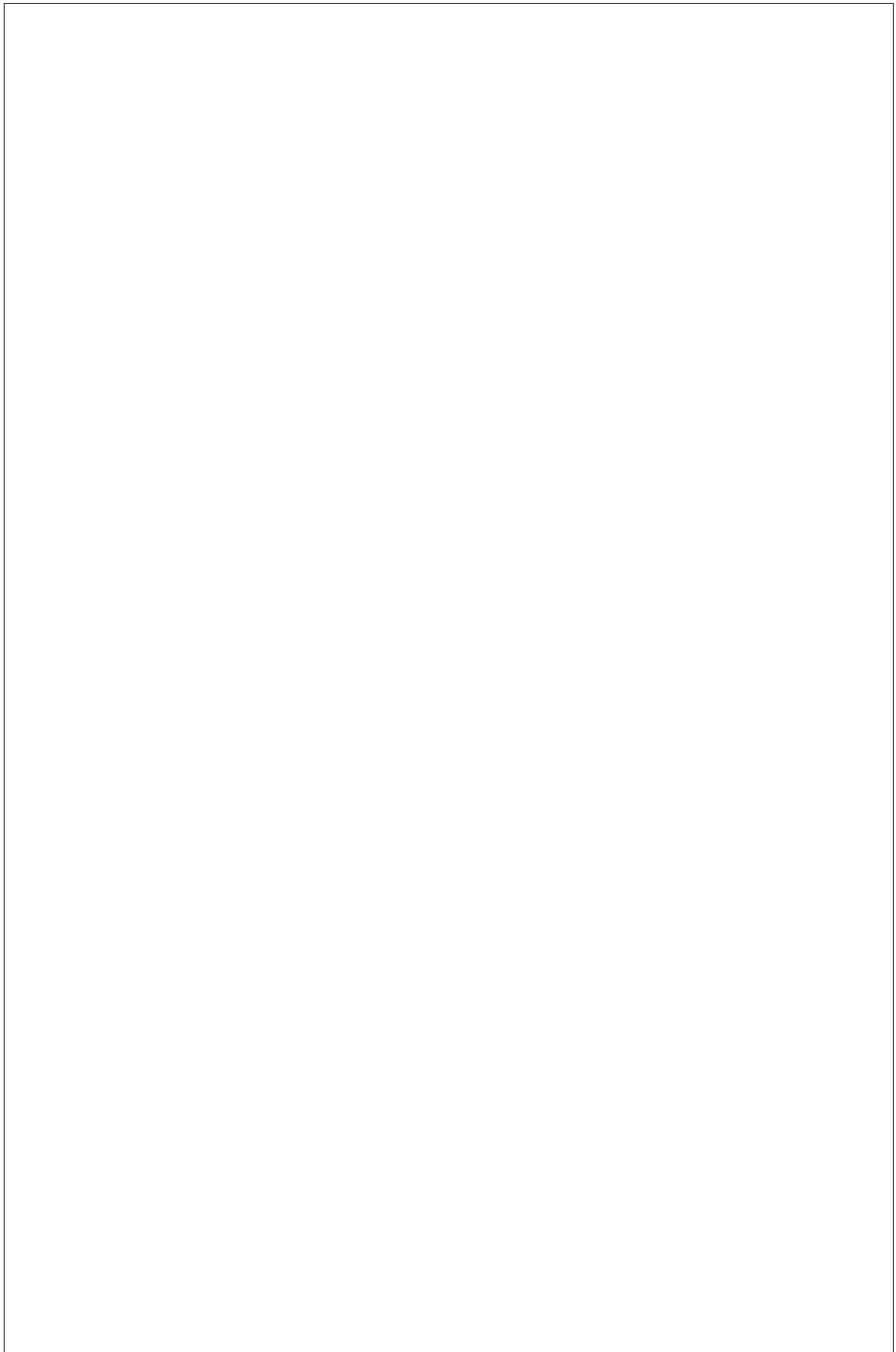
Μετά μ' έστειλαν για πίτσες κι όταν επέστρεψα βρήκα τση δυο βαλίτζες μου απόξω από την πόρτα μαζί μ' ένα σημείωμα τση Τούλας:

«Όλα κανονίστηκαν» έγραφε. «Με τη Λίντα τα βρήκαμε κι όχι μόνο επαγγελματικά. Άφηκε τση πίτσες στην πόρτα και δα τση πάρουμε μόλις ευκαιρήσουμε. Καλό σου ταξίδι και να προσέχεις την υγεία σου, Σπυρέτο, καθόσον η υγεία είναι το παν. –με αγάπη, η... Δείτσα σου.».

Το ευτύχημα που είχε ένα αργοπορημένο παπόρο κείνο το βράδυ για τον Περαιά, αλλιώς σε κανένα παγκάκι θα την έβγαζα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

έπεται η συνέχεια

Η συνέχεια του έπους «I, SPIROS» με τίτλο
«Γχομενογεωγραφία —Μέρος Α΄»
γράφτηκε στην Κέρκυρα το καλοκαίρι του 2014.

Εννοείται πως όλα τα πρόσωπα, ζώα ή πράγματα
που αναφέρονται εδώ μέσα είναι πέρα ως πέρα φα-
νταστικά και πως οι απόψεις που αναπτύσσονται
από τον Σπύρο δεσμεύουν τον εαυτό του και μόνο.

